সোণালী পৰশ

ড° দীপক মজুমদাৰ

অংশুমান প্ৰকাশন
গুৱাহাটী

Sonali Parash : A Collection of Assamese Thrillers written by Dr. Deepak Majumdar and Published by M/S Angshuman Prakashan, New Sarania, Guwahati - 3

সোণালী পৰশ

ৰহস্য গল্পৰ সংকলন

লিখক ঃ

ড° দীপক মজুমদাৰ

প্ৰকাশক ঃ

অংশুমান প্ৰকাশন

নতুন শৰণীয়া, গুৱাহাটী - ৭৮১০০৩

প্ৰথম প্ৰকাশ ঃ জুন, ২০০১, দ্বিতীয় প্ৰকাশ ঃ এপ্ৰিল, ২০০৭

মুদ্ৰক ঃ

কুনাল কম্পিউটাৰ প্ৰিন্টাৰ্ছ

পাঠশালা

মূল্যঃ

বিশ টকা

এই একে লিখকৰে ঃ

- শংকা আশংকা আৰু মৃত্যু
- নিচান
- ৰক্তিম ৰত্ন
- আক্ৰোশ
- শিখৰৰ ৰাজকন্যা
- শৰাইঘাট
- গধূলি লগ্ন
- বিজয়ী
- জুই জ্বলিল

সূচী

সোণালী স্বপ্ন	ঃ ০১
মৃত্যু লগ্ন	ঃ ২০
সোণালী পৰশ	ঃ ৪৪

সোণালী স্বপ্ন

শান্ত নিজম হৈ পৰিছে প্ৰকৃতি। ওখ ওখ পাহাৰ দুখনৰ মাজৰ সঙ্কীৰ্ণ গিৰিপথটোও এতিয়া নীৰৱ ,জনশূণ্য হৈ পৰি আছে। ওখ-হটঙা মানুহ এজনে পাহাৰ এখনৰ শিল এটাৰ শীৰ্ষত উঠি বাইন'কুলাৰেৰে গিৰিপথটোলৈ চাই চাই অৱশেষত স্বস্তিৰ নিঃশ্বাস এটা পেলালে। বাইন'কুলাৰটো চকুৰ পৰা আঁতৰাই আনি হাতৰ ঘড়ীটোলৈ এবাৰ চকু ফুৰাই মানুহজনে খুপি খুপি শিলটোৰ পৰা নামি গৈ গিৰিপথটোৰ মুখত থমকি ৰৈ আঁতৰৰ খৰস্ৰোতা নিজৰাখনলৈ এপলক চাই পঠিয়ালে। তাৰ পিছত নিজৰাখনৰ পাৰে পাৰে কিছুদূৰ গৈ গছ এডালৰ ছাঁত নিজকে লুকাই পেলালে মানুহজনে।

'এই!'

পিছফালৰ পৰা কোনোবাই মতা শুনি মানুহজনে পিছলৈ ঘূৰি চালে। ওচৰত পাহাৰী যোড়শী এজনীক দেখি তেওঁ সুধিলে 'সিহঁত ক'লৈ গৈছিল ধৰিব পাৰিলি?'

'নিজৰাৰ পাৰে পাৰে দুমাইলমান গৈ দক্ষিণলৈ নামি গৈছিল। তাৰপিছত আৰু ধৰিব নোৱাৰিলো।'

'আজি কোন কোন গৈছিল?'

'চঞ্চল দত্ত আৰু নতুনকৈ অহা ছোৱালীজনী। নামটো তাইৰ-'

'মীনাক্ষী চৌধুৰী?'

'অ।' ছোৱালীজনীয়ে শলাগি মানুহজনৰ আৰু ওচৰ চাপিল, মানুহজনে তাইক আকোৱালী লৈ ক'লে 'তই চঞ্চল দত্তৰ লগত আৰু

দুদিনমান থাকিব লাগিব। নহ'লে কথাবোৰ গম পাবি কেনেকৈ?'

'কিন্তু সি যে মোক আজিকালি নিবিচৰাই হ'ল।'

'সন্দেহ কৰিছে নেকি?'

'ক'ব নোৱাৰো।'

মানুহজন নীৰৱে ৰৈ কিছুসময় কিবা ভাবিলে। তাৰপিছত....

২

দৰ্জাৰ তলাটো খুলিব গৈ প্ৰৱাল জিয়লজিকেল ইনভেষ্টিগেচন এজেঞ্চীৰ জুনিয়ৰ চাৰ্ভে অফিচাৰ পৰিতোষ পাঠক চমকি উঠিল। কিবা এটা যেন ক'ৰবাত এৰি থৈ আহিল। কিন্তু কি?

পৰিতোষৰ মুখখন হঠাতে বিবৰ্ণ হৈ গ'ল।

তেওঁ এৰি থৈ অহা বস্তুটো যদি অইন কোনোবাই পায়......

পৰিতোষ আকৌ যাব ওলাইছিল। তেনেতে চাৰ্ভে এছিষ্টেণ্ট অৰূপ শইকীয়া আৰু শোণিত বৰা আহি ওলালহি। গতিকে পৰিতোষৰ যোৱা নহ'ল। তলাটো খুলি দুয়োকো ভিতৰলৈ মাতি নিলে।

'ক'লৈ যাব ওলাইছিল?' শোণিত বৰাই বহি সুধিলে।

'এনেয়ে ফুৰিবলৈ......'

'এই ঠাণ্ডাত ক'লৈ ফুৰিব যায়?'

'নহয় মানে এনেয়ে..... আচ্চা চাহ খাব, গৰম চাহ?' পৰিতোষে একে উশাহে কথাখিনি কৈ ভিতৰলৈ সোমাই গ'ল। অৰূপ শইকীয়াই চাহৰ কথা শুনি বিছনাখনত বহি লৈ আলোচনী এখন মেলি ল'লে।

শোণিত বৰাই ছিগাৰেট এটা জ্বলাই কেই হোপামান মাৰি চাৰিওফালে চালে। এষ্ট্ৰেটো নেদেখি শোণিত বৰা খিৰিকীখনৰ ওচৰলৈ উঠি গ'ল।

শোণিত বৰা চমকি উঠিল। পৰিতোষ পাঠকৰ টেবুলত অফিচৰ এই মেপখন কিয় ? শোণিত বৰাই ওকো উৰাদিহ্ নাপালে। এবাৰ জুমি চালে মেপখন।

কিন্তু.......

ও, মনত পৰিছে এইবাৰ। এই মেপখনেই সিদিনা ষ্টোৰ ৰূমৰ পৰা হেৰাইছিল।

শোণিত বৰা আকৌ আগৰ ঠাইত বহিলহি।

পৰিতোষ পাঠকে আগবঢ়াই দিয়া চাহৰ কাপটোত চুমুক এটা দি শোণিত বৰাই পাঠকলৈ চাই পঠিয়ালে। পাঠকৰ মুখখন বাৰু আজি কিয় ইমান শেঁতা পৰা দেখাইছে! শোণিত বৰাই কিন্তু একো নুসুধিলে।

কাৰ্বি আংলঙৰ এই অঞ্চলটোৰ চাৰ্ভে কৰিবলৈ ষ্টীল অথৰিটী অব ইণ্ডিয়াৰ পৰা কনট্ৰেক এটা পাই আজি দুমাহ আগতে শোণিত বৰাহঁত ইয়ালৈ আহিছে আৰু এই দুমাহে ডাইৰেক্টৰ প্ৰবাল বৰুৱা আৰু তেওঁৰ ৰিচাৰ্চ এছিষ্টেন্ট দুজনে যেন গোপনে কিহবাৰ অনুসন্ধান চলাইছে! শোণিত বৰাই একো বুজি পোৱা নাছিল। কিন্তু আজি যেন শোণিত বৰাই ৰহস্যৰ গোন্ধ এটা পাইছে।

শোণিত বৰাহঁত যোৱাৰ পিছত পৰিতোষ আকৌ ওলাল। তেতিয়া গধূলি হৈছিল। পৰিতোষৰ হাতত টৰ্চ এটা।

৩

প্ৰবাল বৰুৱাই একান্তমনে কাগজ এখন পঢ়ি আছিল। তেনেতে

কোঠাটোলৈ ৰিচাৰ্চ এচিষ্টেণ্ট চঞ্চল দত্ত আৰু মীনাক্ষী চৌধুৰী সোমাই অহাৰ উমান পালে তেওঁ। ক'লে 'বহা।'

চঞ্চল আৰু মীনাক্ষী বহিল।

প্ৰবাল বৰুৱাই কাগজখন টেবুলত থৈ দুয়োলৈ চাই ক'লে 'মই গম পাইছো কোনোবাই আমাৰ গোপন অনুসন্ধানৰ খবৰ ইতিমধ্যে গম পাই গৈছে। আমি এতিয়া সাৱধান হ'বৰ হ'ল।'

চঞ্চল আৰু মীনাক্ষী উচপ খাই উঠিছিল। মীনাক্ষীয়ে প্ৰবাল বৰুৱাৰ কথাখিনি বিশ্বাস কৰিবলৈ টান পাইছিল। কোনোবাই সিহঁতৰ গোপন অনুসন্ধানৰ ৰহস্য গম পোৱা মানেইতো সিহঁতৰ সোণালী স্বপ্ন ভাঙি চুৰমাৰ হোৱা।

এৰা, এইয়া সোণালী স্বপ্ন বুলিয়ে ক'ব লাগিব।

সিহঁত তিনিওজনৰ বাহিৰে কোনোৱে হয়তো নাজানে যে কাৰ্বি আংলঙৰ এই দুৰ্গম বনাঞ্চলত এটা সোণৰ খনি আছে। সেই খনিৰ অস্তিত্বৰ সন্ধানতেই চৰকাৰী কনট্ৰেক কৰাৰ আঁৰ লৈ....

'মোৰ অনুমান হৈছে। ...' প্ৰবাল বৰুৱাই ছিগাৰেট এটা জ্বলাই ক'লে, 'আমাৰেই কোনোবা চিনাকী মানুহে আমাৰ আলোচনা- বিলোচনা শুনি ৰহস্যটোৰ উমান পালে।'

প্ৰবাল বৰুৱাই আৰু কিবা ক'বলৈ ওলাইয়ো হঠাতে চঞ্চলে একো নোকোৱাকৈ কোঠাটোৰপৰা ওলাই যোৱা দেখি নিমাতে ৰৈ মীনাক্ষীলৈ চাই পঠিয়ালে। মীনাক্ষীও কম আচৰিত হোৱা নাছিল।

খন্তেক পিছতে চঞ্চলে পুনৰ সোমাই আহি বাইন'কুলাৰ এটা প্ৰবাল বৰুৱাৰ হাতত দি ক'লে 'যোৱাকালি এই বাইন'কুলাৰটো নিজৰা এখনৰ পাৰত পাইছিলো। মোৰ বোধেৰে এই বাইন'কুলাৰটোৰ সহায়েৰেই....'

‘যোৱাকালি তোমালোকে স্পটলৈ গৈছিলা নেকি?’

‘যোৱা নাছিলো।’

‘তেন্তে!’

‘মানে..’ চঞ্চলে সেপ ঢুকিলে। মীনাক্ষীয়ে তললৈ মুৰটো হলাই দিলে। প্ৰবাল বৰুৱাৰ ওঁঠত এটা অস্পষ্ট হাঁহি বিৰিঙিছিল। কিন্তু দুচকুৰ ভাষা..!! চঞ্চল আচৰিত হ'ল। প্ৰবাল বৰৱাৰ মুখৰ এনেকুৱা অভিব্যক্তিৰ সন্মুখীন সি আগতে কেতিয়াওঁ হোৱা নাছিল।

‘শুনা!’ প্ৰবাল বৰৱাই ধীৰে ধীৰেই কৈ গ'ল ‘আজিৰ পৰা আৰু সাতদিনৰ পিছত আমি চাৰ্ভে শেষ কৰিম। মই ৰিজাল্টটো লৈ দিল্লীলৈ গুছি যাম। তোমালোক ইয়াতে থাকিবা। কিন্তু তোমালোকে এই কথাটো গোপনে ৰাখিব লাগিব যে আমাৰ চাৰ্ভে শেষ হৈছে। মই ইতিমধ্যে ইউ.কেৰ ট্ৰেডিং এন্ড মাইনিং কোম্পানী এটাৰ লগত যোগাযোগ কৰিছোৰেই। তেওঁলোকে যদি ভাৰত চৰকাৰৰ পৰা খনিটো লীজত ল'ব পাৰে তেন্তে আমাৰ ৰিজাল্টটো তেওঁলোকৰ ওচৰত বেচিম। হয়তো দুই বা তিনি কৌটি টকা পাম। আনপিনে খনিৰ কাম আৰম্ভ হ'লেতো....’

‘কিন্তু ভাৰত চৰকাৰে জানো তেওঁলোকক অনুমতি দিব?’

‘দিব। তেওঁলোকে ইউ কেৰ কাৰণেইতো অনুমতি পাব। অনুমতি নিদিলে ভাৰতে জাগুৱাৰ’ প্লেন ক্ৰয় কৰিবই নোৱাৰিব। গতিকে আমাৰ প্ৰধান কাম হৈছে আমাৰ চাৰ্ভেৰ ৰিজাল্টটো তেতিয়ালৈ গোপনে ৰখা। আমি তেওঁলোকক ৰিজাল্টটো জনোৱাৰ আগেয়ে যদি অইন কোনোবাই.....’

‘বুজিছো।’

হঠাতে খুটকৈ শব্দ এটা কৰি দৰ্জাখন মেল খাই গ'ল। কোঠাটোলৈ

চাহৰ ট্ৰে লৈ কাৰ্বি যোড়শী অমফু সোমাই আহিল। চঞ্চলৰ চকুত পৰিল বাইন'কুলাৰটো দেখি যেন অমফু উচপখাই উঠিছে। চঞ্চল আচৰিত হ'ল। সি ট্ৰেখনৰ পৰা চাহৰ কাপটো লৈ সোহা এটা মাৰি প্ৰবাল বৰুৱালৈ চালে।

কিন্তু....।

প্ৰবাল বৰুৱাৰ দুচকুৰ ভাষা.....মীনাক্ষীলৈ এনেদৰে চাই আছে কিয় !

আৰু মীনাক্ষী কিয় ইমান ৰঙা পৰিছে!!

তাৰমানে.... !!

৪

দূৰৈৰ পৰা শোণিত বৰাৰ চকুত পৰিল ঠেক পথটোত বগা এম্বেচাডৰ এখন ৰৈ আছে। শোণিত বৰাই জীপখনৰ স্পীড কমাই আনিলে।

এম্বেচাডৰখনৰ নাম্বাৰতো চিনাকি যেন লাগিল শোণিত বৰাৰ।

এম্বেচাডৰখন পথটোৰ মাজভাগত ৰৈ আছিল। গতিকে শোণিত বৰাই দুবাৰমান হৰ্ণ বজাই জীপখন এম্বেচাডৰ খনৰ পিছত ৰখাই দিলে। শোণিত বৰাই দেখিলে এম্বেচাডৰ খনৰপৰা যুৱতী এগৰাকী নামি আহিছে।

'গাড়ীখনৰ এক্সেল ভাঙিল। আপুনি যদি লিফট এটা দিয়ে-'

শোণিত বৰাই যুৱতীলৈ চাই সুধিলে 'ক'লৈ যাব আপুনি ?'

'ডিফুলৈ।'

'ময়ো ডিফুলৈকে যাম। আপুনি মোৰ লগতে যাব পাৰিব।'

শোণিত বৰাই গাড়ীখন ঠেলি পথৰ কাষত থৈ আহি জীপখন পথটোৰ দাঁতিয়েদি নি থাৰ্ড গীয়েৰ লগাই সুধিলে ' গাড়ীখন আপোনাৰ ?'

'নহয়। মোৰ নহয়। মোৰ বন্ধু এজনৰ। ডিফু হোটেলৰ মালিক তেওঁ।'

'নাম তেওঁৰ কিৰণ সিঙ নেকি বাৰু ?'

'হয়।' যুৱতীয়ে বিস্ময়েৰে সুধিলে' চিনি পায় নেকি আপুনি ?'

'চিনি নাপাওঁ। অৱশ্যে নামটো শুনিছিলো। বাৰু, আপোনাৰ নামটো জানিব পাৰোনে ?' শোণিত বৰাই সুধিলে।

'শিখা ঠাকুৰ।'যুৱতীয়ে এমোকোৰা হাঁহিৰে নিজৰ চিনাকী দিলে।

'আৰু মোৰ নাম শোণিত বৰা।'

শিখা ঠাকুৰ যেন উচপ খাই উঠিল। শোণিত বৰাৰ্লৈ কৌতূহলেৰে চাই সুধিলে' আপুনি বাৰু পৰিতোষ পাঠকক চিনি পাই নেকি ?'

'পাওঁ। তেওঁ আমাৰ লগতে কাম কৰে।'

শিখা ঠাকুৰ যেন হঠাতে সপ্ৰতিভ হৈ উঠিল। মোলায়েম হাঁহি এটা মাৰি শিখা ঠাকুৰে ক'লে 'পৰিতোষ পাঠকৰ লগত মোৰ বহু দিনীয়া চিনাকি। তেৱেঁ আপোনাৰ কথা এদিন কৈছিল। আৰু আজি আপোনাৰ লগত চিনাকি হোৱাৰ সৌভাগ্য ঘটিল। আচ্ছা, আপুনি ডিফুৰ ক'লৈ যাব ?'

'আচলতে নিৰ্দ্দিষ্ট ক'ৰবালৈ যোৱাৰ প্ৰগ্ৰেম নাই। চিনেমা চাই, বন্ধু-বান্ধৱক লগ ধৰি দেওবাৰটো কটাই দিম বুলিয়ে....'

শিখা ঠাকুৰ শোণিত বৰাৰ আৰু অলপ ওচৰ চাপি আহিল।

শোণিত বৰাৰ মনটো কৌতূহলী হৈছিল। কিন্তু নিচেই ওচৰতে

বহি থকা শিখা ঠাকুৰৰ দেহৰ সৌৰভে শোণিত বৰাক আম্মনা কৰি তুলিলে। শিখাৰ অনুৰোধ উপেক্ষা কৰিব নোৱাৰি গধূলিতো শিখাৰ লগতে ডিফুত কটাই দিলে শোণিতে। আৰু যেতিয়া শোণিত বৰা যাবলৈ থিয় হ'ল ঠিক তেতিয়াই শিখাই শোণিত বৰাৰ কাণে কাণে কিবা এষাৰ কৈ দিলে। লগে লগে শোণিত বৰাৰ মুখখন ৰক্তাভ বৰণ লৈছিল। কিন্তু পিছমুহূৰ্ত্ততে শিখাৰ পিছে পিছে গৈ ডিফু হোটেলৰ ওপৰ মহলাৰ কাষৰীয়া কোঠা এটালৈ সোমাই গ'ল শোণিত বৰা।

কোঠাটোৰ একমাত্ৰ বিছনাখনত শুই পৰিল শিখা ঠাকুৰ।

'লাইটটো নুমাই দিওঁ?' সুধিলে শোণিত বৰাই।

'নালাগে। লাইটটো জ্বলি থাকক। লাইটটো জ্বলি থাকিলে তোমাৰ অসুবিধা হ'ব নেকি?' শিখাই অদ্ভুত হাঁহি এটা মাৰি সুধিলে।

শোণিত বৰা চঞ্চল হৈ উঠিল। সীমাহীন উত্তেজনাৰে...

৫

হঠাতে খপ্‌জপাই উঠিল শোণিত বৰা। শিখাই শোণিত বৰাৰ দেহটো আকোঁৱালী লৈ লেনিয়াই সুধিলে 'কি হ'ল?'

'মানে....' শোণিত বৰাই কিবা এষাৰ ক'বলৈ ওলাইয়ো নক'লে।

'মানে কি?'

শোণিত বৰাই একো ক'ব নোৱাৰিলে। কিন্তু তেওঁ স্পষ্টভাৱে অনুভৱ কৰিছিল কোনোবাই যেন এছাটি পোহৰ খোলা খিৰিকী খনেৰে ছটিয়াই দিছে। অথবা কাৰোবাৰ কেমেৰাৰ ফ্লাছলাইটৰ...

শোণিতৰ মনটো দুঃশ্চিন্তাত ভীতিগ্ৰস্ত হৈ পৰিছিল। তেওঁ লাইটৰ বাল্বটো নুমাই থৈ আকৌ বিছনাখনত শুলে। সঁচাকৈয়ে কোনোবাই যদি........

খুটুক্‌কৈ শব্দ এটা হ'ল। শোণিতে দেখিলে খিৰিকীখনৰ ফাঁকত ক'লা মূৰ্তি এটা। পৰ্দ্দাখনৰ আঁৰ লৈ যেন সিহঁতলৈ জুমি চাইছে। শোণিতে ধীৰে-ধীৰে বিছনাখনৰ সিদাঁতিলৈ গৈ লাহেকৈ মজিয়াত নামিল। তাৰ পিছত আলমাৰিটোৰ আঁৰ লৈ সৰীসৃপ গতিৰে আগবাঢ়ি গ'ল।

ক'লা মুৰ্ত্তিটোৱে পৰ্দাখন আৰু অলপ ফাঁক কৰি দিলে। নোমাল হাতখনত চিকমিকাই উঠিল ধাৰাল ডেগাৰ এখন। শোণিত বৰা সন্ত্ৰস্ত হৈ উঠিল। তাৰমানে !

শোণিত বৰাই চিঞৰি দিলে।

কিন্তু ইতিমধ্যেই শিখাৰ শৰীৰত ডেগাৰখন সোমাই গৈছিল। ঠিক সেইমুহূৰ্ত্ততে শোণিতৰ চিঞৰটোত আততায়ীজন চক্‌খাই উঠিছিল। তেতিয়াই শোণিতে চকামকাকৈ আততায়ীক দেখা পালে। খিৰিকীখনৰ কাষলৈ শোণিত বৰা যোৱা দেখি আততায়ী পানীৰ পাইপেৰে তললৈ নামি গ'ল।

শোণিত বৰা বিছনাখনৰ কাষ চাপি আহিল।

শিখাই তেতিয়া যন্ত্ৰণাত চিৎকাৰ কৰিছিল। দৰ্জাখনত বাহিৰৰ পৰা কোনোবাই সশব্দে ঢকিয়াবলৈ ধৰা শুনি শোণিত বৰাই পলকতে বুজি পালে এই পৰিস্থিতিত কোঠাটোত থকা কিমান মুৰ্খামী হ'ব।

শোণিত বৰাই খিৰিকীখনৰ ওচৰেৰে তললৈ যোৱা পানীৰ পাইপডালেদি নামি গৈ জীপখনত উঠি বহিল। ঘনকলা আন্ধাৰৰ মাজেৰে শোণিত বৰাৰ জীপখন আগবাঢ়ি যাওঁতে শোণিত বৰাই দেখিলে দূৰৈত

মটৰ ছাইকেল এখনৰ বেক লাইটৰ অস্পষ্ট পোহৰৰ বিন্দু।

শোণিত বৰাৰ দুচকুৰ আগত তেতিয়া চকামকাকৈ দেখা পোৱা ক'লা মূৰ্ত্তিটোৰ মুখখন।

৬

'মীনাক্ষী!'

'এই। লাহেকৈ কোৱা। কোনোবাই শুনিলে সৰ্বনাশ হ'ব।'

'শুনিবলৈ ইয়াত এতিয়া কোনো নাই।'

'কিয় ছাৰ ?' চঞ্চলক শুৰলৈ ঠাই অলপ উলিয়াই দি মীনাক্ষীয়ে সুধিলে।

'ছাৰ নাই।'

'এই ৰাতিখন ক'লৈ গ'ল?'

'নাজানো।'

'তোমাক লগ নধৰিলে কিয়?' মীনাক্ষীয়ে চুলিখিনি মোহাৰি দি সুধিলে।

'বোধকৰো আমাক সন্দেহ কৰিছে।'

মীনাক্ষী বহাৰ পৰা উঠিলে। 'তাৰমানে...' বুলি তাই কিবা এষাৰ ক'বলৈ ওলাইছিল। তেতিয়াই চঞ্চলে অস্ফুট কণ্ঠেৰে ক'লে 'মোৰ সন্দেহ ভুল হ'বও পাৰে। মোৰ মনে ধৰিছে আমি সৰ্তক হোৱা উচিত। আমি প্ৰতিটো পদক্ষেপ এনেকৈ পেলাব লাগিব যাতে ছাৰে সন্দেহ কৰাৰ অৱকাশ নাথাকে। আৰু ছাৰে যিদিনাখন ৰিজাল্টটো লৈ দিল্লীলৈ ৰাওনা

হ'ব সিদিনাখনেই অপাৰেচন আৰম্ভ কৰিব লাগিব।'

'তুমি নিশ্চিততো ছাৰে এইবাৰ আমাক একো ভাগ নিদিয়াকৈ.....'

'অ। ছাৰে উইলিয়াম মেগাৰ্থ নামৰ মানুহ এজনলৈ চিঠি এখনত লিখিছিলে যে এইবাৰ কাম শেষ হ'লেই তেওঁ ব্ৰাজিললৈ গুছি যাব।'

'চিঠিখনৰ ঠিকনাটো কি আছিল?'

'বোধকৰো ৬৬, চাণক্যপুৰী, নতুন দিল্লী।'

'বোধকৰো তেওঁৰ লগতেই ছাৰে চুক্তি কৰিব। কিন্তু তাৰ আগেয়ে যদি ছাৰৰ হাতৰ পৰা ৰিজাল্টটো চুৰি কৰি আমি তেওঁৰ লগত চুক্তি কৰো তেতিয়া...'

কিছু সময় দুয়ো নীৰৱে ৰ'ল।

'যেতিয়ালৈকে ছাৰ জীয়াই থাকিব তেতিয়ালৈকে অইন কোনো কোম্পানীয়ে আমাৰ লগত চুক্তি নকৰিব।'চঞ্চলে অৱশেষত ক'লে।

'তেন্তে....'

'ছাৰক-'চঞ্চলে কথাষাৰ সম্পূৰ্ণ নকৰিলে।

'আৰু যদি কোনোবাই গম পায়?'

চঞ্চলে একো নকৈ ধীৰে-ধীৰে মীনাক্ষীৰ শৰীৰটো দুহাতেৰে কাষ চপাই ল'লে। কিন্তু হঠাতে খন্তেকপৰ চঞ্চলে তলকা মাৰি ৰ'ল।

মীনাক্ষীয়ে তাৰপিছত সুধিলে 'আচ্চা! ছাৰে মটৰ চাইকেলেৰে গৈছে নে জীপেৰে?'

চঞ্চলে ক'ব নোৱাৰিলে।

৭

পৰিতোষ চমকি উঠিল। কিংকৰ্তব্যবিমূঢ় হৈ দৰ্জাৰ মুখত ঠিয় হৈ

থকা শোণিত বৰালৈ একেথিৰে চাই ৰ'ল।

শোণিত বৰাই পৰিতোষলৈ ভ্ৰুক্ষেপ নকৰি কোঠাটোলৈ সোমাই আহি চকী এখনত বহিল। কোঠাটোৰ চাৰিওফালে এবাৰ চাই শোণিত বৰাই ক'লে 'চুটকেচত যে কানি-কাপোৰ ভৰাইছে, ক'ৰবালৈ যায় নেকি?'

পৰিতোষ নিমাতে ৰ'ল।

'যোৱাকালি আপুনি ডিফুলৈ গৈছিলনে?' শোণিতে ঘপহকৰে সুধিলে।

' মানে...' কিছুসময় মনে মনে ৰৈ শেষত পৰিতোষে কিছু দুৰ্বল কণ্ঠেৰে ক'লে 'আপুনিওটো গৈছিল।'

'গৈছিলো।' শোণিত বৰাই বিদ্রূপেৰে ক'লে'অৱশ্যে ডেগাৰ লৈ কাৰোবাক হত্যা কৰিব যোৱা নাছিলো।'

'মই... মই মানে....' পৰিতোষে কথাখিনি সম্পূৰ্ণকৈ ক'ব নোৱাৰিলে। দুয়োখন হাতেৰে মুখখন ঢাকি মূৰটো তললৈ হলাই দিলে পাঠকে। শোণিত বৰাই নিৰ্বিকাৰ হৈ কৈ গ'ল'কিন্তু আপুনি শিখা ঠাকুৰক হত্যা কৰিলে কিয়? দেখাততো একো কাৰণ থকা যেন নালাগে। আৰু এতিয়া যদি ডেগাৰখনত আপোনাৰ ফিংগাৰপ্ৰিন্ট পায়....'

'সেইকাৰণেইতো পলাব ওলাইছিলো।'

'পলাই ক'লৈ যাব? পুলিচে আপোনাক বিচাৰি উলিয়াবই।'

পৰিতোষে একমুহূৰ্ত নীৰৱে ৰৈ সুধিলে'আপুনি শিখা ঠাকুৰক চিনি পায় নেকি?'

'যোৱাকালিহে চিনাকি হৈছিলো।'

'আগধৰি তেওঁৰ চিনাকি হৈছিল?'

শোণিত বৰাই মূৰ দুপিয়ালে। পৰিতোষে সুধিলে'আৰু নিশাটো

তেওঁৰ লগতে কটাই দিলে?'

'অ। আৰু তাৰে সাক্ষী আপোনাৰ হাতত আছে। এতিয়া যদি কেমেৰাৰ ৰীলটো মোৰ হাতত নিদিয়ে পুলিচৰ আগত আপোনাৰ কথা মই কৈ দিম।' শোণিত বৰাই কঠিন স্বৰেৰে ক'লে।

'আপুনি কি কৈছে মই একো বুজি পোৱা নাই।'

'এতিয়া বুৰ্বক হৈ দেখুৱাব নালাগে।' শোণিত বৰাই জেপৰ পৰা ৰিভলভাৰ এটা উলিয়াই বহাৰ পৰা উঠি পৰিতোষলৈ টোৱালে। পলকতে পৰিতোষে ক্ষীপ্ৰতাৰে আগবাঢ়ি গৈ শোণিত বৰাৰ হাতৰ পৰা ৰিভলভাৰটো কাঢ়ি লৈ শোণিত বৰাক ঠেলি দিলে।

শোণিত বৰা দেৱালখনলৈ ছিটিকি পৰিল।

পৰিতোষে এইবাৰ দীঘলকৈ উশাহ এটা লৈ ক'লে 'মই বুজিছো শিখা ঠাকুৰৰ দলটোৱে আপোনাকো সাঙুৰি পেলালে। মোক যিদৰে জালত পেলাইছিল ঠিক একেদৰে আপোনাকো পেলালে। হয়তো মোৰ দৰে আপোনাকো সিহঁতে দুদিনমানৰ পিছত শিখা ঠাকুৰ আৰু আপোনাৰ অশ্লীল মুহুৰ্ত্তৰ ফটো দেখুৱাই ব্লেকমেইলিং কৰিব। আপুনি সৌ ড্ৰয়াৰটো খুলি চাওঁক।'

শোণিত বৰাই ড্ৰয়াৰটো খুলি দুখনমান ফটো উলিয়াই আনিলে। শোণিত বৰা চমকি উঠিল। এইয়া যে শিখা ঠাকুৰ আৰু পৰিতোষ পাঠকৰ অশ্লীল ফটো। তাৰমানে!!

শোণিত বৰাই একো বুজি নাপালে।

পৰিতোষে একমুহুৰ্ত্ত মনে মনে ৰৈ হুমুনিয়াহ এটা কাঢ়ি কৈ গ'ল 'প্ৰথমে আপোনাৰ দৰে ময়ো সাধাৰণ মানুহ এজন হৈ আছিলো। কিন্তু শিখা ঠাকুৰৰ লগত এদিন চিনাকি হৈ সকলো ওলট-পালট হৈ গ'ল।

শিখা ঠাকুৰৰ ৰূপৰ জালত মই সোমাই গ'লো। গম পালো আমাৰ কোম্পানীৰ বছে অকল স্ট্ৰীল অথৰিটি অব ইণ্ডিয়াৰ হৈ ঠাইখিনিত জৰীপ কৰিব অহা নাই। আহিছে এটা গুপ্ত সোণৰ খনিৰ উদ্ধাৰৰ স্বপ্নত। আৰু সোণৰ খনিটোৰ সন্ধান পালে ইউৰোপীয়ান কোম্পানী এটাৰ লগত যোগাযোগ কৰিব। কোম্পানীটোৱে আকৌ সেই দেশখনৰহৈ চেণ্ট্ৰেল গৱৰ্ণমেণ্টৰ লগত চুক্তি কৰি সোণৰ খনিটো লীজত ল'ব। বিনিময়ত পাব কোটি কোটি টকা। শিখা ঠাকুৰে মোক সোণৰ মোহতে বন্দী কৰিলে। মই প্ৰবাল বৰুৱাৰ পৰা যদি খনিৰ সঠিক ঠাইখিনিৰ কথা ক'ব পাৰো, তেন্তে মোক হেনো কেইবা লাখো টকা দিব। সেইমতে মই বহুকাম কৰিছিলো। কিন্তু লাহে লাহে শিখাৰ ব্যৱহাৰ অন্যৰকম হৈ পৰিল। শিখাই হয়তো অকল মোৰ ওপৰতে সন্তুষ্ট হ'ব নোৱাৰি আপোনাকো জালত পেলাব খুজিলে। আনপিনে শিখাৰ হাতৰ পৰা পৰিত্ৰাণ পাবলৈ তাইক হত্যা কৰাৰ বাহিৰে মোৰ আৰু অইন গত্যন্তৰ নাছিল। তেতিয়াই মঞ্চত আপোনাৰ আবিৰ্ভাৱ ঘটিল। কিন্তু মই গম পালো শিখা কোনোবা কিৰণ সিঙ বোলা মানুহ এজনৰহে হাতৰ পুতলা। এতিয়া হাজাৰ-হাজাৰ মানুহৰ ভিতৰত কোনোবা এজন কিৰণ সিঙক বিচৰাটো মোৰ সাধ্যৰ অতীত। গতিকেই ঠিক কৰিলো....'

শোণিত বৰাই চকুহাল মুদি দিলে।

কিৰণ সিঙ!!

ডিফু হোটেলৰ মালিক নহয়তো!!

হঠাতে শোণিত বৰা বহাৰ পৰা থিয় হৈ পৰিতোষ পাঠকৰ ওচৰলৈ আগবাঢ়ি গৈ ক'লে'আপুনি কিৰণ সিঙক বলে নোৱাৰে। ময়ো অকলে নোৱাৰো। মই জনা মতে তেওঁ এজন স্মাগলাৰ, ড্ৰাগছৰো কাৰবাৰ কৰে। নগা উগ্ৰবাদী দলৰ লগতো তেওঁৰ সম্পৰ্ক আছে বোলে। পুলিচো

তেওঁৰ হাতৰ মুঠিত। সেই কিৰণ সিঙৰ পৰা পৰিত্ৰাণ পাবলৈ আপুনি কৌশলৰে আগবাঢ়িব লাগিব। আপোনাৰ লগত ময়ো আছো।'

পৰিতোষে একো নক'লে। মৌন হৈ ৰ'ল।

'শুনক। আমি দুয়ো এতিয়াই ডিফুলৈ যাওঁ। ডিফু হোটেল হ'ব আমাৰ লক্ষ্য।'

'কিন্তু কি কৰিব তাত গৈ?'

'এতিয়াই নকওঁ। যাওঁতে বাটত কৈ যাম।'

পৰিতোষ পাঠক বহাৰ পৰা উঠি ক'লে'বলক।'

৮

চঞ্চল আচৰিত হ'ল।

এনেকুৱা এটা ঘটনা ঘটিব বুলি সি সপোনতো ভবা নাছিল। সেয়েহে খবৰটো পাই সি চক্ খাই উঠিল। তেন্তে অমফুৰে কোৱা কথাই সঁচা?

চঞ্চলে অমফুক টকা অলপ দি দুৰবীনটোৰ কথা সোধাত অমফুৰে অৱশেষত কঁও নকঁওকৈ পৰিতোষৰ কথা কৈছিল। অমফুৰ ওচৰৰ পৰা আঁতৰি আহি সি তেতিয়া মীনাক্ষীৰ ওচৰলৈ গৈছিল। প্ৰবাল বৰুৱা নাই। ক'ৰবালৈ ওলাই গৈছিল। নিশাও তেতিয়া দহটা হৈছিল। মীনাক্ষীৰ ওচৰত আলোচনা কৰিবলৈ বহোতেই বাতৰি আহিল যে ডিফু হোটেলত পৰিতোষ পাঠকক কোনোবাই হত্যা কৰিছে। শোণিত বৰা আহত হৈ হস্পিতালত আছে।

চঞ্চল তেতিয়াই ডিফু পাইছিল। পৰিতোষৰ মৃতদেহটো হস্পিতালৰ

মৰ্গত পৰি আছে। শোণিত বৰাক পেয়িঙ কেবিন এটাত পুলিচৰ পহৰাত ৰখা হৈছে। দায়িত্বত থকা পুলিচ এছ আই জনক সানুনয়ে অনুৰোধ কৰিও কেবিনটোত সোমাব নোৱাৰি চঞ্চল ওলাই আহি চৌহদত পাৰ্ক কৰা জীপখনত বহিলহি। চৌহদটো অন্ধকাৰ। নীৰৱ।

হঠাতে চঞ্চলে জীপখনৰ পৰা নামি আহি খুপি খুপি হস্পিতালৰ পিছফালে খোজ দিলে। চঞ্চলে লক্ষ্য কৰিলে স্পেচিয়েল কেবিনটোৰ বাথৰুমৰ খিৰিকীখন ঈষৎ মেল খোৱা আছে। চঞ্চলে চাৰিওফালে এবাৰ চাইলৈ খিৰিকীখন খুলি ভিতৰলৈ সোমাই গ'ল। কেবিনটোলৈ সোমাই সন্মুখৰ দৰ্জাখন লাহেকৈ বন্ধ কৰি বিছনাখনৰ ওচৰলৈ আহিল। শোণিত বৰাৰ কপালত বেণ্ডেজ।

'বৰা!' চঞ্চলে ফুচফুচাই মাতিলে।

শোণিত বৰাৰ অসাৰ দেহটোৰ পৰা কোনো উত্তৰ নাপাই চঞ্চলে এখন্তেক কিবা ভাবিলে। তাৰ পিছত শোণিত বৰাৰ অসাৰ দেহটো আলফুলে দাঙিলৈ খিৰিকীখনেৰে পাৰ কৰি আনি জীপখনৰ পিছফালে শুৱাই দিলে।

চঞ্চলৰ জীপখন আগবাঢ়িল।

হঠাতে শোণিত বৰাই সাৰ পালে। খপজপাই জীপখনৰ বেকচিটত বহি লওঁতে চঞ্চলক দেখা পালে। উত্তেজনাত কপি উঠিল মাতটো 'আপুনি?'

'অ, মই। আচৰিত হৈছে নহয়?'

শোণিত বৰাই একো উত্তৰ নিদি সেপ এটা ঢুকিলে। এখন হাতেৰে কপালখন হেচি ধৰিলে। তেওঁৰ মুখখন পাণ্ডু বৰ্ণ হৈছিল। শোণিত বৰাই গধূলিৰ কথা ভাবিছিল।

শোণিত বৰাই পৰিতোষৰ সৈতে ডিফু হোটেল পাইছিল।

শোণিত বৰাক বাহিৰত ৰ'বলৈ কৈ পৰিতোষ ভিতৰলৈ সোমাই গৈছিল।

দহমিনিটৰ ভিতৰতে ফোঁপাই ফোঁপাই ওলাই আহি পৰিতোষে কৈছিল 'কিৰণ সিঙে বাৰটা বজাত আমাৰ কেম্প আক্ৰমণ কৰিব বোলে।'

শোণিত বৰাই উচপখাই উঠিছিল। কিন্তু কিবা ক'ব ওলায়ো শোণিত বৰা নীৰৱে ৰ'ল। শোণিত বৰাই দেখিলে এজন শকত মানুহ হোটেলৰ পৰা ওলাই অহা দেখা মাত্ৰকে পৰিতোষ সাউত কৰে ওচৰৰ গছ এজোপাৰ আঁৰত লুকাই গ'ল। শকত মানুহজন শোণিত বৰাৰ গাৰ কাষেদিয়েই ফিয়েট এখনত উঠি উল্কাবেগে আঁতৰি গ'ল। শোণিত বৰাই চাৰিওফালে চালে। কিন্তু পৰিতোষক দেখা নাপালে শোণিত বৰাই।

শেষত শোণিত বৰাৰ ধৈৰ্য্যচ্যুতি ঘটিছিল। ধীৰে-ধীৰে এইবাৰ ডিফু হোটেললৈ সোমাই গৈ ওপৰ মহলালৈ যোৱা চিৰিটোৰ কাষ পাইছিল। খুপি খুপি চিৰি বগাই গৈছিল।

এক-দুই-তিনি-

ঠিক তেনেতেই লাইট নুমাই গৈছিল। শোণিত বৰা ৰৈ দিছিল। ৰেলিঙডালত ধৰি খেপিয়াই খেপিয়াই আৰু এঢাপ উঠিব খোজোতেই শোণিত বৰাই শুনা পাইছিল ৰিভলভাৰৰ গুলীৰ শব্দ। পিছমুহুৰ্ত্ততে কাণত পৰিছিলহি পৰিতোষ পাঠকৰ এক যন্ত্ৰণাকাতৰ আৰ্তনাদ...। কিংকৰ্তব্যবিমূঢ় হৈ ৰেলিঙৰ পৰা হাতখন এৰুৱাই আনি তললৈ দৌৰি নামি যাব খোজোতে শোণিত বৰাই ক'ৰবাত উজুটি খাই সজোৰে পৰি গৈছিল। আৰু তাৰ পিছত-

শোণিত বৰাই হুমুনিয়াহ এটা এৰিলে। চঞ্চলে সেই হুমুনিয়াহৰ

অন্তৰালত থকা ৰহস্যটো বুজি পাইছিল। সি অশেষ কষ্টেৰে শোণিত বৰাৰ মুখৰ পৰা হৈ যোৱা ঘটনাটো শুনি ল'লে। শুনি কিছুসময় তলকা মাৰি ৰৈ শোণিত বৰাৰ শেতাঁপৰা মুখখনলৈ চাই ক'লে 'আপোনালোক দুয়োজন কিহৰ কাৰণে কিৰণ সিঙ বোলা মানুহজনৰ বিপক্ষে যুঁজিব ওলাইছিল মই গম পাইছো। আপোনালোকে যিহৰ আশাত জীয়াই আছে, ময়ো একে আশাৰেই জীয়াই আছো। কিন্তু আপুনি কোৱামতেই যদি কিৰণ সিঙে আমাৰ কেম্প আক্ৰমণ কৰে তেন্তে আমাৰ সকলোৰে আশা মৰহি যাব। সেইকাৰণে কৈছো সময় থাকোতেই আমি কিবা এটা কৰা ভাল হ'ব।' চঞ্চল ৰ'ল। সি দেখিলে শোণিত বৰাৰ চকুহাল যেন পলকতে চিকমিকাই উঠিছে।

'এতিয়া কেইটা বাজিছে?' চঞ্চলে সুধিলে।

'এঘাৰটা দহ।'

'তাৰমানে কিৰণ সিঙে আৰু পঞ্চলিছ মিনিট পিছত আমাৰ কেম্প আক্ৰমণ কৰিব। এতিয়াৰ পৰা বিছ মিনিটৰ পিছত আমি কেম্প পাম। আপুনি কেম্প পায়ে ষ্টৰৰ পৰা ৰাইফল এটা উলিয়াই লৈ ছাৰৰ ৰুমলৈ যাব। সিমানপৰে ছাৰ নিশ্চয় তেওঁৰ ৰুমত কাগজ পঢ়ি থাকিব। আপুনি ছাৰক ভয় খুৱাব। মই সেই সুযোগতে নথিপত্ৰবোৰ হস্তগত কৰিম। আৰু তাৰপিছত আমি পলাই যাম।'

'আৰু ছাৰে যদি চিঞৰে?'

'তেন্তে...তেন্তে.... ছাৰক গুলীয়াই দিব।'

শোণিত বৰাই একো নক'লে। চঞ্চলে জীপখন চলাই দিলে। শোণিত বৰাই চকুহাল মুদি দিলে। হঠাতে শোণিত বৰাৰ মনত খেলালে ৰাইফলটোতকৈ ষ্টৰত থকা ৰিভলভাৰটো হেণ্ডেল কৰোঁতে তেওঁৰ বেছি সুবিধা হ'ব। কিন্তু ছাৰক মাৰিবলৈতো এটা গুলীয়ে যথেষ্ট হ'ব। আৰু

অৱশিষ্ট গুলী কেইটাৰে কি কৰিব শোণিত বৰাই?

শোণিত বৰাই হাঁহি দিলে সৰুকৈ। কিন্তু সেইমূহুৰ্ত্ততে জীপখন-

৯

'মীনাক্ষী!'

মীনাক্ষী খপজপাই উঠিল। কোনে মাতিছে? এয়াতো চঞ্চলৰ মাত নহয়। তেন্তে নিশা বাৰটা বজাৰ এই অসময়ত কোনে নামকাঢ়ি মাতিবলৈ আহিব?

মীনাক্ষীয়ে উঠি গৈ দুৱাৰখন খুলি দিলে।

কোঠাটোলৈ সোমাই আহিল পঞ্চলিশ বছৰীয়া প্ৰবাল বৰুৱা। চোফাখনত বহি লৈ মীনাক্ষীলৈ বেপেৰুৱা ভাৱে চাই ক'লে বৰুৱাই 'দৰ্জাখন বন্ধ কৰি দিয়া মীনাক্ষী।'

মীনাক্ষীৰ গাটো সিৰসিৰাই গ'ল। দৰ্জাখন বন্ধ কৰি এচুকত কুচি মুচি থিয় হৈ ৰ'ল মীনাক্ষী।

বৰুৱাই মীনাক্ষীৰ আটিল দেহটোৰ লোভনীয় অংশবোৰলৈ লোলুপ দৃষ্টিৰে চাই কৈ গ'ল' জানা মীনাক্ষী? আজি গধূলি উইলিয়াম মেগাৰ্থৰ লগত চুক্তি কৰিলো। নক্সাখনো দিলো। বিনিময়ত সদ্যহতে পালো বিছ লাখ টকা। আৰু এমাহৰ মূৰত কাম আৰম্ভ হওঁতে পাম আৰু বিছ লাখ টকা। আৰু বছৰটোৰ শেষত পামগৈ পাঁচ কোটি টকা। অৱশ্যে মেগাৰ্থৰ মোতকৈও বেছি লাভ হ'ব। হ'লে কি হ'ব, তেওঁ এটা বিৰাট ৰিস্ক ল'ব লাগিব। তদুপৰি দহ বিশ লাখ মান টকা পাৰ্মিট লওঁতেই যাব। আনপিনে মই-'

প্ৰবাল বৰুৱাই ঢেকঢেকাই হাঁহি দিলে। মীনাক্ষীৰ অন্তৰখন সেই হাঁহিৰ শব্দত কঁপি উঠিল। বাৰে বাৰে তাই ঘড়ী টোলৈ চাইছিল। বাৰটা বিশ হৈছে এতিয়া। কিন্তু এতিয়ালৈ চঞ্চল নাহিলে কিয়? কিন্তু চঞ্চল আহিলেই বা এতিয়া কিটো লাভ হ'ব!! ইতিমধ্যেই......

'কি হ'ল? চঞ্চললৈ মনত পৰিছে? চঞ্চল নাহে, ঢুকাল।'

'কি?' মীনাক্ষীয়ে চিঞৰি দিলে।

'অ। চঞ্চলে যদি অলপ সাৱধানতাৰে জীপখন চলালেহেঁতেন, তেনেহ'লে জীপখন হয়তো ত্ৰিশ ফুট তললৈ বাগৰি নপৰিলেহেঁতেন। তেওঁৰ লগত শোণিত বৰাও আছিল। দুয়ো ঠাইতেই ঢুকাল। আৰু আচৰিত কথা কি জানা, পুলিচে কৈছে পৰিতোষ পাঠক নামৰ আমাৰ চাৰ্ভে এচিষ্টেন্টজনক কোনোবা কিৰণ সিঙ বোলা এজনে বোলে আজি গধূলি হত্যা কৰিছিল। পুলিচে তেওঁকো গ্ৰেপ্তাৰ কৰিলে।'

মীনাক্ষী উচুপি উঠিল।

প্ৰবাল বৰুৱা বহাৰ পৰা উঠিল। সীমাহীন কামনা বাসনাবোৰে তেওঁৰ মুখখন আৰক্তিম কৰি তুলিলে। ঘন ঘনকৈ উশাহ ল'লে তেওঁ। তাৰপিছত থৰক-বৰক খোজেৰে মীনাক্ষীৰ ওচৰলৈ আগবাঢ়ি গ'ল।

ওচৰলৈ.... আৰু...... ওচৰলৈ.....

❍ ❍ ❍

মৃত্যুলগ্ন

শীতৰ নিশা। কুৱঁলীৰ পৰশে সঁচাকৈয়ে নীলাচল পাহাৰৰ কামাখ্যা ধাম ধূসৰময় কৰি তুলিছে। বৰ ঠাণ্ডা পৰিছে আজি, গাৰ এড়ী চাদৰখন ভালদৰে লৈ মহেশ মহাজনে ভাবিলে। সৰু চাহ দোকানখন কেতিয়াবাই বন্ধ হ'ল। কামকৰা ল'ৰাকেইটাই শুৰলৈ যা-যোগাৰ কৰিছে। মহেশ মহাজনে কেচবক্সৰ টকা কেইটা গাৰ চোলাটোৰ জেপত ভৰাই এইবাৰ যাব ওলাই চেণ্ডেলযোৰ পিন্ধিবলৈ লৈ থমকি ৰ'ল। আঁতৰৰ হাইস্কুলখনৰ ভাঁজটোত গাড়ী এখনৰ হেডলাইটৰ পোহৰ দেখা পাইছে তেওঁ।

ঘড়ীটো চালে মহেশ মহাজনে। দহটা বাজিছে।

এইখন কামাখ্যা ধাম। ফুট গধূলিতে শুই পৰে কামাখ্যা ধাম। নিশা দহ বজাত গাড়ী এখন অহাতো বৰ সহজভাৱে ল'ব নোৱাৰিলে মহাজনে। চেণ্ডেলযোৰ চোঁচোৰাই মহেশ মহাজন আগবাঢ়ি গ'ল। গাড়ীখনৰ চালকৰ আসনৰ পৰা যুৱক এজন নামি আহিল।

'ভৈৰৱী মন্দিৰটো কোনফালে ক'ব পাৰেনে আপুনি?' মহেশ মহাজনলৈ চাই সুধিলে যুৱকজনে।

মহাজনে মূৰ দুপিয়ালে। গাড়ীখনৰ ভিতৰলৈ তেওঁ জুমি চালে। পিছৰ চিটত মানুহ এজন বহি আছে, অকলে।

'সৌ গুমটিখনৰ বাওঁহাতে তললৈ নামি যোৱা পথ এটা আছে। সেইফালে বেছ কিছুদূৰ নামি গৈ পুখুৰী এটা পাব। তাৰ পাৰতে ভৈৰৱী মন্দিৰটো।'

যুৱকজন আকৌ গাড়ীখনৰ ওচৰ চাপি গ'ল।

মহাজনে মূৰ ঘূৰালে। এখোজ আগুৱাই যাওঁতে শুনা পালে ‘ৰ’ৰচোন।’

মহাজনে উভতি চালে। পিছৰ চিটৰ দুৱাৰখন খোল খাইছে। বয়সস্থ মানুহ এজন মহাজনৰ চকুত পৰিল। কিমান বয়স হ’ব মানুহজনৰ? খুব বেছি পঞ্চল্লিশ, মহাজনে অনুমান কৰিলে।

‘আপুনি ইয়াতে থাকে নেকি?’ সুধিলে আদহীয়া মানুহজনে।

‘হয়। মই এই চাহ দোকানখনৰে মালিক।’

‘ময়ো গুৱাহাটীৰে। মই মোহন দেউক লগ ধৰিবলৈ আহিছো। পামনে তেওঁক?’

মোহন দেউক? উচপ খালে মহাজনে। আকৌ চালে মানুহজনলৈ। এই মানুহ জনৰ কি সকাম থাকিব পাৰে পঁচাশী বছৰীয়া বুঢ়া কালীসাধক তান্ত্রিকাচাৰ্য্য মোহন কৃষ্ণ শৰ্মা দেউৰ সৈতে ভাবি ওৰ নাপালে মহাজনে।

‘পাব।’ মহাজনে উত্তৰ দিলে।

‘ধন্যবাদ।’ কথাষাৰ কৈ মানুহজনে খোজ ল’লে। মহাজনে অলপ ইতস্ততঃবোধ কৰি অৰশেষত সুধি পেলালে ‘আপুনি অকলেই যাব নেকি?’

‘অ।’ মানুহজন ৰৈ গ’ল।

‘আজি এই নিশাখন নগ’লে নহয়নে?’ মহাজনে আকৌ সুধিলে।

‘মই আজিয়েই তেওঁক লগ পাব লাগিব। নহ’লে...... কিন্তু কিয় সুধিলে আপুনি?’

‘তেন্তে আপুনি সৌ তেখেতকো লগত লৈ যোৱা ভাল হ’ব। আৰু অলপ পৰ ৰ’ব। মই বস্তু এটা দিম, লগত লৈ যাব।’ কথাষাৰ কৈ মহাজনে ওচৰৰ দোকানখনলৈ লৰৰি গ’ল। দোকানীক জগাই সৰু বস্তু দুটা লৈ

আনিলে মহাজনে। মানুহজনে বস্তু দুটা লৈ চমকি উঠিল।

‘তাবিজ?’

‘অ। আপুনি যি ঠাইলৈ যাৰ তালৈ খালী শৰীৰেৰে যাব নাপায়।’

মানুহজনে পকেটটো খেপিয়ালে। নোট এখন উলিয়াই মহাজনলৈ আগবঢ়াই দিলে। মহাজনে নোটখন হাতপাতি ল’লে। মানুহজন পিছে নৰ’ল, খোজ দিব ধৰিলে। পিছে-পিছে গাড়ী চালকজন।

‘বেয়া বস্তু দেখিলে ভৈৰৱী মাতাৰ নাম ল’ব।’ পঞ্চাছ টকীয়া নোটখন পকেটত ভৰাই মহাজনে ৰিঙিয়াই ক’লে।

‘হ’ব বাৰু।’ মানুহজনেও ৰিঙিয়াই উত্তৰটো দিলে।

পথটো কেঁচামাটিৰ। থিয়। মাজে মাজে চিৰি কটা আছে। দুয়োফালে সৰু- বৰ গছ-গছনি গজি উঠিছে। গাড়ীচালকজনৰ পাঁচ বেটেৰীৰ টৰ্চটোৰ পোহৰ যথেষ্ট নহয়। কথমপি খোজ কাঢ়িছে দুয়োজনে। মানুহজনে যেন ফোঁপাইছে!

‘শৰৎ!’

‘কওঁক ছাৰ।’ সৰুকৈ ক’লে গাড়ী চালকজনে।

‘মানুহজনৰ নামটো সুধিছিলি নেকি?’

‘ওচৰৰ দোকানীজনক সুধিছিলো। মহেশ মহাজন বোলে নামটো।’

‘আমালৈ চাই আছিল নেকি পিছফালৰ পৰা ?’

‘ওঁহো।’

‘আৰু অইন কাৰোবাক দেখিছিলি নেকি?’

‘নাই দেখা।’

‘তথাপিও ৰিভলভাৰটো সাৱধানেৰে ৰাখিবি।’

গাড়ী চালকজন অৰ্থাৎ শৰতে কিবা এষাৰ ক'ব ওলাইছিল, নক'লে। এইখন ঠাইত ৰিভলভাৰৰ আৱশ্যক নাই। ৰিভলভাৰৰ গুলীয়ে কাকো পৰশিব নোৱাৰিব। কিন্তু কথাষাৰ কেনেকৈ বুজাব মানুহজনক? তেখেতেওঁ দেখিছে নেকি উলংগ নাৰীমূৰ্ত্তিটো?

শিয়ৰি উঠিছিল শৰৎ।

গাৰ নিচেই কাষেদিয়েই দেও দি দি পাৰ হৈ গৈছিল কিবা এটা। শৰতে টৰ্চৰ পোহৰ পেলাইছিল, সমস্ত শৰীৰ উচপ খাই উঠিছিল শৰতৰ। জীৱনত এই প্ৰথমবাৰৰ কাৰণে সম্পূৰ্ণ উলংগ এক নাৰীমূৰ্ত্তি দেখিলে সি।

মানুহজনী বৰ ক'লা। চুলিটাৰীয়ে নিতম্ব ঢাকি ৰাখিছিল।

বতাহত উৰি যোৱাদি গৈছিল।

চকুৰ পচাৰতে গছ এজোপাৰ আঁৰত লুকাই গৈছিল নাৰীমূৰ্ত্তিটো।

'শৰৎ! কোনোবা এটা পাৰ হৈ যোৱা যেন লাগিল। চাচোন চাৰিওফালে।'

'ওহো। আপুনি ভুল কৰিছে ছাৰ। কোনো যোৱা নাই।'

কথাষাৰ কৈ শৰতে উশাহ সলালে। সি তাবিজটো জোৰকৈ খামুচি ধৰিলে।

২

'মা......মা...... আজি কিয় নাহিলি.......' মূৰটো বেদীখনত লগাই হুক হুকাই কান্দি দিলে তান্ত্ৰিকাচাৰ্য্য মোহনকৃষ্ণ শৰ্মা দেউৰে। এটি শিশুৰ

দৰে কান্দিছে তেওঁ। কিন্তু হঠাতে নীৰৱ হৈ পৰিল দেউ। কিবা এযাৰ যেন কাণপাতি শুনিব ধৰিছে ! তাৰ পিছত আকৌ মূৰটো উঠাই আনিলে। চকু হাল মেলিলে এইবাৰ। তেওঁৰ বাওঁহাতে বহি আছে ষোড়শী এগৰাকী,বৰণ কলা। আৱৰণহীন, উলংগ।

চকু মুদি আছে ষোড়শীয়ে।

'ভৈৰৱী মা। ৰঙা শাড়ীখন পিন্ধি আহগৈ যা।'

চকু মেলিলে ষোড়শীয়ে। চাৰিওফালে চালে। চঞ্চল দৃষ্টি।

'কিয় ?' এইবাৰ সুধিলে ষোড়শীয়ে।

'কোনোবা এজন আহি আছে।'

'এই ৰাতিখন ?' বিস্ময় প্ৰকাশ কৰিলে ষোড়শীয়ে।

'অ। মৃত্যুৰ জানো সময় অসময় আছে !'

ভোৰভোৰাই ষোড়শী উঠি গ'ল। মোহন দেউ বেদীৰ পৰা উঠি আহিল।

মন্দিৰৰ দুৱাৰখন খুলি দিলে তেওঁ। বাহিৰখন ঘোপমৰা অন্ধকাৰ। দূৰৈত তেওঁ পোহৰৰ বিন্দু এটা দেখিছে।

হঠাতে বাহিৰৰ বতাহখিনি যেন চঞ্চল হৈ উঠিল।

'আতা! মোক ৰচীডাল দে আতা।' কোনোবাই ফুচফুচাই কোৱা শুনিলে দেউৱে।

মোহনদেৱে চাৰিওফালে চালে। হাতখন বতাহলৈ মাৰি দি তেওঁ ক'লে, 'আঁতৰ হ পাপী দুৰাচাৰ।'

'মোক বচাই দে আতা। মই চিপজৰী লোৱা ৰচীডাল দে আতা।'

'দূৰ হ। গুছি যা পাপী।'

‘মোক ৰচীডাল দে আতা। মই শান্তি পোৱা নাই আতা।’ কাৰোবাৰ অশৰীৰী ব্যাকুল কণ্ঠ।

‘ৰচী পাবি। এবছৰৰ পিছত। যা এতিয়া।’

ওচৰৰ বতাহৰ কঁপনি মাৰ গ’ল। দেউৱে ঘিউৰ চাকি এটা জ্বলালে। চাকিটো এহাতত লৈ তেওঁ দুখোজমান আগুৱাই গ’ল। বগা পোহৰটো ওচৰ চাপি আহিছে। দেউৱে ভালদৰে চালে। দুজন পুৰুষ। এজন প্ৰৌঢ় আনজন যুৱক।

‘এইফালে ডাঙৰীয়া।’

মানুহজন আগুৱাই আহিল। জোতাযোৰ সোলোকাই তেওঁ দেউক প্ৰণাম কৰিলে। দেউৱে দেখুৱাই দিয়া মতে তেওঁ মন্দিৰৰ ভিতৰলৈ খোজ ল’লে।

‘বোপা! তুমি বাহিৰতে থাকা। তুমি মানুহ মৰা যন্ত্ৰ এটা লগত আনিছা।’

শৰতলৈ চাই কথাষাৰ কৈ মোহনদেৱে উভতি খোজ ল’লে। দুৱাৰদলি পাই আকৌ উভতি চাই ক’লে, ‘ভয় নকৰিবা বোপা। তোমাৰ কপালত মৃত্যু ভয় নাই।’

শৰতে কিবা এষাৰ ক’ব ওলাইছিল। কিন্তু ইতিমধ্যে দেউ ভিতৰলৈ সোমাই গ’ল।

‘মোৰ নাম বিনোদ বিহাৰী চৌধুৰী। গনেশগুৰিত থাকো। ব্যৱসায়ী মানুহ মই। সূৰ্য গ্ৰুপছ অৱ কোম্পানীজৰ মই চেয়াৰমেন। ধনী বুলি ক’ব পাৰে মোক। কিন্তু কি হ’ব? ঘৰত মাথো মোৰ পত্নী। একমাত্ৰ লৰাটোও ৰাঁচীৰ মেন্টেল হস্পিতালত আছে। মোৰ বৰ দুখ দেউ; বৰ দুখ।’

মানুহজন অৰ্থাৎ বিনোদবিহাৰী চৌধুৰী ৰ’ল। দেউৱে একেথিৰে

তেওঁলৈ চালে। চৌধুৰীয়ে তেনেতে মন্দিৰৰ গৰ্ভ খোটালীৰ পৰা ৰঙা শাড়ীৰে ষোড়শী এগৰাকী আহি দেউৰ ওচৰত বহি লোৱা দেখি উচপিচালে।

'এই মোৰ ভৈৰৱী মা শকুন্তলা। তই একো কথা লুকুৱাব নালাগে। কৈ যা।'

'কিন্তু....'

'তই কি ভাৱ মনত পুহি ৰাখিছ মুকলিকৈ কৈ যা।'

'মই...... মই...'

'অ,কৈ যা ।'

'মই আপোনাক এটা অনুৰোধ কৰিব আহিছো। আপুনিহে মোক এতিয়া বচাব পাৰে। আপুনি মোৰ হৈ পূজা এভাগ কৰি দিলে...'

'সামান্য পূজা এভাগৰ কাৰণে মোৰ ওচৰলৈ কিয় আহিছ? কামাখ্যা ধামত পূজাৰীৰ আকাল হৈছেনে কিবা !!' ভোৰভোৰালে দেউৱে।

'কিন্তু মই সামান্য পূজা এভাগৰ অহা নাই। বগলামুখী বা তেনেধৰণৰ পূজা মই বহুতো কৰিলো দেউ। এইবাৰ আহিছো মহা মৃত্যুঞ্জয় পূজা এভাগৰ কাৰণে।'

'কি?' সৰ্ব শৰীৰ জিকাৰ খাই উঠিল দেউৰ।

'অ। মই মহা মৃত্যুঞ্জয় পূজা এভাগৰ কাৰণেই আপোনাক-'

'কিন্তু তই জাননে মহা মৃত্যুঞ্জয় পূজা এভাগ কৰিলে মোৰ কিমান ক্ষতি হ'ব, কিমান সাধনাৰ ফল অথলে যাব, তই বাছা এই চিন্তা পৰিহাৰ কৰ।'

'কিন্তু আপুনিতো বহুকেইটা পূজা কৰিলে, ভাৰতৰ প্ৰধান মন্ত্ৰীৰ

পৰা আৰম্ভ কৰি.....'

'তইতো প্ৰধান মন্ত্ৰী নহয়।'

'নিশ্চয় নহওঁ। পিছে মই ধনী। একলাখ, পাঁচ লাখ, দহ লাখ....'

'টকাৰে জীৱনটো জুখিব পাৰিবি জানো ? নোৱাৰ। মৃত্যুকো তই নেওচা দিব নোৱাৰ। মৃত্যু আহিবই। এদিন আগত বা পিছত।'

'মই এতিয়াই মৰিব নোখোজো দেউ, মই অপঘাটে মৰিব নোখোজো। মোৰ ভাব হৈছে সকলোৱে যেন মোৰ মৃত্যু কামনা কৰিছে। কোম্পানীৰ ডিৰেক্টৰ সকলৰ পৰা আৰম্ভ কৰি চকীদাৰটোলৈ, ঘৰৰ সকলোৱে মোৰ যেন মৃত্যুকে বিচাৰিছে। এটা গভীৰ মৃত্যু ষড়যন্ত্ৰই মোক আবৰি পেলাইছে। এই মৃত্যুভয়ৰ পৰা মোক অলপ শান্তি দিয়ক দেউ।'

মনে মনে ৰ'ল মোহন দেউ।

চৌধুৰীলৈ চাই আছে তেওঁ। কিবা এটা বিচাৰি পাইছে চৌধুৰীৰ কপালৰ ৰেখাবোৰৰ মাজত।

'পিছে মোৰ কথা কোনে ক'লে তোক?'

'কোম্পানীৰ ভাইচ চেয়াৰমেন। তেওঁৰ নাম প্ৰশান্ত দাস।'

'বন্ধু?'

'বন্ধু হয় নে নহয় নাজানো।'

'তই সকলোকে সন্দেহ কৰ। চাওঁ তোৰ হাতখন।' চৌধুৰীয়ে আগবঢ়াই দিয়া হাতখনৰ তলুৱাখন কিছুসময় চাই মাত লগালে দেউৱে'শনিবাৰে আহিবি। পূজা কৰিম নে নকৰিম সেইদিনাখন ক'ম।'

'শনিবাৰে? মানে সাতাইশ তাৰিখে?কিন্তু সেইদিনা ব'ৰ্ডৰ মিটিং আছে মোৰ। বৰং শুকুৰবাৰে....'

‘ওঁহো শনিবাৰে। এই সময়তে আহিবি। এতিয়া যাগৈ।’

চৌধুৰীয়ে দেউক প্ৰণাম কৰি ওলাই গ’ল। শৰতৰ বাহিৰত বহি বহি আমুৰাইছিল। চৌধুৰীক দেখি সি উঠিল।

‘কাৰোবাক দেখিছিলি নেকি?’ সুধিলে চৌধুৰীয়ে।

‘নাই দেখা।’

‘তথাপিও সাৱধান হবি। ব’ল এতিয়া।’

চৌধুৰী যোৱাৰ পিছত শকুন্তলাই উঠি আহি মন্দিৰৰ দুৱাৰখন বন্ধ কৰিলে। দেউৰ ওচৰত বহি লৈ সুধিলে শকুন্তলাই ‘আপুনি মানুহজনক শনিবাৰৰ কথা কিয় ক’লে? আপুনিতো শনিবাৰে...’

‘তই নুবুজিবি আই! তই নুবুজিবি। এই শনিবাৰে..... ওঁহো নকওঁ এতিয়া..’

৩

মূৰটো আচুৰিবলৈ বুলি আৰ্চীখনৰ ওচৰ চাপি বিনোদ বিহাৰী চৌধুৰীয়ে আকৌ পিছলৈ ঘূৰি চালে। তেওঁৰ পত্নী আৰাধনা আহি থিয় হৈছেহি। পত্নীৰ শেঁতাপৰা মুখখনলৈ এবাৰ চাই বিনোদ বিহাৰী চৌধুৰী আৰ্চীখনৰ ওচৰ চাপিলগৈ। মূৰটো ফণীয়াই তেওঁ এইবাৰ যাবলৈ ওলাল।

‘এই গধূলিখন ক’তো ওলাই নগ’লে নহয় নে?’আৰাধনাই সুধিলে।

‘নহয়। মই ওলাই যাবই লাগিব।’

‘কিন্তু ক’লৈ যোৱা তুমি? আৰু লগত সেই শৰৎ বোলা ড্ৰাইভাৰটো কিয়? তাৰেই হাততে বা ৰিভলভাৰ এটা থাকে কিয়?’

উচপ খাই উঠিল চৌধুৰী।

‘তুমি কেনেকৈ গম পালা?’ সুধিলে তেওঁ।

‘মই সকলো গম পাওঁ। ইমান দিনে খুলি কোৱা নাছিলো। আজি...’

‘আজি ক’লা। কাৰণ আজি তোমাক কোনোবাই এই খবৰটো দিছে।’

মাতযাৰ যথাসম্ভৱ গহীন কৰি চৌধুৰীয়ে সুধিলে, ‘কিন্তু কোনে ক’লে তোমাক কোৱাছোন। শৰতে নিশ্চয় নহয়।’

আৰাধনাই ততালিকে একো নক’লে।

‘কোনে ক’লে তোমাক ?’ আকৌ সুধিলে চৌধুৰীয়ে।

‘প্ৰশান্ত দাসে। তেৰেঁ কৈছিলে সেই সাধাৰণ ড্ৰাইভাৰটোৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰাতকৈ দেখোন পুলিচৰে সহায় ল’ব পাৰা....’

‘কি?’

আৰাধনাই আৰু একো নকৈ ধীৰে-ধীৰে খোজ দি ওলাই গ’ল।

বেছ কিছুপৰলৈ স্থবিৰ হৈ ৰৈছিল বিনোদ বিহাৰী চৌধুৰী। এটা সময়ত তেওঁ নিজে ড্ৰেছিং কোঠাৰ পৰা ওলাই আহি অফিচ ৰূমৰ ৰিভলভিং চেয়াৰখনত বহি পৰিল। হুমুনিয়াহ এটা পেলালে চৌধুৰীয়ে। বুকুখনো কঁপিছে তেওঁৰ। এটা অনামী আশঙ্কাই তেওঁক ক্ৰমশঃ গ্ৰাস কৰি পেলাইছে।

ক্ৰিং.. ক্ৰিং...ক্ৰিং....তেনেতেই টেলিফোনটো বাজি উঠিল।

আঁজোৰ মাৰি ৰিছিভাৰটো ডাঙি মাত লগালে চৌধুৰীয়ে, ‘হেল্ল!’

‘নমস্কাৰ ছাৰ, মই কোম্পানী ছেক্ৰেটাৰী প্ৰবীৰ দুৱৰাই কৈছো।’

‘কওঁক দুৱৰা।’

‘খবৰ বেয়া ছাৰ। কোনো এজন ডিৰেক্টৰে সাতাইশ তাৰিখৰ মিটিংখন

পিছুৱাব নোখোজে। গোটেই কেইজন মাত্ৰ সেইদিনাহে ফ্ৰি আছে। গতিকে ছাৰ মিটিংখন সেইদিনাখনেই পাতিব লাগিব।'

'কোনো এজন মানে আপুনি নজন ডিৰেক্টৰৰ কথাকে বুজাইছে নেকি?'

'নহয়। ঠিক নজন নহয়। মাথো এজনহে ব্যতিক্ৰম।'

'প্ৰশান্ত দাস?'

'ঠিকেই ধৰিছে আপুনি। তেঁৱেহে মাথো কৈছিল চেয়াৰমেনে মিটিং পিছুৱাব খুজিছে যদি সেইটো কৰাই উচিত হ'ব। কিন্তু অইন কেইজনৰ মতামত শুনি তেঁৱো অৱশেষত......'

'বুজিছো। আপুনি কাগজ পাতি সকলো ঠিক কৰি ৰাখিব। সাতাইশ তাৰিখলৈ মাথো তিনিদিনহে বাকী আছে।'

ৰিছিভাৰটো থৈ দিলে চৌধুৰীয়ে।

এক অসহনীয় ক্লান্তিয়ে তেওঁৰ দেহ মন অৱশ কৰি আনিলে। চকুহাল জপাই দিবৰ মন গ'ল তেওঁৰ। ৰিভলভিং চেয়াৰখনতে মূৰটো আওজাই থ'বলৈ গৈয়ো তেওঁ উচপ খাই উঠিলে। তেওঁৰ সমুখৰ খিৰিকীৰ বগা পৰ্দাখনত ছাঁ এটা পৰিছে। কিন্তু খন্তেকতে ছাঁটো নোহোৱা হৈ গ'ল।

চৌধুৰী জপিয়াই উঠিল।

বুকুখন খৰকৈ স্পন্দিত হ'ব ধৰিলে।

'শৰৎ!' চিঞৰিলে চৌধুৰীয়ে।

কিছুসময়ৰ পিছতে শৰৎ আগফালৰ বাৰাণ্ডাখনেদি সোমাই আহিল।

'কোনোবা এজন বাৰাণ্ডাখনত থিয় হোৱা যেন লাগিছিল। তই এবাৰ চাছোন।'

‘কিন্তু মইতো আগফালেই থিয় হৈ আছিলো। মইতো কাকো দেখা নাপালো।’

‘তেন্তে।’ দীঘলকৈ উশাহ্ এটা লৈ ক’লে চৌধুৰীয়ে, ‘তই যা এতিয়া, কিন্তু সাৱধানে থাকিবি।’

শৰতে উভতি খোজ ল’লে। শৰতৰ মনটো চিন্তাৰ পাক-ঘূৰণিত চঞ্চল হৈ পৰিছে। সি বাৰু চৌধুৰীক কথাষাৰ নকৈ ভুল কৰিলে নেকি যে সিয়ো ছয়াময়াকৈ কলামূৰ্তি এটা দেখিছিল দূৰৈৰ পৰা অন্ধকাৰ বাৰাণ্ডাখনত। অলপ যেন হালি খোজ দিছিল কলামুৰ্তিটোৱে। পলকতে নোহোৱা হৈ গৈছিল কলামুৰ্তিটো। কিন্তু এই ঘৰখনলৈ অহা আলহীবোৰৰ ভিতৰত মাথো এজনেই হালি খোজ কাঢ়ে। তেন্তে?

৪

ব্যস্ত আলিবাট। সন্ধিয়াৰ কোলাহল তেতিয়াও শাম কটা নাই। প্ৰশান্ত দাসে ঘড়ীটো চালে। ছটা বাজি গৈছে। গাড়ীখনো লেহেম গতিত আগবাঢ়িছে। পিছফালৰ চিটটোত বহি প্ৰশান্ত দাসে মাজে মাজে পিছলৈ ঘূৰি চাইছে। পিছফালৰ গাড়ীবোৰৰ হেডলাইটবোৰলৈ কিছু সময় চাই তেওঁ পুনৰ সমুখলৈ চাই পঠিয়ায়।

গাড়ীখন এটা সময়ত পেৰেডাইজ ৰেষ্টুৰেণ্টৰ মুখত ৰৈ গ’ল।

গাড়ীখনৰ পৰা নামি দাসে চাৰিওফালে চালে। ওচৰে পাজৰে কোনো গাড়ী, মটৰ ৰৈ যোৱা নাই।

দাস উভতি খোজ ল’বলৈ গৈয়ো থমকি ৰ’ল।

বহু দূৰৈত বগা চলমান বিন্দু এটা ৰৈ গৈছে।

হয়তো স্কুটাৰ অথবা মটৰ চাইকেলৰ হেডলাইটৰ পোহৰ সেইয়া।

দাস আকৌ গাড়ীখনৰ ওচৰ চাপি আহিল। ড্ৰাইভাৰটোক কাণে কাণে কিবা এযাৰ ক'লে। তাৰপিছত ৰেষ্টুৰেন্টৰ ভিতৰলৈ সোমাই গ'ল। অনুজ্জ্বল নীলাভ পোহৰেৰে ৰেষ্টুৰেণ্টখনৰ ভিতৰখন আলোকিত হৈ আছে। তেওঁক দেখিয়েই ৰেটাৰ এটা আগবাঢ়ি আহিল।

'ন নম্বৰ টেবুল ছাৰ, সকলো আপোনাৰ কাৰণে ৰৈ আছে।'

দাস ধীৰ খোজেৰে ন নম্বৰ টেবুলখনলৈ বুলি অগ্ৰসৰ হ'ল। টেবুলখনত দুজন আদহীয়া লোক বহি আছিল। দাসে তেওঁলোকৰ মাজত বহি লৈ চিগাৰেট এটা জ্বলালে।

'আপুনি যথেষ্ট পলম কৰিলে দাস। আনকি সত্য বৰুৱায়ো পলম কৰিছে।'

'বৰুৱা ৰাঁচীৰ পৰা আহি পোৱা নাই নেকি?'

'নাই পোৱা। কালিৰ ফ্লাইটতহে আহি পাব।'

'কিন্তু মিটিংখন যে পৰহিলৈ। আমি গোটেই কেইজনে লগ হৈ আগধৰি স্ট্ৰেটেজী ৰচনা নকৰিলে আমালৈকে বিপদ।' কথাখিনি অনুচ্চ কণ্ঠেৰে ক'লে দাসে।

তেওঁৰ দুয়োকাষে বহি আছে নগেন পাঠক আৰু মকিবুৰ ৰহমান। সূৰ্য গ্ৰুপছ অব কোম্পানীজৰ ব'ৰ্ড অব ডিৰেক্টৰছৰ সভ্য দাসে জানে বৰ সাৱধানতাৰে তেওঁ কথাবোৰ ক'ব লাগিব এতিয়া। এধানিমানো ভুল হ'লে তেওঁৰ বিপদ। ইকুলো যাব সিকুলো যাব।

এতিয়া ভাইচ চেয়াৰমেনৰ পদৰ পৰা তেওঁ যদি একেবাৰে চেয়াৰমেন হ'বগৈ পাৰে তেন্তে...

অফুৰন্ত সম্পদৰ গৰাকী হৈ পৰিব। আৰু...

‘চৌধুৰীয়ে কি পাঙিছে ধৰিব পাৰিছে কিবা?’ সুধিলে দাসে।

‘নাই পৰা। কিন্তু এটা কথা ঠিক তেওঁ আমাৰ পিছত মানুহ লগাইছে। আমাৰ প্ৰতিটো পদক্ষেপতে চকু ৰাখিছে। মই ঘৰৰ পৰা আহি থকা সময়ত মটৰ চাইকেল এখনে অনুসৰণ কৰিছিল। কথমপিহে মই বাগী দি এইখিনি পালো।’

‘মটৰ চাইকেল?’ দাস কিছু যেন উৎকণ্ঠিত হ’ল।

‘অ।’

‘মটৰ চাইকেলৰ আৰোহীজনক ধৰিব পাৰিছিল নে?’

‘নোৱাৰিলো।’ ৰহমানৰ চুটী উত্তৰ।

দাসে উচপিচালে। তেওঁ এবাৰ ছাৰিওফালে চালে। এখন টেবুলৰ পৰা সিখন টেবুললৈ কমেও সাত- আঠ ফুটৰ ব্যৱধান। টেবুলবোৰৰ চৌকাষ নীলাভ পোহৰৰ বাল্‌বোৰে কিছু অন্ধকাৰ কৰি তুলিছে।

‘কি হ’ল দাস?’

‘ওহো, একো হোৱা নাই।’ চিগাৰেটটো এচস্ট্ৰেট গুজি দি সুধিলে দাসে, ‘এতিয়া আমাৰ স্ট্ৰেটেজী কি ঠিক কৰিলে?’

‘ঠিক কৰিবলৈ একো নাই। শুনক। চৌধুৰীৰ হাতত এতিয়া মাথো যোল্ল শতাংশ চেয়াৰ আছে। আপোনাৰ হাতত চৈধ্য শতাংশ। কলিকতাৰ বিজয় খৈতানে তেওঁৰ চাৰি শতাংশ চেয়াৰ আপোনাৰ নামত ট্ৰেন্সফাৰ কৰিবলৈকো সম্মত হৈছে। গতিকে আমি জোৰ দিম চৌধুৰীক চেয়াৰমেনচিপৰ পৰা ৰিজাইন দিবলৈ। তদুপৰি তেওঁৰ স্বাস্থ্যৰ অৱস্থা বেয়া এতিয়া। গতিকে কোম্পানীৰ স্বাৰ্থতে তেওঁ পদত্যাগ কৰিব লাগে।’

‘চৌধুৰী সন্মত নহ’বও পাৰে।’

‘হ’বই। আমি বেহু ৰচনা কৰিছো।’

‘কিন্তু চৌধুৰী ভীষণ চতুৰ। তেওঁ চেন্টেল গবৰ্ণমেন্টিৰ বেকিং বিচাৰিব।’

‘নোৱাৰে। সত্য বৰুৱাই কমাৰ্চ মিনিষ্ট্ৰিৰ লগত যোগাযোগ কৰিছে।’

‘তেন্তে...’

‘তেন্তে চৌধুৰী চেয়াৰমেনৰ চেয়াৰত গধূলি পাঁচটাত বহাৰ লগে লগে........’

‘ৰ’ব।’ হঠাতে প্ৰশান্ত দাসে ফুচফুচাই ক’লে। মকিবুৰ ৰহমানে থতমত খালে। তেওঁ দাসলৈ চালে। দাসে ওচৰৰ টেবুলখনলৈ চাই আছে। টেবুলখন খালি। কিন্তু...।

দাসে একো নোকোৱাকৈ বহাৰ পৰা উঠি খোজ ল’লে।

তেওঁৰ চকুত ধৰা পৰিছিল ওচৰৰ টেবুলখনৰ পৰা কোনোবা এটা যেন নিঃশব্দে উঠি থিয় হৈছে। এটা পলকৰ ভিতৰতে মানুহজন আঁতৰি গৈছিল।

দাস বাহিৰ পালেহি।তেওঁক দেখিয়েই গাড়ীৰ ড্ৰাইভাৰ মোহন দৌৰি আহিল।

‘তই এইমাত্ৰ মানুহ এজনক ওলাই যোৱা মন কৰিছিলি নেকি?’

‘এইমাত্ৰ?’

‘অ। এই ধৰ আধামিনিটমান আগতে?’

‘এজন মানুহ ওলাইছিল পিছে। কিন্তু মটৰ চাইকেলেৰে গুছি গৈছে...’

‘মটৰ চাইকেলেৰে? কোনফালে?’ দাসে উত্তৰলৈ বাট নাচাই গাড়ীখনত উঠি বহিল। মোহনে তড়িৎ গতিৰে আহি গাড়ীখন স্টাৰ্ট কৰিলে। পলকতে চেঁকুৰ মাৰিলে গাড়ীখনে। মোহনে তীব্ৰগতিত

চলাইছিল গাড়ীখন। কিন্তু মটৰ চাইকেলখন লগ পাব জানো সি? দাসে সুধিলে‘তাৰমানে মটৰ চাইকেলখন এই ফালেদি গৈছিল নেকি? ৰাস্তাটো ক’লৈ গৈছে?’

‘দিছপুৰলৈ। চেয়াৰমেন চাহাবৰ ঘৰৰ আগেদি যোৱা ৰাস্তাটোৰে একেবাৰে গনেশগুৰি চাৰিআলি পাবগৈ।’

দাসে হুমুনিয়াহ এটা পেলালে।

‘নেলাগে। থাক। গাড়ীখন ওভোতাই লৈ ব’ল।’ দাসে ক’লে।

৫

বুকুখন কঁপিছে চৌধুৰীৰ। উশাহ নিশাহ লওঁতে কিছু যেন কষ্ট হৈছে। বুকুখন কেতিয়াবা হঠাতে বৰ পাতল হৈ যায়। পিছমূহুৰ্ত্ততে আকৌ গধূৰ হৈ পৰে। কিন্তু কাক দেখুৱাব তেওঁ? কোম্পানীৰ চিকিৎসক কিংকৰ গোস্বামীক দেখুওৱা মানে প্ৰতিপক্ষক আৰু এটা সুবিধা দান কৰাই হ’ব। তেন্তে.... এই অসহনীয় বিষ লৈয়ে তেওঁ জীয়াই থাকিব লাগিব নেকি?

চৌধুৰী বৰ হতাশ হৈছে। চকুহাল আৰু ভিতৰ সোমাইছে। মুখখনো শেঁতা পৰা। তেওঁৰ হাতৰ মুঠিত পুৰণি কাগজ এখিলা। চিঠিখন বহু পুৰণি। যাঠি চনতে লিখা চিঠি।

বিশাল ঘৰখনত এতিয়া অকল তেওঁ।

আৰাধনা নাই। নামঘৰলৈ গৈছে। যিকোনো মূহুৰ্ত্তত পাবহি আৰু তাৰ আগেয়েই চিঠিখন তেওঁ আকৌ আৰাধনাৰ পুৰণি ট্ৰাংকটোৰ ভিতৰত লুকুৱাই থ’ব লাগিব। তেওঁ আৰাধনাৰ ট্ৰাংকটো নোখোলা হেঁতেনেই

কিজানি ভাল আছিল। তেতিয়া হ'লে হয়তো কোনো কালেই গম নাপালেহেঁতেন যে তেওঁৰ দ্বিতীয় পক্ষ আৰাধনা একালত কাৰোবাৰ প্ৰেয়সী আছিল যিজন এতিয়া তেওঁৰ বিপক্ষে ষড়যন্ত্ৰ কৰিছে।

বাহিৰত গাড়ীৰ হৰ্ণ শুনি উচপ খাই উঠিল চৌধুৰী। চিঠিখন ট্ৰাংকটোৰ ভিতৰত থৈ তেওঁ আকৌ আৰামী চকীখনত বহিল। অলপ পিছতে তেওঁ দেখিলে আৰাধনা গহীন খোজেৰে তেওঁৰ ওচৰত ঠিয় হৈছেহি। এহাতত কলপাত এডোখৰত প্ৰসাদ অকণমান।

'লোৱা।' কলপাতখন আগবঢ়াই দিলে আৰাধনাই।

'টেবুলখনত থৈ দিয়া। পিছত খাম।'

আৰাধনাই টেবুল খনত কলপাত খন থৈ যাব ওলাল; ঠিক সেই সময়তে চৌধুৰীয়ে মাত লগালে'আৰাধনা!'

আৰাধনাই উভতি চালে। কি দেখিছে চৌধুৰীৰ চকুহালত তেওঁ?

'কি?' সুধিলে আৰাধনাই।

'তোমাক কথা এষাৰ সুধিব আছে। তুমি অৱশ্যে ভাল নাপাবা শুনি। তথাপিও মই সুধিব লাগিব। যেতিয়া পত্নী দ্বিচাৰিণী হয় তেতিয়া স্বামী সদায় কঠোৰ হ'ব লাগে। ময়ো কঠোৰ হ'ম।'

'তুমি কি বলকিচা এইখন ?'

'আগতে কোৱা প্ৰশান্ত দাসৰ লগত তুমি কটন কলেজত একেলগে পঢ়িছিলানে?'

আৰাধনা মূহুৰ্ত্ততে জয় পৰি গ'ল। আৰাধনাৰ বগা মুখখনে ততালিকে বৰণ সলালে। আৰাধনা নিমাত নিৰ্বাক হৈ থিয় হৈ ৰ'ল। একো নক'লে। চৌধুৰীয়ে এজাউৰি বলকি বহাৰ পৰা উঠিল। প্ৰচণ্ড খঙত কঁপিছে মানুহজন। আৰাধনাৰ গালত চৰ এটা শোধাবলৈ হাতখন আগবঢ়াইয়ো

একো কৰিব পৰা নাই তেওঁ। নিজকে বৰ শক্তিহীন যেন অনুভৱ হ'ল তেওঁৰ। এক প্ৰবল ভূমিকম্প হৈছে আৰু সেই কম্পনৰ তালে তালে তেওঁ প্ৰতি মূহুৰ্তে অস্থিৰ আৰু অশান্ত হৈ গৈ আছে।

চৌধুৰী আকৌ চকীখনত বহি পৰিল।

আৰাধনা থিয় হৈয়ে ৰ'ল।

বাহিৰৰ কোঠাটোত টেলিফোন বাজিছে। চৌধুৰী উঠি নগ'ল। আৰাধনাও নগ'ল। চাকৰ লৰা মধুসূধনে ৰিচিভাৰটো ধৰিলে। ৰিচিভাৰটো ধৰি থাকিয়েই সি চিঞৰিলে 'ৰাঁচীৰ মেন্টেল হস্পিতালৰ পৰা ট্ৰাংকল আহিছে ছাৰ।'

'ৰাঁচীৰ পৰা?' আকৌ ধৰফৰাই উঠিল চৌধুৰীৰ বুকুখন। চৌধুৰী অস্থিৰ খোজেৰে উঠি গ'ল। ৰিচিভাৰটো লৈ তেওঁ ক'লে'হেল্লো! মই চৌধুৰীয়ে কৈছো।' সিফাঁলৰ পৰা ভাঁহি আহিল' মই ডাঃ সিঙে কৈছো মিঃ চৌধুৰী।'

'কওঁক ডাঃ সিঙ।'

'বৰ দুখৰ বাতৰি। আপুনি শুনিলে আঘাত পাব মিঃ চৌধুৰী।'

'কৈ যাওঁক ডাঃ সিঙ ।' এহাতেৰে বুকুখন হেঁচা মাৰি ধৰি চৌধুৰীয়ে ক'লে।

'মানে আমাৰ হস্পিতালৰ পৰা বহু পেচেন্ট পলাইছে। তাৰ মাজত আপোনাৰ ল'ৰাও আছে। পুলিচে বিচাৰিছে। পুলিচৰ গুলীত দুজনমানৰ মৃত্যুও হৈছে। আমি সন্দেহ কৰিছো যে......'

চৌধুৰীয়ে একো নোকোৱাকৈ ৰিচিভাৰটো থৈ দিলে।

'কি হ'ল নোকোৱা কেলৈ?' আৰাধনাই সুধিলে।

চৌধুৰীয়ে একো নক'লে। নীৰবে খোজ দি অফিচ কোঠা পালেহি।

দৰ্জাখন বন্ধ কৰিলে এইবাৰ। ৰিভলভিং চেয়াৰখনত বহি লৈ দীঘলকৈ উশাহ ল'লে। প্ৰথমা পত্নীৰ শেষ স্মৃতিকণো নিঃশেষ হৈ গ'ল। কি কৰিব এতিয়া তেওঁ। ওহো তেওঁ নাকান্দে। বৰ কঠোৰ হ'ব লাগিব তেওঁ।

হঠাতে চৌধুৰীৰ মুখখন ৰঙা হৈ উঠিল।

সত্য বৰুৱা ৰাঁচীলৈ গৈছিল। আজি আহি পাইছে আৰু এতিয়া তেওঁ খবৰ পাইছে যে.... তাৰমানে....... ঘটনাটোৰ অন্তৰালত সত্য বৰুৱা নাইতো!

আৰু এইটো যদি সঁচা হয়, তেন্তে ইনফৰ্মাৰ জনে দিয়া খবৰটোৰ আন এটা অংশ বাস্তৱ হ'বলৈ এতিয়াও বাকী আছেগৈ। চৌধুৰী চেয়াৰমেনৰ চেয়াৰত গধূলি পাঁচটা বজাত বহাৰ লগে লগেই চৌধুৰীয়ে আৰু একো ভাবিব নোৱাৰি চকুহাল জপাই দি মুখখন দুয়োখন হাতেৰে ঢাকি দিলে।

বুকুখন আকৌ ধৰফৰাইছে। উৎকট বিষ এটাই বুকুখন হানিছে, খুচিছে। তথাপিও.......

৬

আকৌ ঘড়ীটো চালে মুকিবুৰ ৰহমানে।

পাঁচটালৈ এতিয়াও পোন্ধৰ মিনিট বাকী আছে। প্ৰায় সকলো কেইজন ডিৰেক্টৰ আহি পাইছে। বাকী আছেগৈ এতিয়া প্ৰশান্ত দাস আৰু বিনোদ চৌধুৰী।

আকৌ ঘড়ীটো চালে ৰহমানে। আৰু বাৰ মিনিট আছে।

ৰহমানে সমুখলৈ চালে। প্ৰশান্ত দাসৰ গাড়ীখন দেখিছে তেওঁ।

ৰহমান এইবাৰ বাৰাণ্ডাখনৰ পৰা নামি চিৰিকেইটাৰ শেষ ঢাপত ভৰি দিলে।

'আপুনি পলম কৰিলে দাস।'

'চৌধুৰী আহি পাইছেনে নাই?' দাসে গাড়ীৰ পৰা নামি সুধিলে।

'নাই পোৱা। মোৰ বোধেৰে নাহিব নেকি! পুতেকৰ খবৰটো শুনি...'

'আপুনি ভুল কৰিছে। আহিবই। দহ পোন্ধৰ মিনিটমান পলম হ'ব পাৰে।'

'আপুনি চৌধুৰীৰ প্ৰতিটো ভিতৰুৱা খবৰ ৰাখে কেনেকৈ ভাবি আচৰিত হওঁ। মোৰ বোধেৰে চৌধুৰীৰ কোনোবা আপোনজনৰ লগত আপোনাৰ সম্পৰ্ক আছে কিজানি।' ৰহমানে কিবা ভাবি ক'লে।

দাসে একো নক'লে। চিৰিকেইটা পাৰ হৈ তেওঁ বাৰাণ্ডাখনত ভৰি দিলে। বেছ কিছুপৰলৈ তেওঁ নিমাতে ৰ'ল। শেষ মূহুৰ্ত্তত চৌধুৰীয়ে সিদ্ধান্ত সলনি নকৰেতো....

'আহিছে।' হঠাতে ৰহমানে ফুচফুচাই ক'লে।

দাসে ঘড়ীটো চালে। পাঁচটা বাজি সাতমিনিট গৈছে।

গাড়ীখন পৰ্চত ৰৈ যোৱাৰ লগে লগে দাস নামি গৈ নিজেই দৰ্জাখন খুলি দিলে। চৌধুৰীৰ ওঁঠত আচহুৱা হাঁহি এটা বিৰিঙিছে। গাড়ীখনৰ পৰা নামি তেওঁ বাৰাণ্ডাখনত ভৰি দিলে। কিছুপৰ তাতেই থিয় হৈ ৰ'ল। দাসে দেখিলে গাড়ীখনৰ পৰা ড্ৰাইভাৰ শৰৎ আৰু এজন ওখ-হটঙা ত্ৰিশৰ ডেওনা পাৰ হোৱা যুৱক নামি আহিছে। চৌধুৰীয়ে নীৰৱে হন-হনকৈ খোজ দি নিজৰ চেম্বাৰলৈ সোমাই গৈ বহি পৰিল। দীঘলকৈ উশাহ ল'লে চৌধুৰীয়ে। কিবা এক অনামি আশংকাত আৰু অস্বস্তিকৰ বেদনাত আহত হৈ তেওঁ ছটফটাবলৈ ধৰিলে। তেওঁ বাৰু আহি ভুল

কৰিলে নেকি? কিন্তু দাসে কিয়েইবা কৰিব পাৰিব? তেওঁ বহাৰ লগে লগে গুলী মাৰিব নেকি? ওহো, নোৱাৰে সিমানখিনি সাহস নাই। তেন্তে...

দৰ্জাখনত কোনোবাই টোকৰ মাৰিলে।

'সোমাই আঁহক।' চৌধুৰীয়ে ক'লে।

সোমাই আহিল কোম্পানীৰ চেক্রেটাৰী প্ৰৱীৰ দুৱৰা।

'বহক।'

দুৱৰা বহিল। হাতত ফাইল এটা।

'সকলো ঠিক ঠাক হ'ল নে?' চৌধুৰীয়ে সুধিলে।

'হ'ল। আপুনি কনফাৰেন্সচ ৰূমত বহিলেই মিটিং আৰম্ভ কৰিব পৰা যাব। ইতিমধ্যেই সকলো আহি পাইছে। আনকি....' কথাযাৰ সম্পূৰ্ণ কৰিব ওলাইয়ো এপলক ৰৈ দুৱৰাই আকৌ ক'লে, 'কলিকতাৰ বিজয় খৈতানো এই প্ৰথমবাৰলৈ মিটিং এটেন্ড কৰিবলৈ আহিছে।'

চমকি উঠিল চৌধুৰীয়ে। পিছে একো নক'লে। মনৰ খু-দুৱনিখিনি যেন হঠাতে আঁতৰি গ'ল। প্ৰতিপক্ষৰ দুৰ্ভেদ্য বেৰৰ চিত্ৰ তেওঁৰ মনত ভাঁহি উঠিল।

'আপুনি যাওঁক দুৱৰা। মই গৈ আছো।'

দুৱৰা উঠি গ'ল।

'শৰৎ!' চৌধুৰীয়ে চিঞৰিলে। শৰৎ পিছমূহুৰ্ত্ততে সোমাই আহিল।

'কিবা ধৰিব পাৰিছনে?'

' একো ধৰিব পৰা নাই।'শৰতে উত্তৰ দিলে।

'অনুমান ?'

শৰতে মূৰ জোকাৰিলে। চৌধুৰীয়ে আকৌ সুধিলে‘চকী মেজ চাইছিলি?’

‘চাইছো। মানুহজনক আপোনাৰ চকীখনৰ পিছফালে থিয় হৈ থাকিব কৈছো।’

‘তই বাহিৰত ৰৈ থাক। মোৰ পিছে পিছে সোমাই যাবি। কিন্তু চাবি ৰিভলভাৰটো ব্যৱহাৰ কৰিবলগীয়া পৰিস্থিতি হ’লে যাতে এক চেকেণ্ডো পলম নহয়।’ চৌধুৰীয়ে গহীনাই ক’লে।

শৰৎ ওলাই গ’ল।

চৌধুৰীয়ে আকৌ উশাহ ল’লে। তেওঁৰ ভাৱ হ’ল উশাহ-নিশাহ লওঁতে তেওঁৰ যেন বৰ কষ্ট হৈছে। বুকুখন ছাটি ফুটি কৰি আছে। তথাপিও তেওঁ মিটিং এটেণ্ড কৰিবই লাগিব। জীৱনত বহু লীলা খেলিলে তেওঁ। এতিয়া তেৱেঁইবা কিয় পিছ হুঁহকিব? যিকোনো প্ৰকাৰে মিটিঙৰ সময়খিনি পাৰ কৰি দিব লাগিব। মাথো অলপমান শান্তি বিচাৰিছে তেওঁ। নীলাচল পাহাৰৰ বুকুতে তেওঁ বিচাৰিব শান্তিৰ সপোন।

চৌধুৰী উঠিল। দীঘলকৈ উশাহ ল’লে। বুকুখন আকৌ ধৰফৰাই উঠিছে। ক্ষণে ক্ষণে কঁপিছে। উশাহ লওঁতে তেওঁৰ যেন বৰ কষ্ট হৈছে। উৎকট বিষটোৱে পুনৰ উকি মাৰিছে।

তেওঁৰ বাৰু বুকুৰ একো বেমাৰ হোৱা নাইতো!!

চৌধুৰীয়ে এইবাৰ ধীৰে-ধীৰে খোজ দিলে। কোঠাটোৰ পৰা ওলাই তেওঁ ৰ’ল। শৰতেও খোজ দিব ধৰা দেখি তেওঁ কনফাৰেন্স ৰুমলৈ আগবাঢ়িল। প্ৰতিটো খোজ দিবলৈ আগবঢ়াৰ লগে লগে তেওঁৰ বুকুৰ কঁপনিও আৰু বেছি হৈ আহিব ধৰিলে।

কনফাৰেন্স ৰূমৰ দুৱাৰদলি পাৰ হৈ তেওঁ ৰ’ল।

চৌধুৰীক দেখি গোটেই কেইজন থিয় হ'ল। প্ৰশান্ত দাস আগবাঢ়ি আহিল। পিছে পিছে সত্য বৰুৱা।

'আমি দুঃখিত ছাৰ! আপোনাৰ একমাত্ৰ পুত্ৰৰ.....'

চৌধুৰীয়ে জ্বলন্ত দৃষ্টিৰে বৰুৱালৈ চালে। বৰুৱাই কথাষাৰ শেষ কৰিব নোৱাৰিলে। তেওঁ চকুহাল নমাই আনিলে। চৌধুৰী মানুহটো ভীষণ আক্ৰোশত কঁপিচে। যিটো মানুহ ৰাঁচীলৈ গৈ তেওঁৰ পুত্ৰৰ মৃত্যুৰ দুৰভিসন্ধি ৰচিছিল সেই মানুহটোৱেই এতিয়া তেওঁক সান্ত্বনা দিব ওলাইছে ! হয়তো সকলো কেইজনৰ মনত একেই বাসনা। হয়তো তেওঁৰ পত্নীৰো... হয়তো.......

চৌধুৰী এইবাৰ অগ্ৰসৰ হ'ল।

চকীখনৰ ওচৰ পাই তেওঁ থমকি ৰ'ল।

চৌধুৰী চেয়াৰমেনৰ চকীত বহাৰ লগে লগে-

আকৌ কথাষাৰ মনত পৰিল তেওঁৰ। তেওঁ বহিবনে থিয় হৈ থাকিব বাৰু?

চৌধুৰীৰ ভাব হ'ল তেওঁ যেন বৰ ক্লান্ত। এক দুৰ্বিসহ ক্লান্তিয়ে তেওঁক যেন আক্ৰান্ত কৰি পেলাইছে। বুকুখন তেওঁ এইবাৰ দুইখন হাতেৰে হেচি ধৰিলে। দুচকুৰ আগত ধোঁৱাৰ আৱৰণ এখন যেন ভাঁহি উঠিল।

'ছাৰ! আপোনাৰ কি হৈছে ?'

চৌধুৰীয়ে একো নক'লে। তেওঁ যেন এতিয়া ঢলি পৰিব। অনন্ত টোপনিৰ কোলাত যেন এতিয়া শুই পৰিব...

৭

ভৈৰৱী মন্দিৰত হ্যাৰীকেন লেম্প এটা জ্বলি আছে। মোহন কৃষ্ণ

শৰ্মাদেউ বেদীখনৰ ওচৰতে সিংহাসনত বহি আছে। চকুহাল মুদি আছে ধ্যানস্থহৈ। শকুন্তলাই দেউক তেনেকৈ বহি থকা দেখি আচৰিত হ'ল। দেউৰ প্ৰতিটো চাল চলন, অঙ্গী-ভঙ্গীৰ মৰ্মাৰ্থ তাই হাড়ে হিমজুৰে বুজি পায়। কিন্তু আজি যেন ব্যতিক্ৰম।

শকুন্তলা খুপি-খুপি খোজ দি দেউৰ ওচৰ চাপি আহিল।

'বহ আই।' দেউৱে চকু মুদি থাকিয়েই ক'লে।

শকুন্তলা বহিল। কিছুক্ষণ নীৰৱে গ'ল। শকুন্তলাই এইবাৰ অস্ফুট স্বৰেৰে নিজেই নিজকে কোৱাদি ক'লে, 'মানুহজন আহিবৰ সময় হৈছে এতিয়া।'

'কোন?'

'চৌধুৰী।'

'সি নাহে।' দেউৱে বহুবেলিৰ পিছত ক'লে।

'কি?'

'সি ..... সি......ঢুকাল.....'

'কি?'

'অ। সি ঢুকাল। বেচেৰাই শান্তি পাইছে এতিয়া।'

'তাৰমানে আপুনি সিদিনাই গম পাইছিল যে তেখেত আজিয়েই ঢুকাব বুলি? আৰু সেইকাৰণেই পূজাভাগ কৰিবলৈ অমান্তি হ'ল কিজানি। কিন্তু আপুনি সাৱধান কৰি নিদিলে কিয়? মানুহজনে...... 'শকুন্তলাৰ উপৰ্যুপৰি প্ৰশ্ন।

'তই নুবুজিবি আই । তই নুবুজিবি ।'

কথাষাৰ কৈ দেউ উঠিল। পঁচাশী বছৰীয়া দেহতো কঁপিলে। এইবাৰ

দেউ ধীৰে-ধীৰে খোজ দি বাহিৰ পালেহি। অন্ধকাৰ হৈ আছে বাহিৰখন। ঘোপমৰা অন্ধকাৰ।

'আতা! মোক... ৰচীডাল দে আতা... মই চিপজৰী লোৱা ৰচীডাল দে আতা।'

অন্ধকাৰ বাহিৰখন চঞ্চল হৈ উঠিল। কোনোবাই উচুপিছে।

'দূৰ হ পাপী... দূৰ '...... দেউৰে হাত জোকাৰিলে বতাহত। পৃথিৱীখন কিছু শান্ত হ'ল।

হঠাতে দেউ ওচৰৰ পুখুৰীটোৰ পাৰত থকা কদম জোপালৈ চাই থমকি ৰ'ল।

'মোক বচাব নোৱাৰিলে দেউ.... মোক বচাব নোৱাৰিলে.....'

কোনোবাই যেন উচুপি উচুপি কদম জোপাৰ পৰা মাত লগাইছে।

দেউৰে পিছে একো নক'লে। হাতখন বতাহত জোকাৰিব গৈয়ো থমকি ৰ'ল। দেউ আকৌ মন্দিৰৰ ভিতৰলৈ খোজ ল'লে।

'মোক বচাব নোৱাৰিলে দেউ..... মোক বচাব নোৱাৰিলে......।'

○ ○ ○

সোণালী পৰশ

মানুহজন সুপুৰুষ। বয়স হয়তো ত্ৰিশতকৈ কিছু বেছি হ'ব। পিন্ধনত অতিশয় দামী পোছাক। তেনেকুৱা এজন ব্যক্তি জুপুৰি ঘৰটোৰ সমুখত ঠিয় হ'লে বৰ বিসদৃশ দেখি। মানুহজনেও হয়তো বুজি পাইছিল। ইফালে সিফালে সন্তৰ্পণে চকুফুৰাই বন্ধ বাহৰ দৰ্জাখনত শব্দ কৰিছিল তেওঁ।

দৰ্জাখন খোল খালে। আদ বয়সীয়া বিধৱা এগৰাকী তেওঁৰ চকুত পৰিল।

'এইটো বাৰু ৰাজিন্দৰ সিঙৰ ঘৰ হয়নে?' পকেটৰ পৰা দীঘলীয়া খাম এটা উলিয়াই সুধিলে তেওঁ।

'হয়। কিন্তু তেখেততো........'

'জানো তেখেত যোৱা সপ্তাহত ঢুকাইছে। মই পিছে আপোনাকহে দেখা কৰিবলৈ আহিছো। অলপমান সময়ৰ কাৰণে ভিতৰলৈ সোমাব পাৰিমনে?'

বিধৱা গৰাকীয়ে চালে আগন্তুকলৈ। দুৱাৰ দলিৰ পৰা এইবাৰ তেওঁ এখোজ আঁতৰি গ'ল। মানুহজন সাউতকৈ ভিতৰ পালেগৈ।

দৰ্জাখনো তেওঁ নিজেই জপাই দিলে। প্ৰায় পোন্ধৰমিনিটমান পিছত দৰ্জাখন খোল খালে। মানুহজন ওলাই আহিল। তেওঁৰ হাতত এতিয়া দীঘলীয়া খামটো নাই, সেইটো এতিয়া বিধবা গৰাকীৰ হাতৰ মুঠিত। তেওঁ দুৱাৰদলি পাৰ হৈ কিছু মমতাসনা মাতেৰে ক'লে 'আপুনি অকণো চিন্তা নকৰিব। মই প্ৰতিমাহে অলপকৈ হ'লেও টকা দি থাকিম। আপোনাৰ

ল'ৰা ডাঙৰ হ'লে তাকো কামত সোমাই দিম। সিঙে মোৰ ডাঙৰ কাম এটা কৰি দিছিল। তাৰ বিনিময়ত মই এইকণ কৃতজ্ঞতা দেখুৱাবই লাগিব।'

মানুহজনে উত্তৰলৈ বাট নাচালে। দীঘল দীঘলকৈ খোজ কাঢ়ি তেওঁ আলিবাট পালে। পাণ্ডুৰ এই পথছোৱাত এতিয়া যথেষ্ট ভিৰ। তেওঁ খৰকৈ আৰু সন্তপৰ্ণে খোজ দিব ধৰিলে। আঁতৰত এখন ধুনীয়া গাড়ীখন ৰখাই থোৱা আছে। সেইখনত বহি ল'ব পাৰিলেই যেন তেওঁৰ শান্তি। হয়তো তেওঁ অন্যমনস্ক হৈ পৰিছিল। গতিকে খেয়ালেই নকৰিলে পিছফালৰ পৰা হঠাতে আহি ওলোৱা...

১

হুমুনিয়াহ এৰিলে বিপ্লৱে। নিজকে তাৰ বৰ অকলশৰীয়া যেন অনুভৱ হ'ল। মাথো চব্বিশ ঘণ্টা আগলৈকে জীয়াই আছিল বিমান, বিপ্লৱৰ একমাত্ৰ আপোনজন। সৰুতে মাক দেউতাকক হেৰুৱাইয়ো একমাত্ৰ ককায়েক বিমানৰ কাৰণেই সি অনুভৱ কৰিব পৰা নাছিল নিসংগতাৰ সোৱাদ। কিন্তু বিমানৰ মৃত্যুৱে সকলো ওলাট-পালট কৰি দিলে। সঁচাকৈয়ে সি এতিয়া অকলশৰীয়া।

অইন দিনাখন সি অকলে শোৱে। আজি লগুৱা সহদেৱ মজিয়াৰ কাৰ্পেটখনৰ ওপৰত শুইছে। বিপ্লৱৰ টোপনি অহা নাই। সি বিমানৰ মৃত্যুৰ কথাকে ভাৱিছিল।

এটা দুৰ্ঘটনা। একো অস্বাভাৱিকতা নাই দুৰ্ঘটনাটোত। দিন দুপৰতে ট্ৰাকৰ চেপাত সহস্ৰজনৰ মৃত্যু ঘটে। তথাপিওঁ এতিয়া বিপ্লৱৰ ভাব হ'ল, বৰ যেন আকস্মিক ভাৱে ঘটি গ'ল কাণ্ডটো। যি সময়ত ককায়েক

নুনমাটিত থাকিব লাগিছিল, আছিল গৈ পাণ্ডুত। কেইবাখনো গাড়ীৰ মালিক বিমানে নিজৰ গাড়ীও নিয়া নাছিল, নিছিল সিদিনাই কিনা নম্বৰপ্লেট বিহীন গাড়ী এখন। নিজে গাড়ী চলাইছিল,লগতো কাকো নিয়া নাছিল।

বিপ্লৱ লৰৰি গৈছিল দুৰ্ঘটনাস্থলীলৈ। পুলিচে এজন মানুহৰ সাক্ষাৎ লৈছিল তেতিয়া। বিপ্লৱে ট্ৰাকখনৰ ওপৰত চকু ফুৰাইছিল। থানালৈ গৈ চালকজনকো চাই আহিছিল। দহজন ট্ৰাক চালকৰ দৰে। কিন্তু মানুহটোৰ দুচকুৰ সেই চাৱঁনি আৰু ওঠখনৰ সেই ক্ষতচিহ্নটো এতিয়া যেন কিছু চিনাকি চিনাকি লাগিল বিপ্লৱৰ। ক'ৰবাত যেন ঠিক এনেকুৱা এজনৰ সংস্পৰ্শলৈ আহিছিল বিপ্লৱ। ক'ত? বিমানৰ জুৱেলাৰী দোকানত নে অইন ক'ৰবাত ? আকৌ হুমুনিয়াহ এৰিলে বিপ্লৱে। কাতি হৈ শুবলৈ লওঁতে হঠাতে বিপ্লৱব ভাৱ হ'ল এই অসহ্যকৰ নিস্তব্ধতাক আওকাণ কৰি কিবা এটা খচখচনিৰ শব্দ তাৰ কাণত পৰিছেহি। বিপ্লৱ শোৱাৰ পৰা উঠিল। সি নিশ্চিত হ'ল সঁচাকৈয়ে শব্দটো বৰ অস্বাভাৱিক। প্ৰকাণ্ড প্ৰাসাদোপম ঘৰটোত এতিয়া অকল সি আৰু লগুৱা সহদেৱ। তেনেস্থলত এই মাজনিশা ঘৰটোত কিহৰ শব্দ হ'ব!!

বিপ্লৱে নিঃশব্দে উঠি গৈ দৰ্জাখনৰ কাষ পালেগৈ। তাৰ এহাঁতত পেঞ্চিল টৰ্চ এটা। দজ্জাখন খুলি সি অন্ধকাৰ ডাইনিং ৰূমটোত ভৰি দিলে। বিপ্লৱৰ ভাৱ হ'ল শব্দটো ঠিক সিমূৰৰ কৰিডৰৰ মূৰত থকা অফিচ কোঠাটোৰ পৰা যেন ভাঁহি আহিছে। বিপ্লৱে খুপি খুপি খোজ কাঢ়ি ডাইনিং ৰূমৰ কাষেদি যোৱা কৰিডৰটোৰে আগবাঢ়ি গ'ল। অফিচ কোঠাৰ দৰ্জাখন বন্ধ হৈ আছে। তেনেস্থলত ভিতৰত বাৰু কোনে ফুচফুচাই কথা পাতিব ধৰিছে! বিপ্লৱ পলকতে শিয়ৰি উঠিল। বিমানৰ অতৃপ্ত প্ৰেতাত্মাৰ ভাৱনাই বিপ্লৱক পলকতে কাহিল কৰি পেলালে।

'কোন?' বিপ্লৱে মাত দিলে।

তাৰ কণ্ঠস্বৰটো কঁপিছিল। এটা যেন চেপা আৰ্তনাদ।

হঠাতে অফিচ কোঠাৰ ভিতৰৰ খচ খচনি মাৰ গ'ল। এক মিনিট। তাৰ পিছতে বিপ্লৱৰ কাণত পৰিল আলিবাটত গাড়ী এখন স্টাৰ্ট হোৱাৰ শব্দ।

বিপ্লৱে আৰু পলম নকৰিলে। দৰ্জাখন খুলি সি অফিচ কোঠাৰ ভিতৰলৈ সোমাই গ'ল। আগফালৰ বাৰাণ্ডালৈ ওলোৱা দৰ্জাখন উন্মুক্ত হৈ থকা দেখি বিপ্লৱ এইবাৰ বাহিৰ পালেগৈ। সিহঁতৰ গেটৰ ওচৰৰ পৰা উল্কা বেগেৰে গাড়ী এখন আঁতৰি গৈছে। বিপ্লৱ দৌৰি গ'ল। গাড়ীখনৰ পিছফালৰ ৰঙা লাইটটোলৈ চাই সি আকৌ উভতি আহিল। দৰ্জাখন বন্ধ কৰি সি লাইটটো জ্বলালে। বৰ বিশৃংখল হৈ পৰি আছে অফিচ কোঠাটো। সৰু-বৰ ফাইলবোৰ মজিয়াখনত সোঁত মোচ খাই পৰি আছে।

বিপ্লৱৰ সিৰা উপসিৰাৰ মাজেদি এক উষ্ণ তেজৰ ঢল বৈ গ'ল। এইয়া সঁচাকৈয়ে বিপ্লৱৰ ঢল।

মাথো কেইঘণ্টামান আগতে মৃত্যু হৈছে এই সংসাৰৰ তাৰ একমাত্ৰ আপোনজন। আৰু এতিয়া ককায়েক সদায় বহা অফিচ কোঠাটো কোনোবাই লণ্ডভণ্ড কৰি তাক আৰু নিঃসহায় কৰি পেলালে। সি যেন আৰু ৰিক্ত হ'ল।

বিপ্লৱে ৰহস্যৰ গোন্ধ পালে। সি হঠাতে হালি গৈ চেক্ৰেটেৰীয়েট টেবুলখনৰ ঠিক তলৰ পৰা এটুকুৰা কাগজ বুটলি আনিলে। দুই ইঞ্চিৰ বৰ্গক্ষেত্ৰাকাৰ কাগজ এখিলা। কাগজ খিলাত বিমানৰ হাতৰ আখৰ জিলিকি আছেঃ জন মাৰক, মিছন ৰ'ড, ছাত্ৰীবাৰী, সাতাইশ তাৰিখ। গধূলি সাত বজাত।

বিপ্লৱে আকৌ শোৱা কোঠালি পালেহি।

'সৰু ককাইদেউ ! ক'লৈ গৈছিল ?' সুধিলে সহদেৱে।

বিপ্লৱে একো নক'লে। এতিয়া তাৰ টোপনিৰ বৰ আৱশ্যক। অন্ততঃ সাতাইশ তাৰিখৰ আগেয়ে তাৰ দেহ-মন সম্পূৰ্ণ সুস্থ হৈ পৰিব লাগিব।

২

বাতৰি কাকতখনৰ শেষ পৃষ্ঠাত প্ৰকাশিত হৈছিল বাতৰিটো। নিচেই ক্ষুদ্ৰ বাতৰি এটা। অইন দিনাখন তেনেকুৱা দহোটা হত্যাকাণ্ডৰ বাতৰিয়েও বিপ্লৱক আতংকগ্ৰস্ত কৰিব নোৱাৰিলেহেঁতেন। কিন্তু.......

আকৌ হুমুনিয়াহ এৰিলে বিপ্লৱে। এতিয়া যেন সি উপলব্ধি কৰিব পাৰিলে মৃত ককায়েকৰ অফিচ কোঠাত পোৱা সেই কণমানি কাকতখিলাৰ গুৰুত্ব।

বিপ্লৱে আকৌ এবাৰ চকু ফুৰালে বাতৰিটো। মাজ নিশা মণিপুৰি বস্তীত থকা জন মাৰাক (জুনিয়ৰ) নামৰ এজন যুৱকৰ চুৰীকাঘাতত মৃত্যু হৈছে। পুলিচে জোৰ অনুসন্ধান চলাইছে।

বিপ্লৱে উঠি গৈ ড্ৰয়াৰৰ পৰা কাকতখিলা উলিয়াই আনিলে। জন মাৰাকৰ ঠিকনাটো ছাত্ৰীবাৰী বুলি লিখা আছে। জুনিয়ৰ শব্দটো অৱশ্যে নাই। কিন্তু বাতৰি কাকতখনৰ মতে.....

'সৰু ককাইদেউ !'

মূৰটো ঘূৰাই বিপ্লৱে সহদেৱলৈ চালে।'কি হ'ল ?' সি সুধিলে।

'দোকানৰ পৰা মেনেজাৰ খগেন পাঠক আহিছে। ভীষণ জৰুৰী খবৰ এটা আছে বোলে।' সহদেৱে ক'লে।

‘ড্ৰইং ৰূমত বহিব ক। মই গৈ আছো।’

দহমিনিটমান পিছতে বিপ্লৱে ড্ৰইংৰূম পালেহি। আদহীয়া খগেন পাঠকে বিপ্লৱক দেখি ঠিয় হৈ মূৰটো দোৱাই নমস্কাৰ কৰিলে। বিপ্লৱ যেন আচৰিত হ’ল। সি বহু বছৰৰ আগৰ পৰাই দেখি আহিছে ককায়েকক তলতীয়া কৰ্মচাৰী কিজনে ঠিক এই প্ৰথাৰে নমস্কাৰ কৰি অহা আৰু আজি তাকো সেইকণ সৌজন্য প্ৰদৰ্শন কৰিলে খগেন পাঠকে।

‘কি হল পাঠক?’ সি সুধিলে ।

‘মানে....’ সেপ এটা ঢুকিলে পাঠকে।

‘কওঁক।’

‘কালি শেষ নিশা জুৱেলাৰী দোকানত ডকাইতিৰ চেষ্টা কৰা হৈছিল।’

‘কি?’

‘ঠিকেই কৈছো। অৱশ্যে একো চুৰ কৰিব নোৱাৰিলে। ওচৰৰ মানুহবোৰৰ চিঞৰ-বাখৰ শুনি তেওঁলোক গুছি গ’ল।’

‘কিন্তু মোক ৰাতিয়েই খবৰ নিদিলে কিয়?’

‘আগেয়ে এনেকুৱা ধৰণৰ কাণ্ড ঘটিলে ৰাতিপুৱাহে ছাৰক খবৰ দিয়া হয়। সেইদেখি আমি ঠিক কৰিলো ৰাতিপুৱাই আপোনাক খবৰটো দিম বুলি।’

‘তাৰমানে আগেতেও ডকাইতি হৈছিল নেকি?’ বিপ্লৱে সুধিলে।

‘হোৱা নাছিল। ক’বলৈ গ’লে কোনো চোৰ ডকাইতৰ সিমানকণ সাহসেই নাছিল বিমান কাকতীৰ জুৱেলাৰী দোকানত ডকাইতি কৰিবলৈ।’

‘আৰু এতিয়া?’

‘এতিয়াৰ কথা সুকীয়া কাৰণেই আপোনাৰ পৰামৰ্শ বিচাৰি আহিছো।’

বিপ্লৱে কিছুক্ষণ নীৰৱে ৰৈ অৱশেষত সুধিলে,' পুলিচক খবৰ দিছে?'

'পুলিচ ....?' খগেন পাঠক যেন হতাশ হ'ল।

'অ। এইক্ষেত্ৰত পুলিচক খবৰ দিয়াটোৱেই প্ৰাসঙ্গিক হ'ব। ওচৰৰ নুনমাটি পুলিচ থানাত এজাহাৰ.....'

'কিন্তু...' পাঠক ৰৈ গ'ল। মুহূৰ্ত্ততে তেওঁক এক হতাশাগ্ৰস্ত অভিব্যক্তিয়ে বুৰাই পেলালে। তেওঁ দীঘলকৈ উশাহ এটা ল'লে। শেষত ধীৰে ধীৰে ক'লে, 'আজিলৈকে আমি কোনো ক্ষেত্ৰত পুলিচৰ সহায় লোৱা নাই, অন্ততঃ কিছুমান আহুকলীয়া বিশেষ পৰিস্থিতিৰ সৃষ্টি নোহোৱালৈকে।'

'এইটোও এটা বিশেষ পৰিস্থিতি।'

'বুজিছো এইটোও এটা বিশেষ পৰিস্থিতি। কিন্তু পুলিচতকৈ এইটো এতিয়া আপুনিহে চম্ভালিব লাগিব। আপোনাৰ ওপৰতেই শতাধিক কৰ্মচাৰীৰ ভৱিষ্যৎ নিৰ্ভৰ কৰিছে।'

'শতাধিক কৰ্মচাৰী ক'ত আছেনো আমাৰ?'

'অ। আপুনি ব্যৰ্থ হ'লে প্ৰায় শতাধিক কৰ্মচাৰী কোম্পানীৰ পৰা আঁতৰি যাব।'

'মোৰ ওপৰত শতাধিক কৰ্মচাৰীৰৰ ভৱিষ্যৎ! আচৰিত লাগিছে।' বিপ্লৱৰ কণ্ঠত বিস্ময়ৰ সুৰ। বিপ্লৱে আকৌ এবাৰ ভাৱি চালে। তাৰ ঠিকেই মনত পৰিছে, জুৱেলাৰী দোকানত নজন আৰু পিছফালৰ কাৰখানাটোত বাৰজন, মুঠতে একৈশজন কৰ্মচাৰীকে সি ইমানদিনে দেখি আহিছে। কিন্তু পাঠকে কৈছে বিমান জুৱেলাৰী কোম্পানীত প্ৰায় শতাধিক কৰ্মচাৰী কাম কৰে। তাৰমানে ইমানদিনে সি এটা ভুলকে সাৱতি ধৰি থকা নাছিলতো.....!!

‘আপুনি ভুল কৰিছে পাঠক।’

‘ভুল?’

‘অ। মোৰ ককাইদেউৰ দোকানত শতাধিক লোকে কাম নকৰে।’

‘তাৰমানে আপুনি একো বুজি পোৱা নাই?’

বিপ্লৱে মূৰ জোকাৰিলে। পাঠক যেন কিঞ্চিত বিচলিত হ’ল। হুমুনিয়াহ এটা এৰিলে তেওঁ। বিপ্লৱে এইবাৰ সুধিলে, ‘কি হ’ল পাঠক?’

‘চিন্তা কৰিছোঁ। ভাবি ভাবি একো পাৰা পাৰ পোৱা নাই। আপোনাৰ পৰা সদুত্তৰ নাপালে সমস্ত কৰ্মচাৰী দোকান এৰি গুচি যাবগৈ। হয়তো.....’

‘আপুনি যেনে-তেনে পৰিস্থিতিটো চম্ভালি ৰাখক। এই ক্ষেত্ৰত আপুনি দোকানৰ বুঢ়া কেচিয়াৰ হৰি গগৈৰ সহায় ল’ব পাৰে। যিকোনো প্ৰকাৰে আপুনি নিগচিয়েচনত আহক। অন্ততঃ সাতাইশ তাৰিখলৈ।’

পাঠক বহাৰ পৰা উঠি ঠিয় হ’ল।

দুৱাৰদলিলৈ আগবাঢ়ি গৈয়ো তেওঁ আকৌ ৰৈ গ’ল। এইবাৰ তেওঁ অনুচ্চ কণ্ঠেৰে ক’লে, ‘আপুনি নিজকে সাজু কৰি তুলিবৰ হ’ল।’

‘মানে?’ বিপ্লৱে ইংগিতটো বুজি নাপালে।

পাঠকে বিপ্লৱলৈ একেথিৰে চাই ৰ’ল। বিপ্লৱৰ দেহ মনৰ শক্তিখিনি যেন তেওঁ জুখি চালে।

‘শূন্য সিংহাসন বেছি দিনলৈ খালী হৈ নাথাকে।’

পাঠক আৰু নৰ’ল। কোবা-কুবিকে খোজ দি ওলাই গ’ল। বিপ্লৱ বহুপৰলৈ ড্ৰইং ৰূমৰ চোফাখনত স্থবিৰ হৈ ৰ’ল।

‘সৰু ককাইদেউ!’ মাতিলে সহদেৱে।

৩

শূন্য সিংহাসন বেছিদিনলৈ খালী হৈ নাথাকে।

বিৰবিৰালে বিপ্লৱে।

সিংহাসনত বহে ৰজাই। ৰজাৰ মৃত্যু হ'লে সিংহাসন শূন্য হয়। কিন্তু বেছি দিনলৈ শূন্য হৈ নাথাকে। আকৌ এজন নতুন ৰজা অভিষিক্ত হয়। এক চিৰাচৰিত নিয়ম অনুসৰি চলি আহিছে এই প্ৰথা।

কিন্তু সিংহাসনৰ কথা কল্পনা কৰাটো এতিয়া বৰ অলীক হ'ব, অবাস্তৱ হ'ব। বহু পুৰণি হৈ গ'ল এই প্ৰথা।

তথাপিও ..... খগেন পাঠকে সিংহাসনৰ কথাকে কৈ গ'ল। উকা দৃষ্টিৰে চাব গ'লে বাক্য গাঁথনিটো বৰ সৰল, কিন্তু বিপ্লৱৰ অনুভৱ হ'ল খগেন পাঠকে এই অসময়ত অৰ্থহীন কথা নকয়।

তেনেহ'লে সিংহাসন শূন্য হ'ল কিয়?

গধূলি হৈ আহিছিল। বিপ্লৱে উচপিচাব ধৰিলে। সাতটালৈ এতিয়াও এঘণ্টা বাকী আছে।

বিপ্লৱে শোৱাকোঠালিৰ পৰা ওলাই আহি মাত লগালে, 'সহদেৱ!'

প্ৰত্যুত্তৰ নাপাই বিপ্লৱ পাক ঘৰলৈ আহিল। পাকঘৰটোতো সহদেৱক নেদেখি বিপ্লৱৰ অন্তৰত আচম্বিতে অমঙ্গলীয়া ভাৱৰ উদয় হ'ল। সি খৰখোজেৰে বাহিৰলৈ আহিল। ড্ৰইং ৰুমটো অন্ধকাৰত ডুব গৈ আছে। বিপ্লৱে লাইটটো জ্বলাব খুজিও ৰৈ গ'ল। এটা ছাঁ ড্ৰইংৰুমৰ খিৰিকীখনৰ আঁৰত যেন ৰৈ আছে।

'কোন?' বিপ্লৱে সুধিলে।

ছাঁটো যেন উচপ খাই উঠিল। বিপ্লৱক দেখি ছাঁ টোৱে অনুচ্চ কণ্ঠেৰে ক'লে, 'সৰু ককাইদেউ !'

'সহদেৱ তই !! এই অন্ধকাৰত কি কৰিছ?'

বিপ্লৱে চুইচ ব'ৰ্ডলৈ হাতখন পোনোৱা দেখি সহদেৱে ক'লে, 'লাইটটো নজ্বলাব সৰু ককাইদেউ।'

'কিয়?'

এবাৰ পৰ্দাখনৰ ফাঁকেৰে গেটখনৰ পোনে পোনে সৌ পান দোকানখনৰ সন্মুখলৈ চাওঁকচোন।'

বিপ্লৱে জুমি চালে।

পানদোকানখনত হ্যাৰীকেন লেম্প এটা জ্বলি আছে। সন্মুখত এজন মানুহ ৰৈ আছে। ওঁঠত ছিগাৰেট এটা।

'সেই মানুহজনে এই দুদিন আমাৰ ঘৰৰ ওপৰত চকু ৰাখিছে।'

'তই মোক জনোৱা নাছিলি কিয়?'

'আপোনাক জনাই কি লাভ হ'ব সৰু ককাইদেউ? ডাঙৰ ককাইদেউ থাকিলে অৱশ্যে...'

'অৱশ্যে কি?'

'ডাঙৰ ককাইদেউ জীয়াই থাকিলে ইমানপৰে...... ইমানপৰে কিয় আনকি চকু ৰাখিবলৈকো মানুহজনৰ সাহস নহ'লহেঁতেন।'

'কিন্তু কিয়?'

'ডাঙৰ ককাইদেউ আমাৰ........... থাকক সেইবোৰ। আপোনাৰ পলম হ'ব সৰু ককাইদেউ।'

'কিন্তু সেই মানুহজন?'

‘তেওঁৰ কাৰণে আপুনি চিন্তা নকৰিব। আপুনি পিছফালৰ দেৱালখন পাৰ হৈ চৌধুৰীহঁতৰ ঘৰৰ পিছফালেদি যোৱা নৰ্দমাটোৰে গৈ চাৰি আলিটো পাই তাতে অট'ৰিক্সা ষ্টেণ্ডৰ ওচৰত ৰ'ব। আপোনাক দেখি যিজন চালক আগবাঢ়ি আহিব তেওঁৰ অট'খনতে আপুনি উঠি যাব। কিন্তু সাৱধান সৰু ককাইদেউ,য'লৈ আপুনি যাব খুজিছে ঠিক সেইখিনিলৈকে অট'ৰিক্সাখন নিনি আঁতৰতে ৰখাই নামিব।’

‘তোৰ কথাষাৰ আজি বৰ ৰহস্যজনক যেন লাগিছে। ভাৱ হৈছে তই যেন আগৰ সহদেৱ নহয়।’

‘মই আপোনাৰ লগুৱা সহদেৱ সৰু ককাইদেউ।’

‘তোক আজি লগুৱাতকৈ মোৰ সৰু ভাই যেনহে লাগিছে।’

‘আজিৰ পৰা বাৰ বছৰ আগতেই ডাঙৰ ককাইদেউৱে মোক ঠিক এইষাৰ কথাকে কৈছিল।’

বিপ্লৱে উভতি খোজ লৈছিল। পিছফালৰ বাৰাণ্ডাখনত ভৰি দি সি কৈ উঠিল, ‘তই সাৱধানে থাকিবি।’

‘আপুনি মোৰ কাৰণে চিন্তা নকৰিব। মই জীয়াই থকালৈকে ঘৰখন নিৰাপদে থাকিব।’

বিপ্লৱ আৰু নৰ'ল। সি পিছফালৰ বাৰাণ্ডাখন অতিক্ৰম কৰি পাকঘৰৰ ওচৰেদি গৈ পিছফালৰ দেৱালখনত উঠি ল'লে। ঠিক এই খিনিৰ পৰা ঘৰটোৰ ডাইনিং ৰূমৰ পিছফালটো চকুত পৰে। বিপ্লৱে এনেয়ে এবাৰ ঘৰটোলৈ চালে। ডাইনিং ৰূমটোত লাইট এটা জ্বলি আছে। কিন্তু খিৰিকীখনৰ কাষত সহদেৱ কিয় ঠিয় হৈ আছে! বিপ্লৱে উশাহ সলালে। তাৰ মনত আছে সেইখিনিতে ফ'নটো আছে।

হয়তো সহদেৱ খিৰিকীৰে তালৈ চাই আছে অথবা টেলিফোনটোৰে

কাৰোবাৰ লগত কথা পাতিছে।

বিপ্লৱৰ অন্তৰখন দুৰু দুৰুকৈ কঁপি উঠিল।

নিজকে তাৰ আজি অচিনাকি যেন লাগিল। অচিনাকি যেন বোধ হ'ল মৃত ককায়েক বিমানক, লগুৱা সহদেৱ, বিমানৰ জুৱেলাৰী কোম্পানীটো আৰু... আৰু তাৰ ঘৰটো.......

নিজৰ অজানিতে কেতিয়া যে দেৱালখনৰ পৰা নামি নৰ্দমাটোৰ কাষে কাষে খোজ দিব ধৰিছিল বিপ্লৱে ক'ব নোৱাৰে। আঁতৰত ক'ৰবাৰ কুকুৰ এটাই ভুকিবলৈ ধৰা দেখি বিপ্লৱ সচকিত হ'ল। সি বেগাই খোজ দিলে। চাৰি আলিটো পাই বিপ্লৱে চাৰিওফালে চকু ফুৰালে।

অট'ৰিক্সাষ্টেণ্ডত তেতিয়া ছখন অট'ৰিক্সা ৰৈ আছিল।

বিপ্লৱ অট' এখনৰ ওচৰত ঠিয় হ'ল।

'ক'লৈ যাব?' অট'খনৰ ভিতৰৰ পৰা এজনে সুধিলে ।

বিপ্লৱে কিবা ক'ব ওলাইছিল, কিন্তু আন এখন অট'ৰ পৰা চালকজন নামি অহা দেখি বিপ্লৱ ৰৈ গ'ল।

চালকজনে বিপ্লৱৰ ওচৰলৈ আহি মূৰটো সামান্য দোৱাই নমস্কাৰ কৰিলে।

বিপ্লৱে চালকজনলৈ চালে। অন্ধকাৰত সি মুখখন ভালদৰে মনিব নোৱাৰিলে, সি মাথো নিঃশব্দে অটখনত উঠি বহিল। অট'চালকজন বহাৰ লগে লগে সি সৰুকৈ মাত লগালে, 'ছাত্ৰীবাৰী।'

অট'ৰিক্সাখনে গতি লওঁতে বিপ্লৱে অনুমান কৰিলে কাষৰ অট'খনেও যেন গতি ল'বলৈ উদ্ৰেক কৰিছে।

নিঃশব্দে।

সংগোপনে।

৪

অট'ৰিক্সাখনক বিদায় দি বিপ্লৱে চাৰিওফালে এবাৰ সন্তৰ্পণে চকু ফুৰালে।

আলিবাটতো ব্যস্ত হৈ আছে। বিপ্লৱে দুমিনিটমান তাতেই ঠিয় হৈ থাকি এইবাৰ খোজ পেলালে। প্ৰতি খোজ পেলোৱাৰ লগে লগে বিপ্লৱৰ ভাব হৈছিল তাৰ পিছফালে কোনোবাই যেন এক বিশেষ ছন্দময় গতিৰে খোজ পেলাইছে।

বিপ্লৱ থমকি ৰৈ উভতি চালে।

সন্দেহজনক কাকো নেদেখি সি আকৌ খোজ পেলালে। কিছু দূৰ অতিক্ৰম কৰিয়েই সি আকৌ উভতি চালে। কোনোবা এটা ছয়ামূৰ্তিক পিছফালৰ গলি এটাৰে সোমাই যোৱা দেখিলে বিপ্লৱে।

বিপ্লৱৰ অন্তৰখন ক্ষণে ক্ষণে কঁপিব ধৰিলে।

তাৰ হাতত মাথো এবেগেত দীঘল ধাৰাল ডেগাৰ এখন। সেই খনেৰে সি গুৱাহাটীৰ প্ৰহেলিকাময় অন্ধকাৰ জগতখন তোলপাৰ কৰিব নোৱাৰে। সিমানখিনি শক্তি অভিজ্ঞতা কোনোটোৱেই তাৰ নাই। কিন্তু সিযে জন মাৰাক নামৰ মানুহজনক লগ ধৰিবই লাগিব। সেই ৰহস্যময় মানুহজনৰ মৃত্যু হ'বও পাৰে অথবা ক'ৰবাত জীয়াই থাকিবও পাৰে। যতদূৰ সম্ভৱ তেওঁৰ মৃত্যু হোৱা নাই। তাৰ একমাত্ৰ আপোনজন বিমানৰ মৃত্যু ৰহস্যৰ উৱাদিহ ল'বলৈকে সি মানুহজনক লগ ধৰিব লাগিব।

খালি ৰিক্সা এখন দেখি বিপ্লৱ উঠি বহিল। ৰিক্সাখনেদি কিছুদুৰ আগবাঢ়ি গৈ সি নামিল। এইবাৰ সি খৰকৈ খোজ পেলালে। মিছন ৰ'ডটো কিছু জনশূণ্য। সি হোটেল এখনৰ সন্মুখত ৰৈ দিলে। হোটেলখন

মজলীয়া ধৰণৰ। গ্ৰাহকো বেছি নাই। হঠাৎ-

হোটেল বিমান !!

হোটেলখনৰ দুৱাৰডলিৰ ওপৰত থকা চাইন বৰ্ডখন দেখি বিপ্লৱ উচপ খাই উঠিল। সি ধীৰে-ধীৰে খোজ পেলাই কাউণ্টাৰলৈ আগবাঢ়ি গ'ল। কাউন্টাৰত তলমূৰকৈ বহি হিচাপ কৰি থকা আদহীয়া মানুহজনলৈ চাই বিপ্লৱে মাত লগালে'শুনকচোন।'

'কওঁক।' মূৰ নুতোলাকৈয়ে মানুহজনে ক'লে।

'জন মাৰাকৰ ঘৰ কোনটো ক'ব পাৰে নেকি আপুনি?'

মানুহজনে এইবাৰ মূৰ তুলি বিপ্লৱলৈ কিছুপৰ একে থিৰে বিস্ময়সনা দৃষ্টিৰে চাই অৱশেষত লঘু স্বৰেৰে ক'লে, 'মই আপোনাক চিনি পাইছো।'

বিপ্লৱ আচৰিত হ'ল। বিপ্লৱে মনত পেলাবলৈ চেষ্টা কৰিলে ক'ৰবাত দেখিছিল নেকি মানুহজনক সি।

'আপোনাৰ নাম বিপ্লৱ কাকতী। আপুনি আমাৰ ৰজাৰ.... 'হঠাতে তেওঁ চাৰিওফালে চকু ফুৰালে। তেওঁ যেন বিপদৰ গোন্ধ পালে। সুধিলে, 'আপুনি অকলে আহিছে?'

বিপ্লৱে মূৰ দুপিয়ালে।

'আপুনি অকলে অহাতো সমূলি ঠিক হোৱা নাই। সহদেৱে অন্ততঃ আপোনাক অকলে আহিব দিব নালাগিছিল।'

'তাৰমানে আপুনি সহদেৱকো-'

'চিনি পাওঁ। জন মাৰাককো চিনি পাওঁ।' মানুহজনে এইবাৰ আঁতৰত ঠিয় হৈ থকা আটিল চেহেৰাৰ ল'ৰা এটালৈ চাই ক'লে, 'মোহন! তই কেচত বহচোন।'

মানুহজনে এইবাৰ কাউন্টাৰৰ পৰা ওলাই আহি হোটেলৰ পিছফালৰ দুৱাৰখনলৈ বুলি অগ্রসৰ হ'ল। বিপ্লৱক তেওঁ ইঙ্গিতেৰে মাতিলে। বিপ্লৱে মন্ত্রমুগ্ধ সাপ এডালৰ দৰে মানুহজনৰ পিছে পিছে গৈ এটা অন্ধকাৰ কোঠাৰ সন্মুখত ৰৈ গ'ল। মানুহজনে কোঠাটোৰ বন্ধ দৰ্জাখন খুলি ভিতৰলৈ সোমাই হৈ লাইটতো জ্বলাই দিলে। বিপ্লৱ সোমাই অহাৰ পিছত দৰ্জাখন বন্ধ কৰি চেয়াৰ এখনত বিপ্লৱক বহিব দি এইবাৰ মুৰ দোৱাই নমস্কাৰ কৰি ওচৰতে তুল এখনতে বহি ল'লে।

বিপ্লৱৰ দুচকুত সপ্রশ্ন দৃষ্টি। সি যেন বোবা, স্থিতপ্রজ্ঞ।

'মোৰ নাম পবিত্র বড়ো। এই হোটেলখনৰ ময়ে মালিক। আপোনাৰ ককাইদেউৱে টকা দহহেজাৰ নিদিয়াহেঁতেন মই এতিয়াও জেল পলাতক দামী চোৰ হৈ থাকিলোহেঁতেন। বিমান কাকতীয়ে মোক সকলো দিলে। নিৰাপত্তা দিলে, অভয় দিলে।' পবিত্র বড়োৱে অলপপৰ ৰৈ আকৌ ক'লে'তেখেত আমাৰ ৰজা আছিল। এতিয়া শূণ্য সিংহাসনৰ মৰ্য্যদা আপুনিয়েই ৰক্ষা কৰিব লাগিব। অকল আপোনাৰ বাবে নহয়। পৰিয়ালৰ বাবে। আমাৰ সকলোৰে বাবে।'

'মই একো বুজি পোৱা নাই।'

'বুজিবলৈ ইয়াত একো জটিলতা নাই। এতিয়া আপুনি আমাৰ ৰজা। আমাৰ বিপদ, আপোনাৰ বিপদ, আপোনাৰ বিপদ আমাৰ বিপদ।'

'মই সঁচাকৈয়ে একো বুজি পোৱা নাই।'

পবিত্র বড়ো যেন কিঞ্চিত বিচলিত হ'ল। কোনো ৰকমে ক'লে তেওঁ 'তাৰমানে আপুনি..... কিন্তু মই শুনিছিলো বিমান কাকতীৰ পিছত তেখেতৰ ভায়েক বিপ্লৱ কাকতীয়েই এই সোণৰ ৰাজ্যৰ ৰজা হ'ব... যাওঁক সেইবোৰ।'

হুমুনিয়াহ এৰিলে বড়োৱে।

'এক কোটি নহয়, দুই কোটি নহয়। অলেখ কোটি টকা। কোনে ধৰি ৰাখিব এতিয়া এই অযুত নিযুত সম্পদ।' বিৰ বিৰালে বড়োৱে।

'আপুনি কিবা কৈছে?'

'হু!'

'এটা কথা সোধো?'

বড়োৱে একো নক'লে। বিপ্লৱলৈ চাই ৰ'ল মাথো।

'ইমান দিনে মই ককাইদেউক যি ভাৱে জানিছিলো, এতিয়া মোৰ ভাৱ হৈছে মই যেন এটা ভুলকে সাৱতি আছিলো। হয়তো এইকণ উপলব্ধিও নহ'লহেঁতেন যদিহে ককাইদেউৰ মৃত্যু সম্পৰ্কে মোৰ সন্দেহ নহ'লহেঁতেন। মই জানো আপোনালোকে তেওঁক এজন ৰজাৰ দৰে সন্মান কৰে। কিন্তু কিহৰ কাৰণে? সেইবিলাকো মই জানিব নিবিচাৰো। মোক লাগে ককাইদেউৰ মৃত্যু কিয় হ'ল? সহজ অৰ্থত কোনে কিহৰ কাৰণে মাৰিলে। বছ। এইখিনি জানিলেই.....'

'এইবাবেই আপুনি জন মাৰাকক বিচাৰিছিল?'

'হয়।'

'তেওঁক জানো আজি লগ পাব?'

'মই তেওঁৰ ঠিকনাটো জানো। মাত্ৰ ঘৰটো ক'ত নাজানো।'

'তথাপিও জন মাৰাকক এই সময়ত পোৱাটো উজু নহ'ব।'

'কিন্তু কিয়?' বিপ্লৱ অবাক হ'ল।

'কিয়নো এইটো মৃত্যু আশংকাৰ সময়। কালি জন মাৰাক নামৰ আন এজন লোকৰ মণিপুৰী বস্তীত মৃত্যু হৈছে। একে নামৰ সাদৃশ্যৰ

কাৰণেই বেচেৰা মৃত্যু মুখত পৰিল। আৰু এতিয়া আমাক বচাবলৈকো কোনো নাই। এতিয়া নিজেই নিজকে বচাব লাগিব।'

'কিন্তু মোৰ পৰা তেওঁৰ কোনো ভয় নাই।'

'জানো।' বড়োৱে ক'লে।

'আপুনি আৰু বহু কথাই জানে।'

হঠাতে বন্ধ দৰ্জাখনত কোনোবাই ঢকিউৱা শুনি বড়োৱে সুধিলে'কোন?'

'মই মোহন! দৰ্জাখন খোলকছোন।'

পবিত্ৰ বড়োৱে উঠি গৈ দৰ্জাখন খুলি দিলে। বিপ্লৱে মন কৰিলে মোহনৰ মুখখনত যেন দুঃশ্চিন্তাৰ ছাঁ। মোহনে বড়োক কি ক'লে বিপ্লৱে শুনিবলৈ নাপালে। মোহন উভতি খোজ লোৱাৰ সময়ত বড়োৱে কোৱা শুনিবলৈ পালে বিপ্লৱে, 'সকলোকে সাৰধান হ'ব কগৈ।'

মোহন গ'লগৈ।

পবিত্ৰ বড়ো আকৌ বিপ্লৱৰ ওচৰলৈ আহিল।

'শুনক।' ধীৰ কণ্ঠেৰে ক'লে বড়োৱে,'মই আগতেই কৈছিলো আপুনি অকলে অহাতো মুঠেই ভাল হোৱা নাই। মৃত্যুদূতেৰে আলিবাটতো ওপছি পৰিছে। বিমান কাকতীৰ উত্তৰাধিকাৰীৰ ওপৰত সকলোৰে শেন চকু। আপোনাৰ সন্মুখত এতিয়া দুটা পথ খোলা আছে। এটা হ'ল নিৰাপদে ঘৰলৈ উভতা আৰু আনটো হ'ল মোহনৰ সৈতে মৃত্যুক সন্মুখত লৈ মাৰাকৰ ঘৰলৈ যোৱা।'

'মই জন মাৰাকক দেখা কৰিম।'

পৱিত্ৰ বড়ো আৰু এখোজ আগুৱাই আহিল। তেওঁ আদহীয়া অথচ

আটিল দেহটোৱে এবাৰ বিপ্লৱক আকোৱালি ল'লে। বিপ্লৱে মন কৰিলে বড়োৰ দুচকু সজল হৈ উঠিছে।

'ছাৰ!' মোহনে আকৌ আহি মাত লগালে।

৫

'মাৰাকৰ ঘৰ পালোহি।' মোহনে ক'লে।

বিপ্লৱে ঘৰটো চালে। আসাম টাইপৰ সৰু পুৰণি ধৰণৰ ঘৰ। এতিয়া অন্ধকাৰত ডুব গৈ আছে।

'আপুনি ভিতৰলৈ গৈ কলিং বেলটো বজাই দিয়ক। মই ইয়াতে ৰৈছো।'

বিপ্লৱে গেটখন খুলি বাৰাণ্ডাত ভৰি দিলে। দৰ্জাখনৰ ওচৰত থকা কলিং বেলটো টিপাৰ কিছুসময়ৰ পিছতে ভিতৰৰ পৰা কোনোবাই সুধিলে, 'কোন?'

বিপ্লৱে অনুমান কৰিলে মাতটো নাৰীকণ্ঠৰ। সম্ভৱ কোনোবা বৃদ্ধাৰ। বিপ্লৱে একো নক'লে।

দৰ্জাখন সামান্য ফাঁক হ'ল। অন্ধকাৰতো বিপ্লৱে ধৰিব পাৰিলে বৃদ্ধা এগৰাকীৰ জীৰ্ণ দেহ এটা। বিপ্লৱে এখোজ আগুৱাই গৈ ক'লে, 'মই জন মাৰাকক লগ পাব বিছাৰিছো।'

বৃদ্ধাই বিপ্লৱলৈ চাই মাথো ক'লে,'আপোনাক মই চিনি পোৱা নাই।'

'মোৰ নাম বিপ্লৱ কাকতী। চান্দমাৰীত থাকো। মই বিমান কাকতীৰ......'

বৃদ্ধা যেন এইবাৰ সন্ত্ৰস্ত হৈ উঠিল। এবাৰ বিপ্লৱলৈ ভালদৰে চাই পিছমুহুৰ্ত্তত মূৰ দোৱাই নমস্কাৰ কৰি ক'লে, 'সোমাই আহক।'

বিপ্লৱে গেটৰ মুখলৈ চালে।

'আপুনি সোমাই যাওঁক। মই ৰৈ আছো।' মোহনে ক'লে।

বিপ্লৱ ভিতৰলৈ সোমাই গ'ল। বৃদ্ধাই তাক আগবঢ়াই নি শোৱা কোঠালি পোৱালেগৈ। কম পাৱাৰৰ লাইট এটা জ্বলি আছিল কোঠাটোত। বিপ্লৱে দেখিলে পুৰণিদিনীয়া পালেং এখনত বৃদ্ধ এজন শুই আছে। দুচকুত উদাসীন দৃষ্টি। পিন্ধনত বগা পায়জামা আৰু হলৌ চাৰ্ট এটা। বৃদ্ধা গৰাকীয়ে আঙুলিয়াই দেখুওৱা চকী এখনত বহি লৈ বিপ্লৱে ক'লে,'মোৰ নাম........'

'জানিছো। এইমাত্ৰ পৱিত্ৰ বড়োৱে ফোন কৰি জনাইছে।'

'আপুনিয়ে জন মাৰাক?'

'সকলোৱে মোক সেই বুলিয়েই জানে।' এইবাৰ বৃদ্ধা গৰাকীলৈ চাই ক'লে, 'মেৰী! তুমি মোহনক ড্ৰইং ৰূমত বহিব কোৱাগৈ। চাবা যাতে সি ড্ৰইং ৰূমৰ লাইট নজ্বলায়। আনপিনে আগফালৰ বাৰাণ্ডাৰ লাইটটো জ্বলাই থৈ দিবা। যাতে মোহনে গেটৰ মুখখন ভালদৰে দেখা পাই থাকে।'

মেৰী গ'লগৈ।

'এতিয়া কোৱা তুমি কিয় আহিছা?' জন মাৰাকে এইবাৰ সুধিলে।

বিপ্লৱে এবাৰ ভাবি চালে সি ক'ৰ পৰা আৰম্ভ কৰিব, কি সুধিব। এই সত্তৰ বছৰীয়া বৃদ্ধ মাৰাকে বহু কথাই জানে। নহ'লে......

'মোৰ দাদাই আজি আপোনাক দেখা কৰাৰ কথা আছিল।' বিপ্লৱে কোনো পাতনি নেমেলাকৈ আৰম্ভ কৰিলে।

‘অ,আজি আমি দুয়োজনে মিলি কথা পতাৰ কথা আছিল।’

‘কি কথা? আৰু কিয় ?’ বিপ্লৱে সুধিলে।

‘কিয় ক’ব নোৱাৰো ।’

‘অনুমান?’

‘অনুমানৰো সীমা এটা আছে। তেওঁ মোক একো ইংগিতো দিয়া নাছিল। মাত্র ফোন কৰি কৈছিল সাতাইশ তাৰিখে তেওঁ গধূলি সাতটা বজাত মোক দেখা কৰিব। বচ্ সিমানেই।’

‘ককাইদেৰে কোন দিনাখন ফোন কৰিছিল?’

মাৰাকে কিছু সময় ভাবি ক’লে,‘বোধহয় তেইশ তাৰিখে।’

তাৰমানে দুৰ্ঘটনা হোৱাৰ আগ দিনাখন! বিপ্লৱে এইবাৰ সোধো-নোসোধোকৈ অৱশেষত সুধি পেলালে‘ মোৰ ককাইদেউৰ লগত আপোনাৰ কিহৰ সম্বন্ধ আছিল?’

জন মাৰাক নীৰৱে ৰোৱা দেখি সি পুনৰ সুধিলে, ‘আপুনি ক’বলৈ বেয়া পাইছে?’

‘বেয়া? নাই পোৱা। কিন্তু কি ক’ম মই? তেওঁ আমাক অভয় দিছিল। নিৰাপত্তা দিছিল। ক’বলৈ গ’লে তেওঁ আমাৰ ৰজা আছিল।’

‘মই একো বুজি পোৱা নাই।’

‘তুমি বুজি পাবই লাগিব। অন্ততঃ শতাধিক মানুহৰ স্বাৰ্থত। মই যি ক’ম তোমাৰ বিশ্বাস নহ’ব পাৰে, ঘৃণা উপজিব পাৰে। কিন্তু এইয়া বিমান কাকতীৰ সঁচা আত্ম প্ৰতিষ্ঠাৰ সংগ্ৰাম। তেওঁ এজন ৰজা আছিল। সোণৰ ৰাজ্যৰ ৰজা।’

বিপ্লৱ যেন আত্মস্থ। সি এতিয়া মাথো নীৰৱ শ্ৰোতা।

'আজিৰ পৰা পোন্ধৰ বছৰৰ আগৰ কথা মনত পেলোৱা। তুমি তেতিয়া দহ বাৰ বছৰীয়া ল'ৰা। বিমান কাকতীৰ বয়স বিশ বছৰ তেতিয়া। চেনীকুঠিৰ চাৰিটা ৰুমৰ সৰু ঘৰ এটাত তোমালোক থাকা। মা-দেউতা নাই কাৰণে বিমানৰ তিনিশ টকীয়া চাকৰিটোৱেই তোমালোকৰ সম্বল। আত্মীয় স্বজন বুলিবলৈ মাত্ৰ লগুৱা সহদেৱ। তেনেক্ষেত্ৰত ধনী হোৱাৰ সপোনত বিভোৰ হৈ বিমান কাকতীয়ে স্মাগলিঙৰ দৰে দুৰ্গম পথ এটা বাছি ল'লে। সাৰথি হ'লো মই। আমাৰ কামৰ পৰিধি ক্ৰমশঃ বাঢ়ি গ'ল। বিমান কাকতী লাখপতি হ'ল। চান্দমাৰীত বিৰাট চৌহদৰ ঘৰ এটা হ'ল। কিন্তু এইয়াই শেষ নহ'ল। এইবাৰ তেওঁ মন মেলিলে সোণৰ ৰাজ্যৰ সিংহাসন দখল কৰিবলৈ।'

'সোণৰ ৰাজ্য?' বিপ্লৱ আচৰিত হ'ল।

'অ, সোণৰ ৰাজ্য। আমি সকলোৱে জানো সোণৰ খনি এই অঞ্চলত নাই। কিন্তু সমগ্ৰ ভাৰতৰ তথা এছিয়াৰ সোণৰ গুপ্ত আৰু অবাধ চলাচল এই অঞ্চলটোতেই ঘটে। বাংলাদেশৰ চিটাগং, মিজোৰাম, ত্ৰিপুৰা, মণিপুৰ, নাগালেণ্ড, অসম, নেপাল, ভুটান আদিলৈ এই সোণৰ ৰাজ্যখন গঠিত। চিটাগঙ এটা সৰু নামহীন বন্দৰ। মণিপুৰ আৰু নাগালেণ্ড সীমান্তই হ'ল সোণ অহা-যোৱাৰ গুপ্ত পথ। এই সমগ্ৰ অঞ্চলটোৰ ওপৰত কোনো ৰাজ্যৰ কৰ্তৃত্ব নাই। আছে মাথো কেইজনমান ব্যক্তিৰ। বিমান কাকতীয়ে তেনেকুৱা এজন নায়কেই আছিল। কিন্তু লাহে লাহে বিমান কাকতীৰ প্ৰতিদ্বন্দ্বীবোৰ বাগৰিব ধৰিলে যেতিয়া অনন্ত হাঁলৈ নামৰ অৱসৰপ্ৰাপ্ত দুৰ্দ্ধৰ্ষ সৈনিক এজন লগ লাগিল। পিছলৈ বিমান কাকতীৰ আঙুলিৰ কিটিপত সোণ অহা হ'ল, যোৱা হ'ল। লণ্ডনৰ সোণৰ বজাৰখনো কেতিয়াবা তোলপাৰ লাগে। বিমান কাকতীৰ হস্তক্ষেপত শান্ত হয়। কিন্তু সেয়ে হ'লেও বিমান কাকতী অপ্ৰতিদ্বন্দী নহয়। অন্ততঃ চাৰিজন

পৰম শক্তিশালী শত্ৰু তেতিয়াওঁ জীয়াই আছিল। এজন হৈছে নগালেণ্ডৰ য়াঙ মাদুই। আন এজন হৈছে কলিকতাৰ নন্দন ঘোষ। এজন হ'ল শিলিগুৰিৰ বাহাদুৰ থাপা। শেষৰ জন হৈছে ৰাজস্থানৰ ধুমন জৰীআলা।'

'মই এজনৰো নাম শুনা নাই।'

'তুমি নুশুনাই স্বাভাৱিক। তেওঁলোক অন্ধকাৰ জগতখনৰ লগতহে বেছি পৰিচিত।' উশাহ এটা সলাই মাৰাকে পুনৰ ক'লে'বিমান কাকতীয়ে চাল এটা খেলিলে। ক্ৰমশঃ তেওঁ সোণৰ চলাচল কমাই আনিলে। বাহিৰৰ পৰা অহা সোণবোৰ তেওঁ গোপনে জমা কৰিব ধৰিলে। লগে লগে সোণৰ কৃত্ৰিম নাটনিৰ সৃষ্টি হ'ল। বিপৰ্যয় ঘটিল বহুতৰে। লাভবান হ'ল বিমান কাকতীৰ।'

বিপ্লৱে সীমাহীন উত্তেজনা অনুভৱ কৰিলে।

'য'ত কোটি কোটি টকা জড়িত হৈ আছে তাত কোনেও নিশ্চিন্তে থাকিব নোৱাৰে। বহুতেই গম পাই গ'ল যে বিমান কাকতীয়ে কোটি কোটি টকাৰ সোণ জমা কৰিছে। এনেকুৱা এটা খবৰে সকলোকে কঁপাই তুলিলে। সেই কঁপনিৰ আলোড়নতে.....'

'তাৰমানে আপুনি ক'ব খুজিছে ইয়াৰ বাবেই ককাইদেউৰ মৃত্যু হ'ল।'

'মৃত্যু হ'ল নহয়। ঘটালে। কিন্তু কোনে ক'ব নোৱাৰো। এজনো হ'ব পাৰে। অথবা চাৰিজনো হ'ব পাৰে।'

'কিন্তু দুৰ্ঘটনাতো?'

'সেইটোৱেই মোক চিন্তাত পেলাইছে। ট্ৰাক এখনৰ দ্বাৰা মানুহ মাৰি পেলোৱাতো সহজ কথা। কিন্তু বিমান কাকতীৰ দৰে মানুহ এজনক, তাকো পাণ্ডুত ট্ৰাকেৰে চেপি মাৰি পেলাবলৈ ষড়যন্ত্ৰ কৰাটো খুবেই

অস্বাভাৱিক।'

'পাণ্ডুলৈ ককাইদেউ কিয় গৈছিল আপুনি ক'ব পাৰে?'

'নোৱাৰো। শুনা। মোৰ মনে ধৰিছে জুৱেলাৰী কোম্পানীৰ কোনোবা এজনে বিশ্বাসঘাটকতা কৰিলে। তেৱেঁই বিপক্ষ দললৈ খবৰ পঠিয়ালে যে বিমান কাকতী পাণ্ডুলৈ গৈছে, তাকো অকল শৰীয়াকৈ। তোমাৰ এতিয়া প্ৰধান কৰ্তব্য হৈছে বিমান কাকতীয়ে লুকুৱাই থোৱা ছশ কোটি টকা মূল্যৰ সোণখিনি উদ্ধাৰ কৰা। সেইবাবেই তুমি তেখেত পাণ্ডুলৈ যোৱাৰ ৰহস্য ভেদ কৰিব লাগিব। আনপিনে তুমিও সাৱধানে থাকিব লাগিব। তোমাৰ কিবা এটা হ'লে কাকতী বংশৰ ......ওঁহো কাকতী বংশৰ শলিতা নুনুমায়। আৰু এগছি বন্তি এতিয়াও জ্বলি আছে। মুঠেই সাত বছৰ হৈছে সেই গছি বন্তিৰ পোহৰ। সাতবছৰীয়া শিশুৰে.....যাওঁক সেইবোৰ।'

কোঠাটোৰ এমূৰত থকা টেলিফোনটো সঃশব্দে বাজি উঠিল।

মেৰী মাৰাক আহি ৰিচিভাৰটো ধৰি অনুচ্ছ কণ্ঠেৰে কিবা কথা পাতিলে। বিপ্লৱে অনুমান কৰিলে মেৰীৰ মুখখন যেন বৰকৈ শেঁতা পৰিছে। ৰিচিভাৰটো ক্ৰেদেলত থৈ তেওঁ আগবাঢ়ি অহা দেখি জন মাৰাকে সুধিলে, 'কি হ'ল মেৰী?'

'পৱিত্ৰ বড়োৱে ফোন কৰিছিল। এখেতৰ মানে কাকতীৰ ঘৰত কেইজনমান মানুহ আহিছিল। তেওঁলোকে গুলীয়া-গুলি কৰি ডকাইতিৰ চেষ্টা কৰিছিল। অৱশ্যে তেওঁলোকৰ এজনৰহে গুলীয়া-গুলিত মৃত্যু হ'ল। ওচৰৰ মানুহবোৰ অহা দেখি তেওঁলোক পলাই গ'ল। ডেডবডীটো......'

'গুলীয়া-গুলি তেওঁলোকেহে কৰিছিল। তেনেস্থলত নিজৰ মানুহ

এজনক-’

‘তুমি এতিয়াও সহদেৱক বুজি নাপালা।’

বিপ্লৱ উচপ খাই উঠিল। তাৰমানে...... ?

৬

সিহঁতৰ ঘৰৰ সন্মুখত তেতিয়াও বহুত মানুহ জুম বান্ধি আছিল। বিপ্লৱে অট’ৰিক্সাখনৰ পৰা নামি জুমটো ঠেলি ভিতৰলৈ সোমাই গ’ল। ড্ৰইংৰুমতে সি সহদেৱক লগ পালে। সহদেৱ পুলিচ ইন্সপেক্টৰ এজনৰ লগত কথা পাতি আছিল। বিপ্লৱক দেখি সহদেৱ আগবাঢ়ি আহিল।

‘কি হৈছিল সহদেৱ?’

‘মুঠেই সাধাৰণ ডকাইতিৰ কেচ এটা।’ সহদেৱে কোৱাৰ আগেয়ে পুলিচ ইন্সপেক্টৰজনে মাত লগালে, ‘আমি ইতিমধ্যেই দুজন পুলিচ মোতায়েম কৰিছো।’

‘কিন্তু মই শুনিছিলো যে এজনৰ-

‘আপুনি ঠিকেই শুনিছিল। এজনৰ মৃত্যু হৈছিল। ডেডবডীটো মৰ্গলৈ পঠিয়াই দিছো। আপুনি নিঃশ্চিন্তে থাকক। কোনো ভয় নাই এতিয়া।’ ইন্সপেক্টৰজনে অভয় দি গ’লগৈ। বিপ্লৱ ড্ৰইংৰুমৰ পৰা ভিতৰলৈ সোমাই গ’ল। সি পোনে-পোনে বিমানৰ বেডৰূমটোত সোমাল।

বিপ্লৱে বিমানৰ বেডৰূমত থকা গডৰেজ আলমাৰীটো খুলি সি ৰিভলভাৰ এটা উলিয়াই আনিলে। সি ঠিকেই অনুমান কৰিছিল। দুটা গুলীৰ এটা ব্যৱহৃত হৈছে।

'সৰু ককাইদেউ!'সহদেৱে পিছে পিছে সোমাই আহি মাত দিলে।

বিপ্লৱে পিছলৈ ঘূৰি চালে। সহদেৱ তলমূৰকৈ ধীৰ কণ্ঠেৰে ক'লে, 'গুলীটো ময়ে খৰছ কৰিছো।'

'তাৰমানে..... ডকাইতজনক.... তয়ে...'

'সেইয়া ডকাইত নাছিল। ধূমন জৰীআলাৰ মানুহ সি। চিনি পায় তেওঁক?'

'পাওঁ। মাৰাকে কৈছিল নামটো।'

'অৱশ্যে অইন কিজন জৰীআলাৰ মানুহ নহয়। থাপা, ঘোষ, মাদুইৰো মানুহ আছিল। ইয়াৰ অৰ্থ এটাই হ'ব, আমাৰ বিপক্ষে এতিয়া চাৰিওজন লগ লাগিল। ডাঙৰ ককাইদেউক তেওঁলোকেই-'

'জানো।'

'আৰু জানি লওঁক। ডাঙৰ ককাইদেৱে লুকুৱাই থোৱা সোণখিনি উদ্ধাৰ কৰিবলৈ তেওঁলোকে চেষ্টা কৰি আছে, আমিও চেষ্টা কৰিব লাগিব। এতিয়াও আমাৰ হাতত সময় আছে। এশমান বিশ্বস্ত মানুহ আছে। তেওঁলোকে আপোনাৰ আদেশৰ লৈকে বাট চাই আছে। আপোনাৰ ইংগিতত তেওঁলোকে তেজৰ ঢল বোৱাই দিব পাৰে। আপুনি মাত্ৰ উঠক সৰু ককাইদেউ।'

'এতিয়াওঁ আমাৰ হাতত কোন কোন আছে?'

'মই, জন মাৰাক, পবিত্ৰ বড়ো, অনন্ত হালৈ, হৰি গগৈ। অইনবোৰ হ'ল মাথো আজ্ঞাৱহ ভৃত্য।'

'আৰু খগেন পাঠক?'

'কালি ৰাতিপুৱাহে ক'ব পাৰিম তেওঁ কাৰ লগত আছে।'

‘কিন্তু... সোণখিনি লুকাই থ’ব ক’ত ককাইদেউৰে?’

‘ক’ব নোৱাৰো। ইয়াতো থ’ব পাৰে, অইন ক’ৰবাতো থ’ব পাৰে।’

‘অকলে সিমানখিনি সোণ ককাইদেৰে থ’ব নোৱাৰে। অইন এজনক যিজনক ককাইদেৰে আমাতকৈয়ো আপোনজন বুলি ভাবিছে তেওঁৰ সহায় ল’বই লাগিব। হয়তো আৰু কেইজমানৰো সহায় ল’ব পাৰে।’

হঠাতে সহদেৱে বিপ্লৱৰ ভৰি দুখন সাৱটি ধৰিলে।

‘এই কি হ’ল তোৰ?’

‘আপুনি এতিয়াহে প্ৰকৃত জীৱন পাইছে সৰু ককাইদেউ। এতিয়া আপুনি আমাৰ ৰজা।’

৭

ফিয়েটখন পাৰ্ক কৰি খগেন পাঠক হোটেল ব্ৰহ্মপুত্ৰলৈ সোমাই গ’ল। ৰিচিপচন লাওঞ্জৰ ওচৰতে টপামুৰীয়া শকত গোঁফাল মানুহ এজন বহি আছিল। পাঠকক দেখি তেওঁ ঠিয় হ’ল।

‘খগেন পাঠক?’ অনুচ্ছ কণ্ঠেৰে তেওঁ সুধিলে।

পাঠকে মূৰ দুপিয়ালে।

‘ৰুম নম্বৰ সাত, থাৰ্ড ফ্ল’ৰ।’ মানুহজনে কথাখিনি কৈয়ে লাওঞ্জৰ ৰিচিপচন কাউণ্টাৰত থকা ইণ্টাৰকমটো তুলি ল’লে।

পাঠকে থাডফ্ল’ৰৰ সাত নম্বৰ কোঠাৰ ওচৰ পাই থমকি ৰ’ল।

তেওঁ জানে এইখন হোটেলৰ আইনগত মালিক নিয়েই নহওঁক কিয় প্ৰকৃত মালিক হৈছে ধূমন জৰীআলা। তেনেস্থলত....

হঠাতে দৰ্জাখন খোল খালে। ওখ হটঙা যুৱক ওলাই আহি মাত লগালে ‘সোমাই আহক।’

পাঠক ভিতৰলৈ সোমাই গ’ল। কিন্তু...

সৰ্বশৰীৰ শিয়ৰি উঠিল পাঠকৰ।

নন্দন ঘোষ... য়াঙ মাদুই... বাহাদুৰ থাপা..... জৰীআলা....

তেন্তে.... সকলো কেইজন একেলগ হ’ল। কিন্তু কাৰ বিপক্ষে? শত্ৰু বুলিবলৈ এতিয়া কোনো নাই। এজন আছিল, বিমান কাকতী। এতিয়া বিমান কাকতীৰ আসনত বহিবলৈয়ো যোগ্য ব্যক্তি নাই। বিপ্লৱ কাকতীৰ কথা ভাৱিবই নোৱাৰি। ছশ কোটি টকাৰ সোণখিনি অইন ক’ৰবাত চিকমিকাই পৰি আছে। তাৰমানে.... সোণখিনিৰ কাৰণেই...।

‘আমি জানিছিলো বিমান কাকতীৰ মৃত্যুৰ পিছত আপোনাৰ শুভবুদ্ধিৰ উদয় হ’বই।’

খগেন পাঠকে ভাবি চালে। এতিয়া তেওঁৰ হাতত এটাই পথ খোলা আছে, আত্মসমৰ্পণ কৰা। অনন্ত হালৈক আদেশ দিবলৈকো এতিয়া কোনো নাই। নহ’লে হয়তো....

পাঠকে মূৰ দোৱাই নমস্কাৰ কৰি চকী এখনত বহি ল’লে।

জৰীআলাই ছিগাৰেট এটা জ্বলাই ধীৰ কণ্ঠেৰে ক’লে’ শুনক। আমাৰ হাতত এতিয়া বিমান কাকতীৰ প্ৰায় সমুদায় মানুহ আছে। আপুনি অহাৰ লগে লগে আৰু মাৰাকৰ মৃত্যুৰ লগে লগে এতিয়া মাথো অনন্ত হালৈ আৰু হৰি গগৈহে বাকী ৰ’ল।’

‘জন মাৰাক?’

‘অ। মণিপুৰী বস্তিত আছিল তেওঁ। আমাৰ মানুহে পাই-’

বাধা দি পাঠকে সুধিলে ‘দেখিবলৈ কেনেকুৱা তেওঁ?”‘

‘ডেকা, চাপৰ। সাধাৰণ গাৰো মানুহ এটা।’

‘কিন্তু.... মই শুনা মতে...... জন মাৰাক বয়সীয়া... সত্তৰ বছৰতকৈয়ো বেছি বয়স হ’ব কিজানি। আনহাতে আপুনি ক’লে যে....’

‘ঠিকেই কৈছো মই। আমি শেষ কৰি দিয়া জন মাৰাক মানুহজন ডেকা। ত্ৰিশমান হ’ব বয়স।’

‘মোৰ সন্দেহ উপজিছে। আপোনালোকে ভুলবশতঃ অইন কাৰোবাৰহে মৃত্যু ঘটালে।’

‘অসম্ভৱ।’

‘মুঠেই অসম্ভৱ নহয় মিঃ জৰীআলা।’ নন্দন ঘোষে ক’লে, ‘আমি এই বিষয়ে বিতং অনুসন্ধান কৰি লোৱা ভাল হ’ব।’

‘তেতিয়া হ’লে অপাৰেচন আৰম্ভ কৰোতে আৰু এদিন পলম হৈ যাব।’

‘যাওঁক। মনত ৰাখিব বিমান কাকতীৰ দলৰ কোনো এজন মানুহ নাই যিয়ে আমাক বাধা দিব পাৰিব। বিপ্লৱ কাকতীয়ে একো উৰাদিহেই পোৱা নাই। হয়তো কোনো কালেই তেওঁ বিমান কাকতীৰ আসনখন ল’ব নোৱাৰিব।’

‘আৰু মোৰ বোধেৰে তেওঁ বিমান কাকতীয়ে লুকুৱাই থোৱা সোনখিনিৰ কথাও গম পোৱা নাই।’ পাঠকে ক’লে।

‘তেতিয়া হ’লে আমাৰ আৰু ভাল হ’ব।’ নন্দন ঘোষে ক’লে‘ আমি এতিয়া বিপ্লৱ কাকতীৰ পৰাও নিৰাপদ হ’ব পাৰিম।’

‘বিপ্লৱ কাকতীৰ লগত এতিয়াও সহদেৱ বোলা মানুহ এজন আছে। প্ৰকৃত জন মাৰাকো থাকিব পাৰে।’ বাহাদুৰ থাপাই ক’লে।

‘জন মাৰাক বিপ্লৱ কাকতীৰ ঘৰত নাই।’ পাঠকে ক’লে।

‘তেন্তে ক’ত থাকিব তেওঁ? সত্তৰ বছৰীয়া বৃদ্ধলোক এজন আমাৰ চকুত ধূলি দিয়েইবা কিমান দিন থাকিব পাৰিব।’

‘এটা কথা আপুনি এৰি গৈছে।’ যাঙ মাদুই ক’লে।

‘কি?’

‘বিমান কাকতীয়ে সোণখিনিৰ কথা আৰু এজনক কৈছিল। যাক কৈছিল মোৰ মনে ধৰিছে যতদূৰ সম্ভৱ তেওঁ পাণ্ডুত থাকিব লাগিব। অন্যথা বিমান কাকতীয়ে তেনেদৰে পাণ্ডুলৈ নাযায়... কেতিয়াও নাযায়।’

তেনেতে টেলিফোনটো সঃশব্দে বাজি উঠিল। জৰীআলাই ৰিচিভাৰটো ধৰিলে। আধামিনিটমানৰ পিছত তেওঁ ৰিচিভাৰটো থৈ ক’লে, ‘শেখৰে খবৰ দিছে বিমান কাকতী পাণ্ডুলৈ যোৱাৰ আগেয়ে হৰি গগৈৰ লগত বহু কথা পাতিছিল। আৰু পাণ্ডুত হেনো তেওঁ চাহদোকান এখনলৈ গৈ কোনোবা ৰাজিন্দৰ সিঙ বোলা মানুহ এজনৰ ঘৰ ক’ত সুধিছিল। শেখৰেও উলিয়াব পৰা নাই ৰাজিন্দৰ সিং বোলা মানুহ এজনৰ ঘৰ ক’ত। সি বহুতকে সুধিছিল; কিন্তু কোনেও উত্তৰ দিব নোৱাৰিলে। শেখৰেও উলিয়াব পৰা নাই ৰাজিন্দৰ সিঙ কোন পাণ্ডুৰ ক’ত থাকে? আৰু চব্বিশ ঘণ্টাৰ ভিতৰত কিবা এটা খবৰ পাব বুলি সি আশা কৰিছে।’

‘চব্বিশ ঘণ্টা বহু সময়। তাৰ আগেয়েই আমি হৰি গগৈক-’

৮

কাকলিৰ দেহমন এক আলসুৱা আবেগে তোলপাৰ লগাইছে। বহুদিনৰ মুৰকত তাই অসমলৈ আহিছে।

কাকলি শোৱাৰ পৰা উঠিল। বাথৰুমলৈ যাবলৈ লওঁতে ভাৱ হ’ল

ঘৰৰ আগফালে যেন ফিয়েট এখন ৰৈছে। কৌতূহল উপজিল কাকলিৰ। ইমান ৰাতিপুৱাতে বাৰু কোন আহিছে জানিবলৈ কাকলিয়ে খিৰিকীৰ ফাঁকেৰে জুমি চালে। সঁচাকৈয়ে বগা ৰঙৰ ফিয়েট এখন গেটৰ মুখত ৰৈছে। ফিয়েটখনৰ পৰা দুজন মানুহ নামি আহিছে সিহঁতৰ ঘৰলৈ বুলি। এজন ওখ, হটঙা, যুৱক। আনজন আদহীয়া। কাকলিয়ে চিনি নাপালে মানুহ দুজনক। তাই আকৌ উভতি আহি বাথৰূমত সোমাল।

হঠাৎ কাকলিৰ অনুভৱ হ'ল তাই যেন কাৰোবাৰ অসহায় আৰ্তনাদ এটা শুনিছে।

টেপটো বন্ধ কৰি কাকলিয়ে কাণপাতি শুনিলে। হয়, এটা আৰ্তনাদ। যন্ত্ৰণাৰ চিৎকাৰ ধ্বনি। কিন্তু এইয়া যে তাইৰ মৰমৰ দেউতাকৰ কণ্ঠস্বৰ.....

কাকলি ব্যকুল হৈ বাথৰূমৰ পৰা ওলাই আহি ড্ৰইংৰূম পালেহি। ড্ৰইংৰুমৰ চোফাখনত ৰক্তাপ্লুত হৈ পৰি আছে দেউতাক হৰি গগৈ। দেহটো এতিয়া শান্ত...... স্তব্ধ।

কাকলিয়ে চিঞৰি দিলে।

কাকলিৰ চিঞৰত উচপ খাই উঠিছিল কামকৰা ল'ৰা **শশধৰ**। সি দৌৰি আহিছিল। পলকতে সি বুজি পালে ঘটনাটো। **শশধৰ** বাহিৰলৈ ওলাই আহিছিল। খাৰঘূলিৰ এই অঞ্চলটোত লোকালয় বুলিবলৈ অকল হৰি গগৈৰ ঘৰটো। সন্মুখত ব্ৰহ্মপুত্ৰখন, পিছফালে পাহাৰ।

শশধৰে এপলক কিবা ভাৱি দৌৰি আহি টেলিফোনৰ ৰিচিভাৰটো ডাঙি ডায়েল কৰিবলৈ ধৰিলে।

'কালৈ ফোন কৰিছ? পুলিচ?' সুধিলে কাকলিয়ে। তাই যেন হঠাতে বৰ গহীন গৈ গ'ল, বৰ সচেতন হৈ উঠিল।

'নহয়, কাকতীৰ....'

'কিন্তু তেখেততো সাতদিনমান আগেয়ে ঢুকাল।'

'এতিয়াওঁ তেখেতৰ ভায়েক জীয়াই আছে। পুলিচতকৈয়ো এতিয়া তেওঁহে আমাৰ আচল সাৰথি।'

কাকলিয়ে আৰু একো নক'লে।

প্ৰায় দহমিনিটমান পিছতে উল্কাবেগেৰে এম্বেচাডৰ এখন আহি সিহঁতৰ পদুলিৰ সন্মুখত ৰ'লহি। কাকলিয়ে দেখিলে গাড়ীখনৰ পৰা এজন পঁচিশ-চাব্বিশ বছৰীয়া সুপুৰুষ যুৱক আৰু এজন কৰ্মঠ আটিল দেহাৰ লোক নামি আহিছে।

শশধৰে মূৰটো দোৱাই বিপ্লৱক নমস্কাৰ কৰিলে।

কাকলিয়ে এবাৰ আঁৰ চকুৰে বিপ্লৱলৈ চাইছিল। এই মূহুৰ্ত্তত এই সুপুৰুষ যুৱকজনক নিচেই আপোন, বৰ নিজৰ যেন লাগি গ'ল।

বিপ্লৱে মৃতদেহটো এবাৰ চকু ফুৰাই লগত অহা সহদেৱলৈ চালে। সি আজি বৰ গহীন, বৰ ৰূঢ়।

'পুলিচলৈ ফোন কৰ।' বিপ্লৱে আদেশ দিলে।

সহদেৱ গ'লগৈ।

'ঘটনাটো কেনেকৈ ঘটিল?' বিপ্লৱে শশধৰলৈ চাই সুধিলে।

'মই ঠিক ক'ব নোৱাৰো। আইদেৱেহে.....'

বিপ্লৱে কাকলিলৈ চালে। কাকলিয়ে তলমূৰকৈ ঘটনাটো বৰ্ণালে।

'তাৰমানে.. সেই আদহীয়া মানুহজন খগেন পাঠক... তেৱোঁ আঁতৰি গ'ল।' কাকলিৰ বৰ্ণনা শুনি বিপ্লৱে সৰুকৈ ক'লে। তাৰ কণ্ঠত হতাশাৰ সুৰ।

'তথাপিও সকলো শেষ হোৱা নাই সৰু ককাইদেউ।'

‘শেষ হ’ব। আজি শেষ ৰাতিৰ ভিতৰতে খগেন পাঠক শেষ হ’ব লাগিব। তই এতিয়াই অনন্তক ফোন কৰি ক’গৈ মোৰ আদেশ, অহা কালি ৰাতিপুৱাৰ সূৰ্য্যটো যেন আৰু কোনো কাহানিও খগেন পাঠকে দেখা নাপায়।’

‘সেয়ে হ’ব।’ সহদেৱ আকৌ আঁতৰি গ’ল।

‘আপোনাৰ নামটো কি আছিল?’ বিপ্লৱে সুধিলে। তাৰ মাতটো এইবাৰ কিছু কোমল।

‘কাকলি।’

‘সান্ত্বনাৰ বাণী দিবলৈ মোৰ অন্তৰত ভাষা নাই। ময়ো জানো এই বেদনাৰ গভীৰতা কিমান। তথাপিও কওঁ, আপুনি এতিয়া অকলশৰে ইয়াত থাকিব নালাগে। আমাৰ ঘৰলৈ গুছি আহক। অন্ততঃ দুদিনমানৰ কাৰণে।’

‘তেখেতে ঠিকেই কৈছে আইদেউ। তুমি তাত থাকিলে ময়ো নিশ্চিন্ত হ’ব পাৰিম।’শশধৰে মাত দিলে।

‘কিন্তু.....।’

বিপ্লৱে শশধৰলৈ ঘূৰি চালে। ক’লে, ‘শশধৰ!’

শশধৰে বিপ্লৱলৈ চালে। একো নক’লে।

‘তুমি কিবা এটা কথা মোৰ পৰা লুকুৱাইছা।’

‘বিশ্বাস কৰক। মই একো লুকুওৱা নাই।’

‘লুকুৱাইছা। তোমাৰ চকুৱে কৈছে।’

‘মই.....’শশধৰ অপ্ৰস্তুত হ’ল।

‘কোৱা।’ বিপ্লৱৰ গহীন কণ্ঠস্বৰ।

‘কথাটো তেনেই সাধাৰণ। আপোনাৰ বিশ্বাস নহ’বও পাৰে।’

‘কোৱা।’ বিপ্লৱৰ কণ্ঠস্বৰত একেই গহীন ৰূঢ় সুৰ।

‘যোৱাকালি গধূলি ছাৰে মোক সুধিছিল মই কোনোবা ৰাজিন্দৰ সিঙক চিনি পাওঁ নেকি? মই চিনি নাপাওঁ বুলি কওঁতে ছাৰে কৈছিল ৰাজিন্দৰ সিঙ হেনো পাণ্ডুত থাকে। ৰাজমিস্ত্ৰীৰ কাম কৰিছিল,বিপ্লৱ চাৰৰ কাম কৰোতেই মৃত্যু হৈছিল। তাৰ পৰিয়ালক হেনো টকা দহ হেজাৰ দিব লগীয়া হৈ আছে।’

‘কিয়?’

‘নাজানো। সোধোতে মাত্ৰ কৈছিল এইয়া হেনো কাকতী ছাৰৰ আদেশ আছিল।’

‘তাৰমানে ককাইদেৱে..’অলপপৰ ৰৈ বিপ্লৱে পুনৰাই সুধিলে, ‘তাৰপিছত?’

‘মাত্ৰ সিমানেই।’

বিপ্লৱে এইবাৰ সহদেৱলৈ ঘূৰি চালে।

‘ৰাজিন্দৰ সিঙৰ নাম শুনিছিলি?’ সি সুধিলে।

‘মনত পেলাব পৰা নাই। কিন্তু ডাঙৰ ককাইদেউৱে পইচা দিব দিছিল যেতিয়া তেওঁৰ নাম আৰু ঠিকানা কেচবুকখনত থাকিবই লাগিব। আৰু কেচবুকখন থাকে হৰি গগৈৰ হাতত।’

‘তেনেহ’লে পুলিচ অহাৰ আগেয়ে আমি কেচ বুকখন উলিয়াব লাগিব।’

কাকলি ভিতৰলৈ সোমাই গ’ল। পিছে পিছে শশধৰ গ’ল।

‘মই যেন কিবা এটা অনুমান কৰি ল’ব পাৰিছো সহদেৱ ।’

৯

খগেন পাঠকে একে ঢোকে গিলাচৰ পানীয়খিনি পী খালে। তথাপিও তেওঁৰ মনৰ অস্থিৰতা, উত্তেজনাখিনি অকণো কমা নাই। অলপ আগতে তেওঁৰ দুচকুৰ আগতে হৰি গগৈ নিঃশেষ হৈ গ'ল। শেখৰৰ চাইলেন্সাৰযুক্ত ৰিভলভাৰটোৰ এটা গুলীয়েই বৃদ্ধ গগৈৰ কাৰণে যথেষ্ট আছিল।

টেলিফোনটো সঃশব্দে বাজি উঠা দেখি পাঠকে ৰিচিভাৰটো দাঙি মাত দিলে,'হেল্ল!'

'মই শেখৰ।'

'কোৱা।'

'খবৰ বেয়া। বিপ্লৱ কাকতী হৰি গগৈৰ ঘৰলৈ গৈছে। আনপিনে অনন্ত হালৈয়ে সকলোতে আপোনাৰ কথা সুধিছে। যিকোনো মুহুৰ্ত্তত আপোনাৰ ওচৰলৈ অনন্ত আহি যাব পাৰে। গতিকে সাৱধান।'

'কিন্তু মোৰ ওচৰত কোনো অস্ত্ৰ নাই। ফিয়েটখনো তুমি লৈ গ'লা।'

'চিন্তা নকৰিব। মই বেলেগ গাড়ী এখন পঠিয়াই দিম। আপুনি গুছি আহক।'

'কিন্তু গগৈৰ ঘৰত পোৱা কেচবুকখন?'

'লৈ আনিব লগত। আচ্ছা। পঢ়িছিল নেকি সেইখন?'

'অ। চকু ফুৰাইছিলো। তাতে ৰাজিন্দৰ সিঙৰ কথা আছে। সেইখনৰ মতে চব্বিশ তাৰিখে মানে এক্সিডেন্টৰ দিনাখন বিমান কাকতীয়ে ৰাজিন্দৰ সিঙক দহ হেজাৰ টকা দিয়াৰ কথা আছিল। ত্ৰিশ তাৰিখৰ ভিতৰত

আৰু দহ হেজাৰ টকাও দিবলৈ নিৰ্দেশ দিয়া আছে।'

'আৰু কি লিখা আছে?'

'আৰু-' কথা এষাৰ ক'বলৈ গৈয়ো খগেন পাঠক ৰৈ গ'ল।

দুৱাৰদলিত যমদূতৰ দৰে ৰৈ আছে বিমান কাকাতীৰ একালৰ অজ্ঞাৰহ মৃত্যুদূত অনন্ত হালৈ। হাতত উদ্যত ৰিভলভাৰ এটা।

'শেখৰ.... আ....... আস......'

অনন্তই এইবাৰ ক্ষীপ্ৰতাৰে পাঠকৰ হাতৰ পৰা ৰিচিভাৰটো কাঢ়ি ল'লে। শেখৰৰ মাতটো ধৰিব পাৰি অনন্ত যেন কিছু উত্তেজিত হ'ল। ৰিচিভাৰটো ক্ৰেদেলত থৈ উভতিব খুজিও... অনন্ত ৰৈ গ'ল। সি একে ক্ষীপ্ৰতাৰে ৰিচিভাৰটো দাঙি লৈ ডায়েল কৰিলে।

'হেল্ল, এক্সচেঞ্জ?'

'হয়।'

'অপাৰেটৰ হৰিশ শৰ্ম্মাক দিবছোন।' অনন্ত ৰ'ল। খন্তেক পিছত সিটো মূৰত হৰিশ শৰ্মাৰ মাত শুনি অনন্তই নিজৰ পৰিচয়টো দি পাঠকৰ টেলিফোন নাম্বাৰটো উল্লেখ কৰি সুধিলে, 'আচ্চা। এই নাম্বাৰটোত ক'ৰ পৰা ফোন আহিছিল মোক জনাব লাগে। এতিয়াই।'

'অলপ পৰ ৰ'ব লাগিব।'

অনন্ত ৰ'ল। ঠিক একমিনিট পিছত সি শুনা পালে, 'হোটেল ব্ৰহ্মপুত্ৰ।'

ৰিচিভাৰটো থৈ অনন্তই আকৌ এবাৰ পাঠকলৈ চালে। নিঃসাৰ হৈ পৰি আছে মৃতদেহটো। কিন্তু এই ৰঙা কভাৰৰ বহীখন ওচৰত পৰি আছে কিয়? সি হালি গৈ বহীখন তুলিলৈ দ্ৰুতবেগেৰে ওলাই গ'ল।

অনন্ত গুছি যোৱাৰ পিছতে শেখৰ আহি ওলাল। ড্ৰইং ৰুমত পৰি থকা পাঠকৰ নাড়ীস্পন্দন পৰীক্ষা কৰি কোঠাটোৰ চাৰিওফালে পাতপিতকৈ বিচাৰিলে। কিন্তু ৰঙা কভাৰৰ কেচবুকখন নাই। ইয়াৰ অৰ্থ এটাই হ'ব, অনন্তই লৈ গ'ল।

অনন্ত হঠাৎ ইমান ক্ষীপ্ৰ হৈ উঠিল কিয় ?

শেখৰে জানে বিমান কাকতীৰ মৃত্যুৰ পিছত অনন্তই এতিয়া অকল মূৰ দুৱাব বিপ্লৱ কাকতীক, অইন কাকো নহয়। তাৰমানে... বিপ্লৱ কাকতীয়েই অনন্তক ক'লে নেকি যে এতিয়া আক্ৰমণ কৰিবৰ হ'ল।

শেখৰ উভতি খোজ ল'লে। তেনেতে সশব্দে টেলিফোনটো বাজি উঠিল।

শেখৰ থমকি ৰ'ল। কিবা ভাবি সি ৰিচিভাৰটো ডাঙি ল'লে।

'হেল্ল ! পাঠকদা।'

'ও।' শেখৰে ক্ষীণস্বৰেৰে সঁহাৰি দিলে।

'মই শেৱালীয়ে কৈছো। জুৱেলাৰী দোকানৰ সকলোকে চেক কৰিছে বিপ্লৱ কাকতীয়ে। মোৰ ওপৰতো সন্দেহ হ'ব পাৰে। কি কৰো এতিয়া ? যিকোনো মুহুৰ্ত্তত বিপ্লৱ কাকতীয়ে মোক কথা সুধিব পাৰে। মোৰ বৰ ভয় লাগিছে পাঠকদা। আপুনি গুছি আহক। মই দোকানৰ ৰিচিপচন কাউণ্টাৰত ৰৈ আছো।'

শেখৰে একো নক'ই ফোনটো থৈ দি উভতি খোজ ল'লে।

ব্ৰহ্মপুত্ৰ হোটেলৰ লাওঞ্জত ভৰি দিওঁতেই শেখৰে শকত গোঁফাল মানুহ এজনক লগ পালে। শেখৰক দেখিয়েই তেওঁ মাত লগালে, 'থাৰ্ড ফ্ল'ৰ। ৰূম নাম্বাৰ চেভেন। আপোনাৰ কাৰণে ৰৈ আছে।'

শেখৰে থাৰ্ড ফ্ল'ৰৰ সাত নম্বৰ ৰূমৰ দৰ্জাখনত টুকুৰিয়ালে।

খন্তেক পিচতে দৰ্জাখন খোল খালে। শেখৰে সোমাই গৈ মূৰটো দোৱাই জৰীৱালাক নমস্কাৰ কৰিলে।

'বহা।'

শেখৰ বহিল। কোঠাটোত এতিয়া জৰীআলা, নন্দন ঘোষ আৰু সি।

'খগেন পাঠকক অনন্তই হত্যা কৰিলে। আৰু এষাৰ কথাও জানি থওঁক। বিপ্লৱ কাকতীয়েওঁ সাৰ পালে।'

'গম পাইছো। আমাৰ সমস্ত আঁচনি খনেই এতিয়া ওলট-পালট হৈ গ'ল। মই সপোনতো ভাৱিব পৰা নাছিলো বিপ্লৱ কাকতী ইমান খৰ হ'ব বুলি। ইমান দুৰ্দ্দান্ত হ'ব বুলিও কল্পনা কৰিব পৰা নাছিলো।'

'কেচ বুকখন ক'ত?' হঠাতে সুধিলে নন্দন ঘোষে।

'নাপালো। মই গৈ পোৱাৰ আগেয়ে অনন্তই লৈ গ'ল।'

'সেইখন এতিয়া অতীৱ মূল্যবান হৈ পৰিছে।'

'কেচবুকখনৰ মতে ছব্বিশ তাৰিখে বিমান কাকতীয়ে ৰাজিন্দৰ সিঙক টকা দহহেজাৰ দিছিল।'

'ৰাজিন্দৰ সিঙক নহয়। ৰাজিন্দৰ সিঙৰ পৰিয়ালক। কাৰণ একৈশ তাৰিখে ৰাজিন্দৰ সিঙৰ মৃত্যু ঘটিছিল; ৰিভলভাৰৰ গুলীৰ আঘাতত। আৰু গুলীটো আহিছিল অনন্তৰ ৰিভলভাৰৰ পৰা।'

'তাৰমানে... অনন্তই বিমান কাকতীৰ কথাতে.......'

'অ। অনন্তই ৰাজিন্দৰ সিঙক হত্যা কৰিছিল বিমান কাকতীৰ ইংগিতত। আৰু বিমান কাকতীয়ে টকা দহহেজাৰ দিছিল ৰাজিন্দৰৰ পৰিয়ালক। পৰিয়ালটো থাকে পাণ্ডুত। এইখিনিতে আমি কি ভুল কৰিলো

জানা? বিমান কাকতীয়ে অকলশৰে পাঞ্চুলৈ যোৱা গম পায়ে আমি কাকতীক মাৰিবলৈ চেষ্টা নকৰি অকল চকু ৰাখিব লাগিছিল। তেতিয়া হ'লে কিজানি গম পালোহেতেঁন ৰাজিন্দৰ সিঙ কোন আছিল, কি কৰিছিল সি বিমান কাকতীৰ কাৰণে।'

'কিন্তু...'

হাঁহিলে নন্দন ঘোষে। ক'লে, 'ৰাজিন্দৰ সিঙৰ কথা অকল আমি এইখিনিহে জানো। আৰু জানিছিলো মনোৰমাৰ পৰা; অনন্ত যাৰ লগত এইকেইদিন শুই কটাইছিল। তুমি যেতিয়া খবৰ দিলা অনন্তই পাঠকৰ পিছত লাগিছে বুলি, তেতিয়াই অনন্তৰ উৰাদিহ উলিয়াবলৈ অশোকহঁতক পঠিয়াইছিলো। সিহঁতেই মনোৰমাৰ পৰা কথাখিনি উলিয়ালে। দুখৰ কথা হ'ল, মনোৰমায়ো অকল সেইখিনিহে জানে।'

'আৰু এজনী ছোৱালীয়ে বহু কথা জানে।'

'কোন?' নন্দন ঘোষৰ সপ্ৰশ্ন দৃষ্টি। জৰীআলাই আগ্ৰহেৰে চাই ৰ'ল।

'শেৱালী দাস। বিমান কাকতীৰ জুৱেলাৰী দোকানৰ চেলচ গাৰ্ল।'

'ক'ত আছে এতিয়া তাই?'

'বিমান কাকতীৰ জুৱেলাৰী দোকানত। দোকানখন এতিয়া বিপ্লৱ কাকতীয়ে পৰীক্ষা কৰি আছে। আনপিনে তাইৰ পাঠকৰ লগত সম্বন্ধ এটা আছিল। সেই সম্পৰ্কটোৰ কাৰণেই তাই ভয় খাইছে।'

'তাইক যিকোনো প্ৰকাৰে আমি লগ পাবই লাগিব।'

'কিন্তু দোকানত এতিয়া বিপ্লৱ কাকতী আছে। সন্দেহ উপজিলে শেৱালীক শেষ কৰি দিবও পাৰে।'

'নিদিয়ে। অন্ততঃ শেৱালীক যিয়ে নিজ চকুৰে এবাৰ দেখে তেওঁ কেতিয়াও তেনে এটা কাম কৰিব নোৱাৰে। স্বয়ং বিমান কাকতীয়েও

শেৰালীৰ ৰূপত মোহ গৈছিল।

‘বৰ ধুনীয়া ছোৱালী, বৰ চেক্সী।’ ক’লে জৰীআলাই।

‘আচ্ছা। বিমান কাকতীৰ আৰু কোনোবা ছোৱালীৰ লগত সম্বন্ধ আছিল নেকি?’

‘ক’ব নোৱাৰো। বোধহয় নাই। অৱশ্যে ... ...

‘অৱশ্যে কি?’

‘বহুবছৰ আগেয়ে বিমান কাকতী ছোৱালী এজনীৰ লগত লেটিপেটি কৰিছিল। কিন্তু পঞ্চাশ হাজাৰ টকাতে পুলিচে ডিচমিচ কৰি দিলে কেচটো।’

‘আৰু ছোৱালীজনীৰ কি হ’ল?’

‘ক’ব নোৱাৰো পিছত কি হ’ল।’

‘কি নাম আছিল ছোৱালীজনীৰ।’

‘নামটো আছিল, যতদূৰ সম্ভৱ সুৰভি দুৱৰা। বিধবা। বয়স বাইশমান আছিল।’

‘ক’ত থাকে এতিয়া?’

‘ক’ব নোৱাৰো। জনাৰ আৱশ্যক নাছিল কাৰণেই ক’ব নোৱাৰো।’

‘এতিয়া হৈছে। ঘটনাৰ বৰ সোনকালেই মোত সলাইছে।’

‘ঠিক আছে তেতিয়া হ’লে। মই খবৰ সংগ্ৰহ কৰোগৈ।’ নন্দন ঘোষে কথাখিনি কৈ গুছি গ’ল।

তেনেতে টেলিফোনটো বাজিব ধৰা দেখি জৰীআলাই ৰিচিভাৰটো দাঙি ল’লে। আধামিনিটমান পিছত যেতিয়া ৰিচিভাৰটো থ’লে জৰীআলাৰ মুখখন তেতিয়া ৰঙা পৰিছিল। কঁপিছিল।

'য়াঙ মাদুইৰ গাড়ীখন বৰ্ণিহাটৰ ওচৰত পাহাৰৰ পৰা তললৈ পৰি গ'ল। গাড়ীখনতো জুই লাগিছিল। য়াও মাদুই শেষ হ'ল।'

'তাৰমানে?' শেখৰে সুধিলে।

'বিপ্লৱ কাকতী বৰ খৰ, বৰ দুৰ্দ্দান্ত। আমিও সাৱধান হ'বৰ হ'ল। হোটেলত বহি থকাটো আমাৰ মুঠেই ঠিক নহ'ব। গুৱাহাটীত এতিয়া হোটেল ব্ৰহ্মপুত্ৰখনেই আমাৰ একমাত্ৰ নিৰাপদ স্থান। শেখৰ তুমি ইতিমধ্যে সকলোকে এলাৰ্ট কৰি দিয়া। অশোকহঁতক ক'বা আজি গধুলিৰ আগেয়ে ৰাজিন্দৰ সিঙ কোন আছিল, কি কৰিছিল, ক'ত আছিল উলিয়াব লাগিব। সকলোকে কৈ দিয়া বিপ্লৱ কাকতীৰ যিকোনো মানুহক য'তে দেখক ত'তে শেষ কৰি দিব লাগিব। আৰু তাৰপিছত শেৱালীক—'

১০

শেৱালীয়ে সচকিত হৈ পিছলৈ ঘূৰি চালে।

'আপুনি'! দুৱাৰদলিত বিপ্লৱক ঠিয় হৈ থকা দেখি শেৱালীৰ মুখখনে বৰণ সলালে।

বিপ্লৱে আৰু এখোজ আগুৱাই আহি ক'লে, 'খগেন পাঠক নাই। অনন্ত হালৈৰ হাতত সিপুৰী পালেগৈ।'

'তাৰমানে আপুনিয়েই অনন্তৰ হতুৱাই খগেন পাঠকক—'

'অ। বিশ্বসঘাটকতাৰ শাস্তি এটাই হয়, মৃত্যু।'

'বিশ্বাস কৰক। মই একো কৰা নাই।' শেৱালীৰ কান্দোন মিশ্ৰিত কণ্ঠস্বৰ।

‘পাঠকে কি লোভ দেখুৱাইছিল?’ বিপ্লৱৰ কণ্ঠস্বৰ গহীন ৰূঢ়।

‘পাঠকদাই মোক সোণেৰে উপচাই দিম বুলি কৈছিল। ছশ কোটি টকাৰ সোণৰ ভাগহেনো মই যিমান বিছাৰো সিমানখিনি দিব। তাৰ কাৰণে মাথো ছাৰৰ পৰা খবৰ গোটাবলৈ কৈছিল। মই—’

‘লাজ নকৰিব। আপোনাৰ জীৱনটো এতিয়া অনন্তৰ ৰিভলভাৰৰ গুলীৰ সন্মুখত আছে।’

তাই মূৰটো হলাই ওঠ দুখন চেপি ধৰি ক’লে, ‘তেখেতে মোক মাথো এদিনেই বিচাৰিছিল। এই তিনিবছৰৰ চাকৰি জীৱনত মাথো এবাৰেই তেখেতক পাইছিলো। তেখেতে হেনো কোনোবা সুৰভি নামৰ ছোৱালী এজনীকহে ভাল পাইছিল। নাজানো সুৰভিক মই। সোধোতেও কোৱা নাছিল। মাত্ৰ এদিন ক’ব ওলাইছিল সুৰভিক চে... নী... বহু সিমানেই। তেতিয়াই কোঠাটোলৈ অনন্ত সোমাই আহিছিল। অনন্তক দেখি কথাটো শেষ নকৰিলে তেখেতে।’

‘কেতিয়া কৈছিল?’ বিপ্লৱে সুধিলে।

শেৱালীয়ে কিছুপৰ ভাবি কলে, ‘বোধহয় একৈশ তাৰিখে।’

‘ৰাজিন্দৰ সিঙ বোলা মানুহ এজনৰ কথা কি কৈছিল?’

‘অনন্তই সোধোতে কৈছিল ৰাজিন্দৰ সিঙ হেনো এটা ৰাজমিস্ত্ৰি। পাণ্ডুত থাকে। পাণ্ডুৰ ক’ত থাকে অনন্তক কৈছিল, মই শুনা নাপালো। তেখেতে অনন্তক কৈছিল ৰাজিন্দৰ সিঙৰ মুখবন্ধ কৰি থ’ব লাগিব। আৰু তাৰবাবে তাক শেষ কৰি দিব লাগে। তাৰপিছত অনন্ত গ’লগৈ। মোক পিছে সুৰভিৰ কথা আৰু দুনাই নক’লে।’

বিপ্লৱ ধুমুহাৰ দৰে কোঠাটোৰ পৰা ওলাই গ’ল।

‘জাফৰ!’ বিপ্লৱে চিঞৰিলে।

অলপ পিছতে ওখ ক্ষীণকায় মানহ্‌ এজন আহি বিপ্লৱক মূৰ দোৱাই নমস্কাৰ কৰিলে। বিপ্লৱে সুধিলে 'অনন্ত আহি পাইছেনে?'

'নাই। য়াঙ মাদুইৰ গাড়ীখনৰ পিছ লৈছে এতিয়া।'

'মাদুইৰ গাড়ীখন ক'লৈ গৈছে?'

'জি' এছ, ৰ'ডেৰে আগবাঢ়িছে।'

'তই এতিয়াই যাগৈ। অনন্তক যিমান পাৰ সোনকালে মোৰ ঘৰলৈ পঠিয়াই দিবি।'

বিপ্লৱ বিমান জুৱেলাৰী কোম্পানীৰ অফিচৰ পৰা ওলাই আহি এম্বেচাডৰখনত উঠি বহিল। গাড়ীখনে মুহুৰ্ততে চেকুৰ মাৰিলে। বিপ্লৱে যদি মূৰটো এবাৰলৈ পিছফালে ঘূৰালেহেঁতেন পিছফালৰ ফেক্টৰীৰ পৰা কৰ্মচাৰী এজন ওলাই সংগোপনে মটৰ চাইকেল এখনত উঠি অহা দেখিলেহেঁতেন।

গাড়ীখন পৰ্চত ৰৈ যোৱাৰ লগে লগে বিপ্লৱ সচকিত হ'ল।

'সৰু ককাইদেউ!'সহদেৱে বাৰাণ্ডাতে ৰৈ আছিল। সি মাত দিলে ।

'অনন্তৰ কিবা খবৰ পাইছ?' বিপ্লৱে সুধিলে।

'জাফৰে ফোন কৰিছিল। য়াঙ মাদুইক বৰ্ণিহাটত লগ পালে অনন্তই। য়াঙ মাদুইক শেষ কৰিবলৈ অনন্তৰ বেছি পৰ নালাগিল বোলে।'

'কিন্তু অনন্তৰ কি হ'ল।'

'অনন্তৰ খবৰ আৰু একো পোৱা নাই জাফৰে। এতিয়া সি সম্ভৱ বাহাদুৰ থাপাৰ পিছ লৈছে।'

'মোক অনন্তৰ খবৰ লাগে। সি জানে... যাওঁক সেইবোৰ।' চোফা এখনত বহি লৈ বিপ্লৱে সুধিলে 'তই সুৰভি দুৱৰা নামৰ ছোৱালী এজনীৰ

নাম কেতিয়াবা শুনিছিলিনে ককাইদেউৰ মুখত?'

'কিন্তু... সেইয়াতো প্ৰায় সাত-আঠ বছৰৰ আগৰ। ডাঙৰ ককাইদেউৱে সুৰভি দুৰৰা নামৰ গাভৰু বিধবা এগৰাকীৰ লগত লেটিপেটি কৰিছিল। পুলিচে অৱশ্যে কেচতো ডিচমিচ কৰি দিছিল। তাৰপিছত কি হ'ল আৰু নাজানো।'

বিপ্লৱে একো নক'লে। হঠাতে তাৰ খেয়াল হ'ল তাৰ কাণৰ কাষতে কোনোবাই যেন বিৰবিৰাই মাতিছে শেষ বন্তি গছি এতিয়াও জ্বলি আছে। মাথো সাতবছৰ হৈছে বন্তিগছিৰ বয়স। এটি সাতবছৰীয়া শিশুৱে...

কোনে কৈছিল বাৰু কথাখিনি...... ?

১১

'কি খবৰ ঘোষ?' সুধিলে জৰীআলাই।

'অনন্ত হালৈয়ে য়াঙ মাদুইৰ পিছ লৈছে।'

'জানো। আপুনি জানি থওঁক, য়াঙ মাদুই আৰু নাই।'

'তাৰমানে?' ভয়ত বিবৰ্ণ হ'ল নন্দন ঘোষ।

'আপুনি ভয় খাব নালাগে। এতিয়াও সকলো শেষ হোৱা নাই।' জৰীআলাই ক'লে। অৱশ্যে য়াঙ মাদুইৰ মৃত্যুৱে প্ৰকাৰন্তৰে তেওঁক আনন্দহে দিছিল। যদি বাহাদুৰ থাপাও অনন্তৰ হাতত চিকাৰ হয় তেওঁ আৰু শক্তিশালী হ'ব। নন্দন ঘোষৰ কাৰণে চিন্তা নাই। শেখৰৰ এটা গুলীয়েই যথেষ্ট।

'আপুনি কিবা এটা কথা এতিয়াও কোৱা নাই।'

‘মানে...’ ঘোষে সেপ এটা ঢুকিলে।

‘কওঁক।’ জৰীআলাই গহীনাই ক’লে।

‘মানে মই গম পাইছো অনন্তই ৰাজিন্দৰ সিঙক হত্যা কৰিছিল। ৰাজিন্দৰ সিঙ ক’ত থাকে জানে অকল অনন্তই। ৰাজিন্দৰ সিঙ হ’ল এটা ৰাজমিস্ত্ৰী। য’ত ৰাজিন্দৰ সিঙে শেষ কাম কৰিছিল তাতেই সোনখিনি আছে। আৰু সেইয়া অকল জানে ৰাজিন্দৰ পৰিয়ালে। আপুনি যিকোনো উপায়েৰে অনন্তৰ মুখৰ পৰা ৰাজিন্দৰৰ পৰিয়ালটো ক’ত থাকে গম পালেই—’

জৰীআলাই নন্দন ঘোষলৈ চালে। একো নক’লে। নীৰৱে ইণ্টাৰকমতো ডাঙি ল’লে।

‘শেখৰক এতিয়াই পঠিয়াই দিবা।’ ইণ্টাৰকমটো থৈ জৰীআলাই পুনৰাই সুধিলে ‘বিপ্লৱ কাকতী ক’ত আছে এতিয়া?’

‘ঘৰলৈ গৈছে।’

‘যিকোনো উপায়েৰে আমি অনন্তক ধৰিব লাগিব।’

‘কিন্তু ক’ত পাব তাক? যেন বতাহৰ লগত মিলি গৈছে সি।’

‘বাহাদুৰ থাপা এতিয়া ক’ত থাকে অনন্তই নিশ্চয় জানে। সি থাপাক বিছাৰি যাবই। আমিও তাতেই অনন্তলৈ খাপ পিতি ৰ’ব লাগিব।’

হঠাতে ধুমুহাৰ দৰে শেখৰ সোমাই আহিল।

‘বাহাদুৰ থাপাকো অনন্তই শেষ কৰি দিলে।’শেখৰে ক’লে।

‘অনন্তক ধৰিব পাৰিলে থাপাৰ মানুহে?’

‘নোৱাৰিলে। বিপ্লৱ কাকতীৰ ঘৰলৈকো অনন্ত যোৱা নাই। মাত্ৰ এজন সত্তৰ বছৰীয়া বুঢ়া বোধহয় জন মাৰাক কাকতীৰ ঘৰলৈ গৈছে।’

‘অনন্ত হয়তো ইয়ালৈকে আহি আছে।’ হঠাতে শেখৰে ক’লে।

‘অসম্ভৱ। অনন্ত কিয় এতিয়া কোনেও নাজানে হোটেল ব্ৰহ্মপুত্ৰত আমি আছো বুলি।’

‘মোৰ সন্দেহ উপজিছে। ৰাতিপুৱা পাঠকলৈ ইয়াৰ পৰা মই ফোন কৰোতে অনন্তই ফোন ধৰিছিল কিজানি। আনহাতে গুৱাহাটী টেলিফোন একচেঞ্জত বিমান কাকতীৰ মানুহ ভৰি আছে......’

শেখৰে মূৰটো তললৈ হলাই দিলে। ভাৱ হ’ল কোনোবাই যেন তাক নিৰীক্ষণ কৰি আছে। সচকিত হৈ সন্মুখলৈ চালে। জৰীআলা আৰু নন্দন ঘোষ তললৈ মূৰ কৰি আছে। তেন্তে আৰু চতুৰ্থ মানুহ এজন আছে নেকি কোঠাটোত? শেখৰে বুজি পালে অনন্ত হোটেলখনত ভৰি দিছে। হয়তো দুৱাৰদলিৰ চুকটোতে আছে অনন্ত।

শেখৰে কোনো ৰকমে অনন্তৰ অস্পষ্ট কায়াটো দেখিছিল। ওঠ দুখন প্ৰাণপণে চেপি ধৰি ট্ৰিগাৰটো এবাৰ টান মাৰি পিছ মুহুৰ্ত্ততে সি ঢলি পৰিল। চকুতো মুদখাই আহোতে সি দেখিছিল জৰীআলা আৰু নন্দন ঘোষ সি ঢলি পৰাৰ দৃশ্য।

অনন্ত নিৰ্বিকাৰ। তাৰ হাতত এতিয়াও তিনিটা গুলী আছে। এই তিনিটা গুলীৰ আশ্ৰয়তে সি তললৈ গৈ গাড়ীখনত উঠিব পাৰিব লাগিব।

অনন্তই বেগাই দৌৰিব ধৰিলে। তাৰ কাণত পৰিছে লিফ্টখন ওপৰলৈ উঠি অহাৰ শব্দ। অনন্তই এইবাৰ চিৰিৰে বেগাই নামি গ’ল। লাওঞ্জত ভৰি দিওঁতে দেখা পালে শকত গোঁফাল মানুহ এজন। তাক দেখি লগে লগে সোঁহাতখন পেন্টৰ জেপত ভৰাইছিল। অনন্তই আকৌ এবাৰ ট্ৰিগাৰটো চেপি ধৰিলে। অব্যৰ্থ লক্ষ্য। মানুহটো লাওঞ্জতে ঢলি পৰিল।

সি দৌৰিলে। তেনেতে তাৰ চকুত পৰিল এম্বেচাডৰ এখন তীব্ৰবেগেৰে আহি কাৰ পাৰ্কিঙত ৰৈ গৈছে। অন্ধকাৰৰ মাজতো অনন্তই ধৰিব পাৰিলে গাড়ীৰ পৰা জাফৰ নামি আহিছে। পিছে পিছে জন মাৰাক..... আৰু বিপ্লৱ কাকতী।

'তই ইয়ালৈ আহিছ বুলি খবৰ দি ভালেই কৰিলি। নহ'লে আমিও সময় মতে আহি নাপালোহেঁতেন।' বিপ্লৱে ক'লে।

'সকলোকে শেষ কৰি দিলো।' অনন্তই ক'লে। বিপ্লৱে আগবাঢ়ি আহি অনন্তক সাৰটি ধৰি গাড়ীখনৰ পিছৰ চিটত বহাই দিলে। এইবাৰ সুধিলে'এতিয়া ক ককাইদেৱে ৰাজিন্দৰ সিঙক হতুৱাই ক'ত আৰু কি কাম কৰিছিল ?'

'ৰাজিন্দৰ সিঙ ?' অনন্তই সুধিলে।

'অ। পাণ্ডুত তয়োতো..........'

'মনত পৰিছে।'

'সোণকালে ক। সময় কম।' বিপ্লৱৰ অধৈৰ্য্য হৈছিল। কিন্তু মাতষাৰত অচঞ্চল সুৰ এটাহে ওলাল। সিয়ো নিজে আচৰিত হৈছিল কেনেকৈ এই বিভীষিকাময় সময়ত সি ধৈৰ্য্য ধৰি থাকিব পাৰিছে।

'ৰাজিন্দৰ সিঙে ছাৰৰ কথামতে ঘৰ এটাৰ মজিয়া খান্দি আণ্ডাৰগ্ৰাউণ্ড গুদাম বনাই দিছিল।'

'কিন্তু ঘৰটো ক'ত ?' এইবাৰ জন মাৰাকে সুধিলে।

'ঘৰটো....'

১২

সুৰভিয়ে আলফুলকৈ সাতবছৰীয়া টুমনক কোলাৰ পৰা নমাই

বাহিৰলৈ চালে। তাইৰ যেন ভাৰ হ'ল গেটৰ মুখত এখন গাড়ী ৰৈ গৈছে। তাই বাহিৰলৈ ওলাই আহি দেখিলে সেই একে চিনাকী গাড়ীখনৰ পৰা জন মাৰাক, সহদেৱ আৰু এজন সুপুৰুষ যুৱক নামি আহিছে।

'দেউতা।' সাত বছৰীয়া টুমনে চিঞৰিব ওলাইছিল। সুৰভিয়ে বাধা দি মাত লগালে 'দেউতা নহয়, খুৰা।'

'নবৌ।' চিনাকী গাড়ীখনৰ পৰা নামি অহা সুপুৰুষ ব্যক্তিজন দূৰৈৰ পৰায়ে মাত লগালে, 'মই বিপ্লৱ! আপোনালোককে নিবলৈ আহিলো। শূণ্য ঘৰখন আপোনাৰ কাৰণেই ৰৈ আছে।'

সুৰভিৰ মুখখন চকুলোৰে ওপচি পৰিল। তাই পিন্ধি থকা বগা সাঁজ জোৰেৰেই যাব ওলাল। জন মাৰাকে সুৰভিৰ বগা সাঁজযোৰলৈ চাই ক'লে 'মই সপোনতো ভাবিব পৰা নাছিলো যে বিমান কাকতীয়ে সোণখিনি থবলৈ চেনীকুঠিৰ এই পুৰণা ঘৰটোকে ব্যৱহাৰ কৰিব বুলি —'

আধাঘণ্টাৰ পিছতে গাড়ীখন আকৌ চেকুৰ মাৰিছিল। অৱশ্যে জন মাৰাক আৰু সহদেৱ ৰৈ গৈছিল। দুইজনৰ এতিয়া বহুত কাম। সংগোপনে ফ্লৰ ভাঙি উদ্ধাৰ কৰিব লাগিব কোটি কোটি টকাৰ সোণৰ চিকমিকনি।

বিপ্লৱ, সুৰভি আৰু সাত বছৰীয়া টুমনকলৈ গাড়ীখন চান্দমাৰীৰ প্ৰাসাদোপম ঘৰটোৰ পৰ্চত ৰোৱাৰ শব্দ শুনিয়ে ভিতৰৰ পৰা কাকলি আৰু শশধৰ ওলাই আহিছিল।

কাকলিক দেখি সুৰভিৰ মুখত হাঁহি বিৰিঙিছিল।

'মোৰ হবলগীয়া জা-জনী সচাঁই বৰ ধুনীয়া।' ক'লে সুৰভিয়ে। ■

○ ○ ○